Capitolul 1

La un liceu normal, a face ore afară, într-o superbă zi de mai, e de obicei o chestie super. Înseamnă să stai la soare, poate să citeşti nişte poezii, să-ţi laşi părul să fluture în vânt…

La Hecate Hali, zisă şi Şcoala de Corecţie pentru Monştri, însemna că urma să fiu aruncată în iaz.

Colegii mei de la cursul de Persecuţie a făpturilor Prodigium erau adunaţi în jurul apei pline de mâzgă, chiar la poalele dealului pe care se afla şcoala. Profesoara, doamna Vanderlyden – Vandy, aşa cum îi spuneam toţi – se întoarse către Cal. El era paznicul liceului, cu toate că avea doar nouăsprezece ani. Luă din mâinile lui o funie încolăcită. Cal ne aşteptase lângă iaz. Când mă văzuse, îmi făcuse un abia perceptibil semn cu capul – versiunea lui pentru fluturat braţele şi strigat: „Bună, Sophie!“

Cu siguranţă era genul puternic şi tăcut.

— Nu m-ai auzit, domnişoară Mercer? spuse Vandy, răsucind sfoara în pumn. Am zis să ieşi în faţă.

— De fapt, doamnă Vanderlyden, am răspuns eu, încercând să nu par atât de neliniştită pe cât eram, vedeţi asta?

Am făcut semn către claia mea de păr cârlionţat.

— E un permanent şi tocmai mi l-am făcut ieri, aşa că… da, probabil n-ar trebui să mă ud.

Am auzit câteva chicote înfundate şi, lângă mine, colega mea de cameră Jenna murmură:

— Bună replică.

În primele mele zile la Hecate aş fi fost prea îngrozită ca să-i răspund lui Vandy în felul ăsta. Dar până la sfârşitul semestrului trecut o văzusem pe străbunica mea omorându-mi cea mai bună prietenă/duşmancă, iar băiatul pe care îl iubeam mă atacase cu un cuţit.

Eram puţin mai dură acum.

Lucru pe care se pare că Vandy nu-l aprecia. Se încruntă şi mai tare şi izbucni:

— Treci în faţă!

Am mormăit câteva cuvinte alese în timp ce avansam prin mulţime. Când am ajuns pe mal, mi-am dat jos pantofii şi şosetele ca să stau lângă Vandy cu picioarele în apă, strâmbându-mă din pricina noroiului cleios de sub tălpile mele goale.

Funia îmi zgârie pielea în timp ce profesoara îmi prindea mâinile, apoi picioarele. Când am sfârşit legată fedeleş, ea se ridică, aparent mândră de treaba făcută.

— Acum. În iaz.

— Ăăm… cum, mai exact?

Mă temeam că mă va pune să ţopăi prin apă până când aceasta îmi va ajunge deasupra capului, o imagine prea jenantă pentru ca măcar să mă gândesc la ea. Cal făcu un pas în faţă – ca să mă ajute, am sperat eu.

— Aş putea s-o arunc eu de pe ponton, doamnă Vanderlyden.

Sau nu.

— Bine, zise Vandy dând scurt din cap ca şi cum ăsta ar fi fost planul ei de la bun început.

Atunci Cal se aplecă şi mă săltă în braţe.

Urmară alte chicoteli, ba chiar şi câteva suspine. Ştiam că majoritatea

fetelor şi-ar fi dat un organ vital pentru ca el să le îmbrăţişeze, dar m-am făcut roşie ca sfecla. Nu eram sigură că varianta asta se dovedea mai puţin jenantă decât să mă afund în apă de una singură.

— N-ai ascultat-o, nu-i aşa? mă întrebă Cal cu o voce joasă în timp ce ne îndepărtam de mulţime.

— Nu, am răspuns.

În timp ce Vandy ne explica de ce cineva urma să ajungă în iaz, eu îi spuneam Jennei că nu tresărisem doar pentru că ieri nu ştiu ce puşti mă strigase „Mercer", în felul în care obişnuia s-o facă Archer Cross. Pentru că nu tresărisem. Tot aşa cum cu o noapte în urmă nu avusesem un vis care recrea în cel mai mic detaliu singurul sărut pe care eu şi Archer îl împărţiserăm în noiembrie anul trecut. Doar că, în vis, pe pieptul lui nu exista niciun tatuaj care să-l identifice drept un membru al organizaţiei L'Occhio di Dio, deci nu aveam niciun motiv să ne oprim, şi…

— Ce făceai? întrebă Cal.

O clipă am crezut că vorbeşte despre visul meu şi m-am înroşit până în vârful degetelor. Apoi mi-am dat seama la ce se referea.

— A, eu… ăăă… vorbeam cu Jenna. Ei, bârfe ca între monştri.

Mi se păru că văd din nou fantoma unui zâmbet, dar el continuă:

— Vandy zise că adevăratele vrăjitoare scăpau de judecata în apă prefăcându-se că se îneacă, apoi eliberându-se cu ajutorul puterilor. Aşa că vrea să te scufunzi, după care să te salvezi.

— Cred că la partea cu scufundatul mă descurc, am bombănit eu. În rest… nu sunt aşa sigură.

— O să fie bine, spuse el. Iar dacă nu ieşi la suprafaţă în câteva minute, o să te salvez eu.

Ceva mi se zbătu în piept, luându-mă prin surprindere. Nu mai simţisem nimic asemănător de la dispariţia lui Archer. Probabil că nu însemna nimic. Soarele strălucea în părul blond-închis al lui Cal, iar în ochii lui căprui jucau razele de lumină reflectate în apă. În plus, mă purta în braţe de parcă n-aş fi cântărit nimic. Bineînţeles că simţeam fluturi în stomac atunci când un tip care arăta aşa îmi dădea o replică demnă de un leşin.

— Mersi! am spus.

Peste umărul lui, am văzut-o pe mama urmărindu-ne de pe veranda din faţă a ceea ce fusese cabana lui Cal. Locuia acolo de şase luni, aşteptându-l pe tata să vină, să mă ia şi să mă ducă la sediul Consiliului din Londra.

Trecuse jumătate de an şi noi tot îl mai aşteptam.

Mama se încruntă şi am vrut să-i fac un semn cu degetul mare ridicat, ca să-i transmit că sunt în regulă. Tot ce-am reuşit a fost să-mi ridic mâinile legate în direcţia ei, izbindu-l pe Cal în bărbie.

— Scuze.

— Nicio problemă. Trebuie să fie ciudat pentru tine s-o ai pe mama ta aici.

— Ciudat pentru mine, ciudat pentru ea, probabil ciudat şi pentru tine, de vreme ce trebui să renunţi la uriaşul tău pat de burlac.

— Doamna Casnoff m-a lăsat să-mi instalez cada în formă de inimă dotată cu jacuzzi în noua mea cameră din cămin.

— Cal, am spus mimând uimirea, tu tocmai ai făcut o glumă?

— Poate, replică el.

Ajunseserăm la capătul pontonului. M-am uitat în jos la apă şi am încercat să nu tremur.

— Eu o să mă prefac, bineînţeles, dar ai vreun sfat despre cum se presupune că ar trebui să procedez ca să nu mă înec? l-am întrebat pe Cal.

— Nu înghiţi niciun pic de apă!
— A, mersi, un sfat foarte util.
Cal mă răsuci în braţe, iar eu m-am încordat. Chiar înainte să mă arunce în iaz, se aplecă şi-mi şopti:
— Baftă!
Apoi am izbit apa.
Nu vă pot spune care a fost primul meu gând când m-am scufundat pentru că era compus, în mare parte, dintr-un şir de cuvinte cu patru litere. Apa era mult prea rece pentru un iaz din Georgia în luna mai şi simţeam frigul pătrunzându-mi până la os. În plus, pieptul începu să mă usture aproape imediat şi m-am dus până la fund, aterizând în mâlul vâscos.
Bun, Sophie, mi-am zis eu, nu te panica!
Atunci am aruncat o privire la dreapta şi, prin apa tulbure, am zărit un cap de mort rânjind spre mine.
M-am panicat. Primul meu impus a fost pur omenesc: m-am îndoit de mijloc, încercând să rup sforile din jurul gleznelor cu mâinile legate. Mi-am dat repede seama că era un gest profund stupid, aşa că am încercat să mă calmez şi să mă concentrez asupra puterilor mele.
„Să cadă sforile!” am rostit în gând, imaginându-mi cum legăturile alunecă de pe mine. Le-am simţit cedând puţin, însă nu destul. Problema se datora în parte faptului că magia mea provenea din pământ (sau din ceva aflat sub pământ, lucru la care încercam să nu meditez prea des) şi îmi era greu să stau cu picioarele pe sol în vreme ce încercam să nu mă înec.
„SĂ CADĂ SFORILE!”, am gândit iar, de data asta cu mai multă putere.
Legăturile pocniră violent, desfăcându-se până când nu mai rămase din ele decât un mare ghem de funie plutitoare. Dacă nu mi-aş fi ţinut respiraţia, aş fi răsuflat uşurată. Aşa, am descâlcit ce mai rămăsese din frânghii şi m-am împins către suprafaţă.
Am înotat în sus cam treizeci de centimetri, apoi ceva mă trase înapoi la fund.
Mi-am întors privirea către glezne. Aproape mă aşteptam să văd o mână scheletică înşfăcându-mă, dar nu era nimic. Acum pieptul îmi luase foc şi ochii mă usturau. M-am împins în braţe şi picioare, încercând să înot la suprafaţă, însă era ca şi cum aş fi fost ţintuită sub apă, deşi nimic nu mă ţinea.
În momentul acela panica s-a instalat cu adevărat pe măsură ce puncte negre îmi jucau prin faţa ochilor. Trebuia să respir. Am împins iar, însă n-am făcut decât să mă balansez pe loc. Punctele negre deveniseră mai mari, iar presiunea din piept era chinuitoare. M-am întrebat de cât timp mă aflam acolo jos şi dacă tânărul Cal avea să se ţină de cuvânt şi să mă salveze curând.
Deodată, am ţâşnit în sus, inspirând adânc în clipa în care am ieşit la suprafaţă. Aerul îmi arse pieptul. Dar nu terminasem încă. Am continuat să zbor până când am ieşit complet la suprafaţă, aterizând grămadă pe ponton.
Am tresărit când cotul mi s-a izbit dureros de lemn. Ştiam că probabil fusta mi se ridicase prea sus pe coapse, însă nu reuşeam să mă fac să-mi pese. Pur şi simplu mi-am luat o pauză de o secundă ca să savurez aerul tras în piept. În cele din urmă m-am oprit din gâfâit şi am început să respir din nou normal.
M-am aşezat în fund şi mi-am îndepărtat părul ud din ochi. Cal stătea la câţiva metri distanţă. M-am uitat urât la el.
— Povestea cu salvatul a fost super!
Apoi mi-am dat seama că ochii lui nu erau îndreptaţi spre mine, ci în sus, către capătul pontonului.
I-am urmărit privirea şi am văzut un bărbat suplu, cu părul negru. Stătea

nemişcat, urmărindu-mă.
Deodată îmi fu din nou greu să respir.
M-am ridicat pe picioarele tremurând, aranjându-mi hainele ude leoarcă.
— Te simţi bine? strigă bărbatul, cu chipul plin de îngrijorare. Vocea îi era mai puternică decât m-aş fi aşteptat din partea unui om atât de slab şi avea un uşor accent britanic.
— N-am nimic, am zis, dar petele negre îmi reveniseră în faţa ochilor, iar genunchii păreau a fi prea nesiguri ca să mă poată susţine.
Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să leşin a fost tatăl meu, venind spre mine în timp ce mă prăbuşeam pe ponton.

Capitolul 2

Pentru a doua oară în şase luni, m-am trezit stând în biroul doamnei Casnoff, înfăşurată într-o pătură. Prima dată fusese în noaptea în care descoperisem că Archer făcea parte din L'Occhio di Dio, un grup de vânători de demoni. Mama era lângă mine pe canapea, ţinându-mă de după umeri. Tata stătea lângă biroul directoarei, ţinând în mână o mapă din cânepă de Manilla, burduşită cu hârtii, în vreme ce doamna Casnoff era aşezată în spatele biroului, pe scaunul ei mare şi purpuriu ca un tron.
Singurele sunete din cameră erau cele făcute de tata care răsfoia toate hârţoagele alea şi de dinţii mei care clănţăneau, aşa că, în cele din urmă, am spus:
— De ce n-a putut magia mea să mă scoată din apă?
Doamna Casnoff mă privi de parcă ar fi uitat că mă aflam acolo.
— Niciun demon nu poate scăpa din iazul acela, răspunse ea cu o voce catifelată. Există nişte vrăji de protecţie în el. Apa… reţine tot ce nu recunoaşte drept vrăjitoare, zână sau metamorf.
M-am gândit la craniu şi am dat din cap. Îmi doream o ceaşcă din ceaiul acela cu alcool pe care îl primisem ultima oară când fusesem aici.
— Mi-am cam dat seama de asta. Deci Vandy încerca să mă omoare?
Doamna Casnoff îşi ţuguie buzele.
— Nu fi ridicolă! spuse ea. Clarice n-a ştiut despre vraja de protecţie.
Poate că ar fi fost ceva mai credibilă dacă nu şi-ar fi ferit atât privirea în timp ce spunea asta, dar, până să apuc să mai insist, tata aruncă mapa pe biroul doamnei Casnoff şi spuse:
— Impresionant dosar ai mai adunat, Sophia. Sprijinindu-se în mâini, se lăsă pe spate şi adăugă: Dacă Hecate ar oferi cursuri de haos total, nu mă îndoiesc că ai fi şefă de promoţie.
Era drăguţ să văd de unde îmi moştenisem sarcasmul. Desigur, asta părea să fie tot ce moştenisem de la el. Mai văzusem până atunci poze cu tata, însă era prima dată când îl întâlneam în persoană şi îmi era greu să nu mă holbez. Arăta cu totul altfel decât mă aşteptasem. Era chipeş, fără îndoială, dar… nu ştiu. Într-un fel aferat. Părea genul de tip care are multe calapoade.
Am aruncat o privire către mama şi am văzut că ea avea exact opusul problemei mele. Se uita oriunde altundeva mai puţin la tata.
— Da, am zis, reîndreptându-mi atenţia spre el. Semestrul trecut a fost intens.
Tata ridică din sprâncene către mine. M-am întrebat dacă o făcuse intenţionat sau dacă, la fel ca şi mine, nu putea ridica doar una.

— Intens? repetă el. Luă iar dosarul şi îl studie peste marginea ochelarilor. În prima ta zi la Hecate ai fost atacată de un vârcolac…

— N-a fost chiar un atac, am mormăit, dar nimeni nu păru să-mi dea atenţie.

— Dar, desigur, asta e o nimica toată în comparaţie cu ce a urmat. Tata răsfoi paginile. Ai insultat o profesoară, ceea ce a dus la consemnarea, timp de un semestru, în pivniţă, cu un anume Archer Cross. Conform notiţelor doamnei Casnoff referitoare la situaţia respectivă, voi doi aţi devenit apropiaţi. Făcu o pauză. E o descriere adecvată a relaţiei tale cu domnul Cross?

— Sigur, am spus printre dinţii încleştaţi.

Tata mai întoarse o pagină.

— Ei bine, se pare că voi doi aţi fost… îndeajuns de apropiaţi încât, la un moment dat, tu să-i poţi vedea însemnul organizaţiei L'Occhio di Dio de pe piept.

La auzul acestor cuvinte m-am înroşit, iar braţul mamei se strânse în jurul meu. În ultimele şase luni îi povestisem mare parte din istoria mea cu Archer, dar nu pe toată.

Mai ales nu partea cu mine-giugiulindu-mă-cu-el-în-pivniţă.

— Acum, majoritatea oamenilor ar considera că a fi aproape omorâţi de către un mag care lucrează cu Ochiul e o aventură suficientă pentru un semestru. Dar tu te-ai încurcat şi cu un sabat de vrăjitoare negre condus de… îşi trecu degetul de-a lungul paginii. Ah, Elodie Parris. Domnişoara Parris şi prietenele ei, Anna Gilroy şi Chaston Burnett, au omorât-o pe cealaltă membră a sabatului lor, Holly Mitchell, şi au trezit la viaţă un demon care se întâmplă să fie chiar străbunica ta, Alice Barrow.

Am simţit cum stomacul mi se face ghem. Îmi petrecusem ultimele şase luni încercând să nu mă gândesc la ce se întâmplase toamna trecută. Şi să-mi fie toate citite cu vocea lipsită de emoţie a tatei… ei bine, hai să zicem doar că începeam să-mi doresc să fi rămas în iaz.

— După ce Alice le-a atacat pe Chaston şi Anna, a omorât-o pe Elodie, apoi tu ai ucis-o pe ea.

I-am văzut ochii alunecând de pe foaie înspre mâna mea dreaptă. O cicatrice încreţită îmi brăzda palma, amintire din noaptea aceea. Sticla demonică lasă urme, nu glumă!

Dregându-şi glasul, tata puse jos hârtiile.

—Deci da, Sophia, aş zice că ai avut un semestru intens. Ironic, dacă luăm în considerare faptul că te-am trimis aici ca să fii în siguranţă.

Şaisprezece ani de întrebări şi acuzaţii îmi inundară creierul şi m-am auzit izbucnind:

— Ceea ce poate că s-ar fi întâmplat, dacă cineva m-ar fi informat cum că sunt un demon.

În spatele tatei, doamna Casnoff se încruntă, şi am crezut că aveam să mă aleg cu un discurs despre cum trebuie să ne respectăm vârstnicii, însă tata nu făcu decât să se uite la mine cu ochii ăia albaştri – ochii mei – şi să-mi surâdă.

— Touche.

Zâmbetul acesta mă dădu peste cap, aşa că am spus cu ochii în podea:

— Deci eşti aici ca să mă duci la Londra? Aştept din noiembrie.

— La un moment dat putem discuta despre asta, da. Însă, mai întâi, aş vrea să aud punctul tău de vedere despre evenimentele semestrului trecut. Aş vrea să aud despre băiatul acela, Cross.

Resentimentele năvăliră în mine şi am scuturat din cap.

— În niciun caz. Vrei poveştile alea, poţi citi relatările pe care le-am scris

pentru Consiliu. Ori poţi vorbi cu doamna Casnoff, sau cu mama, sau cu oricare dintre oamenii cărora le-am înşirat povestea în ultimele şase luni.

— Sophia, înţeleg că eşti furioasă…

— Sophie. Nimeni nu-mi spune Sophia.

Tata strânse din buze.

— Foarte bine. Sophie, deşi frustrarea ta e perfect validă, ea nu e de ajutor în acest moment. Mi-ar plăcea ca, înainte de a trece la subiectul Deposedării tale, să stau de vorbă cu tine şi cu mama ta – ochii lui se îndreptară către mama – ca într-o familie.

— Păcat, am replicat dând la o parte pătura şi braţul mamei. Ai avut la dispoziţie şaisprezece ani să stai de vorbă cu noi ca într-o familie. Nu ţi-am cerut să vii aici pentru că eşti tatăl meu şi îmi doresc vreun soi de reuniune lacrimogenă. Ţi-am cerut să vii aici ca şef al Consiliului, astfel încât să mi se ia puterile astea stupide.

Toate astea se revărsară într-un şuvoi. Îmi era teamă că, dacă încetinesc ritmul, s-ar putea să încep să plâng şi făcusem asta destul în ultimele câteva luni.

Tata mă studie, însă privirea i se răcise, şi spuse cu voce aspră:

— În cazul ăsta, ca şef al Consiliului, îţi resping cererea de a te supune ritualului Deposedării.

M-am holbat cu gura căscată.

— Nu poţi face asta!

— De fapt, poate, Sophie, interveni doamna Casnoff. Atât ca şef al Consiliului, cât şi ca tată al tău, are tot dreptul. Cel puţin până când împlineşti optsprezece ani.

— Mai e peste un an până atunci!

— Ceea ce îţi va lăsa suficient timp ca să înţelegi pe deplin implicaţiile deciziei tale, spuse tata.

M-am răsucit spre el.

— Deci, mai întâi, nimeni nu vorbeşte aşa. În al doilea rând, eu înţeleg implicaţiile deciziei mele. Înlăturarea puterilor mă va împiedica să omor pe cineva.

— Sophie, am mai discutat despre asta, zise mama, deschizând gura pentru prima dată de când intrasem în biroul doamnei Casnoff. Faptul că vei omorî pe cineva nu e o concluzie inevitabilă. Sau că vei încerca măcar. Tatăl tău nu şi-a pierdut niciodată controlul asupra puterilor lui. Oftă, frecându-se cu o mână la ochi. Şi e un gest drastic, scumpo. Nu cred că ar trebui să-ţi rişti viaţa pentru un „ce-ar fi dacă?“

— Mama ta are dreptate, spuse doamna Casnoff. Şi ţine minte că te-ai hotărât să te supui Deposedării la mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce ai fost martoră la uciderea unei prietene. Mai mult timp pentru a-ţi cântări opţiunile ar putea fi un lucru bun.

M-am aşezat la loc pe canapea.

— Pricep ce spuneţi voi. Chiar pricep. Dar… M-am uitat la toţi trei, oprindu-mă în cele din urmă la tata, singura persoană care credeam că ar putea înţelege ce urma să spun. Am văzut-o pe Alice. Am văzut ce era, ce făcea, de ce era în stare. Mi-am lăsat ochii în jos către trandafirii ofiliţi de pe covorul doamnei Casnoff, însă n-o vedeam decât pe Elodie, palidă şi plină de sânge. Niciodată – niciodată – nu vreau să ajung aşa. Chiar aş prefera să mor.

Mama scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat, iar doamna Casnoff deveni brusc fascinată de ceva de pe biroul ei.

Dar tata dădu din cap aprobator.

— În regulă, spuse el. Facem o înţelegere.
— James! interveni mama pe un ton tăios.
Ochii li se întâlniră şi făcură un schimb de priviri, după care el continuă:
— Semestrul tău aici la Hecate Hall e pe sfârşite. Vino să-ţi petreci vara cu mine, iar dacă la sfârşitul acestei perioade vei continua să-ţi doreşti să te supui Deposedării, am să-ţi dau voie.
Am ridicat brusc din sprâncene.
— Poftim? Adică la tine acasă? în Anglia?
Pulsul mi se acceleră. Archer fusese văzut de trei ori în Anglia.
Tata făcu o pauză şi, o clipă îngrozitoare, m-am întrebat dacă putea citi gânduri. Dar nu spuse decât:
— Anglia, da. Acasă la mine, nu. Peste vară eu o să stau cu… nişte prieteni.
— Şi pe ei n-o să-i deranjeze că îţi aduci fiica?
Zâmbi, cu gândul la o glumă personală.
— Crede-mă. Au spaţiu.
— Şi, mai exact, ce se presupune că ar trebui să rezolve treaba asta? am întrebat.
Încercam să par semeaţă şi dispreţuitoare, dar mă tem că replica îmi ieşi doar arţăgoasă.
Tata începu să scotocească în buzunarul hainei după ceva, însă, când scoase o ţigară maronie şi subţire, doamna Casnoff plescăi dezaprobator. Tata oftă şi băgă ţigara la loc.
— Sophie, spuse el cu un aer frustrat, vreau să te cunosc şi să mă cunoşti la rândul tău, înainte de a te hotărî să renunţi la puteri şi poate chiar la viaţă. Nici măcar nu înţelegi încă pe deplin ce înseamnă să fii un demon.
M-am gândit la oferta tatei. Pe de-o parte, acum nu eram tocmai cel mai mare fan al lui şi nu ştiam sigur dacă voiam să petrecem timp împreună, pe un cu totul alt continent.
Dar, dacă n-o făceam, aveam să rămân demon pentru mult mai multă vreme. În plus, mama renunţase la casa pe care o închinase în Vermont, aşa că probabil urma să-mi petrec toată vara la Hecate, doar cu ea şi profesorii. Câh.
Şi la urma urmei era vorba de Anglia. De Archer.
— Mamă? am zis, întrebându-mă dacă avea vreun cuvânt de spus ca mamă.
Părea destul de tulburată, ceea ce era de înţeles după ce văzuse cum era cât pe ce să fiu omorâtă, iar apoi avusese de-a face cu tata.
— O să-mi fie un dor nebun de tine, dar tatăl tău are dreptate. Ochii îi străluceau din pricina lacrimilor, însă le alungă clipind şi dădu din cap aprobator. Cred că ar trebui să te duci.
— Mulţumesc, Grace, spuse tata în şoaptă.
Am tras adânc aer în piept.
— Bine, i-am zis. 0 să merg. Dar vreau s-o iau şi pe Jenna.
Nici ea nu avea unde să se ducă în vacanţa asta şi îmi doream măcar un chip prietenos pe lângă mine, dacă urma să-mi petrec o vară întreagă explorându-mi latura demonică sau mai ştiu eu ce.
— Bine, replică tata fără nicio ezitare.
Asta mă luă prin surprindere, dar am încercat să par nonşalantă.
— Perfect.
— Apropo de asta, i se adresă tata doamnei Casnoff, mă întrebam dacă ar fi în regulă ca şi Alexander Callahan să vină cu noi.
— Cine naiba e Alexander Callahan? am întrebat. Aaa, da. Cal.
Era ciudat să mă gândesc la el drept Alexander. Părea aşa un nume formal.

Cal i se potrivea mult mai bine.
— Desigur, răspunse doamna Casnoff, recăpătându-şi aerul profesional. Sunt sigură că ne putem descurca fără el timp de câteva luni. Deşi, în lipsa puterilor lui vindecătoare, cu siguranţă va trebui să investim în mai multe pansamente.
— De ce vrei să-l iei pe Cal? am întrebat.
Degetele tatei se îndreptară iar către buzunarul hainei.
— Treburi de-ale Consiliului, în mare parte. Puterile lui Alexander sunt unice, aşa că ne-am dori să-l intervievăm, poate să-i facem şi câteva teste.
Nu-mi plăcea cum suna şi ceva îmi spunea că nici lui Cal nu avea să-i placă.
— Iar voi doi veţi avea ocazia să vă cunoaşteţi mai bine, continuă tata.
O senzaţie de groază începu să mi se furişeze pe şira spinării.
— Eu şi Cal ne cunoaştem destul de bine, am spus. De ce aş vrea să-l cunosc mai îndeaproape?
— Pentru că, spuse tata, privindu-mă în sfârşit în ochi, voi doi sunteţi logodiţi.

Capitolul 3

Îmi trebui o jumătate de oră să-l găsesc pe Cal. De fapt, ăsta se dovedi a fi un lucru bun pentru că am avut destul timp să găsesc altceva de zis decât un şir de cuvinte formate din patru litere.
Vrăjitoarele şi magii fac multe chestii ciudate, evident, dar treaba cu căsătoriile aranjate e una dintre cele mai scârboase. Când o vrăjitoare împlineşte treisprezece ani, părinţii ei o cuplează cu un mag disponibil, pe baza unor lucruri cum ar fi compatibilitatea puterilor şi alianţele de familie. Toată povestea aduce foarte mult a secolul optsprezece.
În timp ce tropăiam prin incinta şcolii, nu vedeam altceva în faţa ochilor decât pe Cal stând cu tata în vreo încăpere masculină, cu fotolii de piele şi animale moarte pe pereţi, pufăind din trabucuri în timp ce tata mă ceda formal lui Cal. Probabil chiar bătuseră palma.
Bine, fie, niciunul dintre ei nu era tocmai genul amator de trabucuri şi bătut palma, dar totuşi.
Până la urmă l-am găsit pe Cal, în şopronul cu ghivece din spatele serei în care se ţineau orele de Autoapărare. Talentul lui de vindecător se extindea şi asupra plantelor, aşa că tocmai îşi trecea mâinile peste o azalee maronie şi ofilită când eu am trântit uşa de perete. Miji ochii când razele soarelui de după-amiază târzie se revărsară din spatele meu.
— Tu ştiai că sunt logodnica ta? am întrebat.
Cal mormăi ceva în barbă şi reveni la plantă.
— Ştiai? am întrebat din nou, deşi era clar că îmi primisem răspunsul.
— Da, replică el.
Am rămas acolo, aşteptându-l să mai spună ceva, dar se pare că asta era tot ce avea de zis.
— Ei bine, n-o să mă mărit cu tine, am spus. Cred că toată chestia asta cu căsătoriile aranjate e scârboasă şi barbară.
— Bine.
Lângă uşă să afla un sac cu pământ pentru flori, iar eu am luat un pumn cu intenţia de a i-l arunca în spate. Însă, până să apuce să-l lovească, el ridică o mână şi ţărâna îngheţă în aer. Se roti acolo câteva clipe, apoi pluti încet înapoi

în sac.
— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că ai ştiut şi mie nu mi-ai zis, am început eu, aşezându-mă pe un alt sac, nedeschis.
— N-am văzut rostul.
— Ce vrea să însemne asta?
El îşi scutură mâinile pe blugi şi se întoarse cu faţa către mine. Era transpirat, iar tricoul umed i se lipea de piept într-un fel care ar fi părut interesant dacă n-aş fi fost atât de supărată pe el. Ca de obicei, semăna mai mult cu un mijlocaş ofensiv din echipa de fotbal american a liceului, decât cu un mag.
Pe chipul lui nu se putea citi nimic, dar Cal era întotdeauna foarte rezervat.
— Înseamnă că n-ai crescut într-o familie Prodigium, deci ştiam că mariajele aranjate ţi se vor părea… cum ai zis?
— Scârboase şi barbare.
— Aşa. Şi atunci ce rost avea să te bag în sperieţi, făcându-te să-mi devii ostilă?
— Nu sunt ostilă, am protestat.
Cal se uită cu subînţeles către pământul pentru flori, iar eu mi-am dat ochii peste cap.
— Bine, da, dar eram furioasă pe tine pentru că nu mi-ai zis, nu pentru că suntem… logodiţi. Doamne, nici măcar nu pot s-o spun! Sună prea ciudat.
— Sophie, nu înseamnă nimic, zise el aplecându-se în faţă şi sprijinindu-se cu coatele pe genunchi. E ca un contract pentru o afacere. Nu ţi-a explicat nimeni treaba asta?
Mi-o explicase Archer. El fusese logodit cu Holly, fosta colegă de cameră a Jennei, înainte ca aceasta să moară. Sigur, ştiind acum că el e un Ochi, mă întrebam cât de legitimă fusese legătura dintre ei. Dar în clipa aceasta nu voiam să mă gândesc la Archer.
— Da, am zis. Şi putem… adică… s-o rupem, nu? Nu e bătută în cuie.
— Exact. Deci, suntem în regulă?
Am trasat cu degetul mare de la picior un model pe podeaua acoperită de pământ.
— Da, suntem în regulă.
— Bun, spuse el. Atunci nu mai trebuie să fie o situaţie ciudată.
— Corect, am răspuns.
Apoi am stat amândoi acolo câteva clipe într-o atmosferă stânjenitoare până când eu am zis:
— Ah! Am uitat să-ţi spun că tata vrea să vii cu noi în Anglia vara asta.
I-am povestit pe scurt tot ce se întâmplase în biroul doamnei Casnoff. Păru surprins când i-am spus despre Vandy şi se încruntă când am menţionat partea cu „interviul şi testele” a vacanţei lui de vară, dar nu mă întrerupse. Când am terminat, zise:
— Ei bine, e nasol.
— Foarte, am încuviinţat.
Se ridică şi se întoarse la azalee, ceea ce bănuiesc că era semnalul ca eu să plec. Dar eu am spus:
— Îmi pare rău că am încercat să arunc cu ţărână în tine.
— E în regulă.
L-am aşteptat să mai zică ceva. Pentru că nu spunea nimic, m-am ridicat de pe sacul cu pământ.
— Ne vedem acasă, scumpule, am murmurat în timp ce plecam.
El scoase un sunet care putea fi luat drept râs, dar era vorba de Cal, aşa că

mă îndoiesc.
Soarele începea să apună când am urcat treptele din faţă ale clădirii nebuneşti, pe jumătate conac interbelic, pe jumătate instituţie din stuc, care era Hecate Hall. Greierii ţârâiau deja, iar broaştele orăcăiau în jurul iazului. Un vânticel blând care mirosea a caprifoi şi mare făcea să tremure viţa ce se căţăra pe zidurile şcolii. M-am întors şi m-am uitat la pajiştea ce se întindea în faţa mea. Prima dată când venisem aici nu putusem suferi şcoala, însă chiar avea să-mi lipsească pe timpul verii. Mi se întâmplaseră o mulţime de chestii de când eu şi mama intraserăm pentru prima oară pe alee în maşina aia închiriată şi, oricât ar fi părut de imposibil pe atunci, acum mă simţeam la Hecate Hall aproape ca acasă.
Ceva blănos îmi atinse braţul. Era Beth, un vârcolac pe care îl cunoscusem în prima mea noapte petrecută la Hecate.
— Lună plină, mârâi ea, arătând cu botul către cerul care se întuneca.
— Într-adevăr.
Când era lună plină, vârcolacii puneau stăpânire pe împrejurimi. Aruncând o privire în spatele meu, i-am văzut pe câţiva dintre ei adunându-se în foaier.
— Nu-mi vine să cred că anul şcolar e pe sfârşite, spuse Beth cu vocea unei adolescente al cărei gât e plin cu cioburi de sticlă şi buloane.
— Mie-mi spui! am răspuns.
Ochii îi erau galbeni şi străluceau, însă, când vorbi, am citit încă în ei afecţiune.
— O să-mi fie dor de tine vara asta, Sophie.
Am zâmbit. Cu doar câteva luni în urmă Beth nu avea încredere în mine, crezând că trebuia să fiu un spion al Consiliului sau aşa ceva. Din fericire, faptul că era cât pe ce să mor înlăturase suspiciunea asta. M-am întins ca s-o bat pe umăr.
— Şi mie o să-mi fie dor de tine, Beth.
Atunci ea se aplecă şi-mi linse obrazul.
Am aşteptat să plece, apoi m-am şters cu dosul mâinii. Câh!
Bun, deci nu o să-mi lipsească chiar toate lucrurile de la Hecate Hall.
Am urcat la etajul al treilea, acolo unde erau cazate toate fetele. Câteva persoane se adunaseră în salonul de pe palier, însă era o seară destul de liniştită.
Taylor, una dintre metamorfi, mă văzu şi îmi făcu semn cu mâna.
— Bună, Soph! Am auzit că ai făcut o baie azi, spuse ea, observându-mi aspectul încă-târât-prin-noroi. De ce nu ţi-ai schimbat hainele?
Mi-am dat o şuviţă de păr după ureche.
— Eu… ăăă… n-am prea avut timp.
Taylor începu să râdă, scoţând un sunet surprinzător de gutural pentru o fată cu un aer atât de delicat.
— Voiam să spun, cu ajutorul magiei, explică ea.
A, da, desigur!
— La cum au mers lucrurile în ultima vreme, n-am vrut să risc.
Dădu din cap cu simpatie.
— A, am înţeles. Mai ales după Chestia cu Patul.
Chestia cu Patul se petrecuse cu două luni în urmă. Voisem să mut un pat şi mă hotărâsem să folosesc vrăjile pentru asta. Dar, în loc să se mişte cu câteva zeci de centimetri, mobila zburase pe fereastră, luând cu ea o bună bucată din zid.
Doamna Casnoff nu fusese amuzată.
Mai ales din moment ce Chestia cu Patul venise în urma Incidentului cu

Doritos. Jenna poftise la chipsuri de mălai. Când încercasem să le fac să apară, inundasem tot holul cu Doritos. Încă se mai vedeau firmituri de brânză între scândurile podelei, înainte de asta fusese Povestea cu Loţiunea (cu cât spun mai puţine despre asta, cu atât mai bine). De când cu Alice şi Elodie, magia mea cu siguranţă fusese… aiurea. Drept urmare, aproape că încetasem s-o folosesc.

După ce mi-am luat la revedere de la Taylor, mi-am continuat drumul către camera mea. Alţi câţiva elevi mă salutară sau făcură comentarii despre întâlnirea mea cu iazul. Încă mă lua prin surprindere popularitatea asta proaspăt descoperită. La început am crezut că trebuie să se fi răspândit vestea că eram un demon şi toată lumea se purta frumos cu mine deoarece se temeau că o să-i mănânc. Însă conform Jennei, care era campioană la trasul cu urechea, toţi încă credeau că nu eram decât o vrăjitoare neagră superputernică. Doamna Casnoff făcuse o treabă excelentă cu ascunderea adevărului despre moartea lui Elodie, ceea ce însemna că circulau tot felul de zvonuri despre ce i se întâmplase. Cel mai popular zicea că Archer se furişase înapoi pe insula Graymalkin, eu şi Elodie încercaserăm să-l înfruntăm folosindu-ne magia, iar ea fusese ucisă în această tentativă.

Păcat că adevărul era mult mai complicat. Şi mult mai trist.

Aproape că ajunsesem la uşa camerei mele când am surprins o mişcare cu coada ochiului. Hecate Hall era plină de fantome, aşa că mereu le zăream în felul ăsta. Dar, când am văzut despre cine era vorba, am încremenit.

Chiar şi ca fantomă, Elodie era încă frumoasă. Părul roşcat i se ondula în jurul feţei, iar pielea îi era translucidă. Nasol că trebuia să-şi petreacă eternitatea purtând uniforma şcolară, dar până şi pe asta o făcea să arate bine.

Se comporta exact cum par să se comporte toate fantomele, adică se plimba de colo colo cu un aer buimăcit. Tehnic vorbind, ele nu fac parte din lumea noastră, însă nu trec nici în viaţa de dincolo, aşa că sunt pur şi simplu… blocate.

Îi văzusem de multe ori fantoma lui Elodie şi de fiecare dată mă năpădea un val de tristeţe. Fusese vina ei că murise. Ea şi sabatul ei invocaseră un demon în speranţa că-l vor putea lega de ele şi îi vor putea folosi puterea. Ba chiar o sacrificaseră pe Holly pentru asta. Totuşi, Elodie îmi oferise ultima ei scânteie de magie. Fără ea n-aş fi putut niciodată s-o ucid pe Alice.

Iar acum plutea pe lângă mine, căutând ceva din priviri, fără să atingă pământul cu picioarele.

Mi se părea aiurea ca cineva atât de energic precum fusese Elodie în timpul vieţii, să fie redus la un spectru palid şi trist, ce bântuie veşnic locul în care a murit.

— Mi-aş dori să poţi pleca pur şi simplu acolo unde ar trebui să fii, am şoptit în liniştea de pe hol.

Fantoma se întoarse şi se uită drept la mine.

Am simţit cum mi se opreşte inima în loc.

Era imposibil. Fantomele nu ne pot vedea sau auzi. De aceea ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că Alice nu era o fantomă, aşa cum pretindea. Dar Elodie se holba la mine, iar expresia de pe chipul ei nu mai părea rătăcită, ci nervoasă, cu o urmă de dispreţ.

Aşa mă privise întotdeauna pe vremea când era vie.

— Elodie?

Abia dacă am murmurat cuvântul, dar mi se păru asurzitor în tăcerea care se lăsase. Ea continuă să mă studieze, însă nu-mi răspunse.

— Mă auzi? am întrebat, de data asta ceva mai tare.
O pauză. Apoi, spre uimirea mea, ea dădu uşor din cap.
— Soph?
Uşa camerei mele se deschise şi Jenna scoase nasul afară.
— Cu cine vorbeai?
Mi-am răsucit capul, însă Elodie dispăruse deja.
— Cu nimeni, am răspuns eu, străduindu-mă să nu par nervoasă.
Nu era vina Jennei că mă întrerupsese în toiul unei discuţii cu o fantomă, o fantomă cu care n-ar fi trebuit să pot comunica deloc.
— Unde ai fost? mă întrebă Jenna când m-am trântit pe pat. Mi-am făcut griji.
— A fost o după-amiază foarte lungă, am răspuns, apoi m-am avântat din nou în Povestea despre Biroul lui Casnoff.
Spre deosebire de Cal, Jenna avu o groază de întrebări, aşa că îmi luă mult mai mult să istorisesc totul. Am omis partea despre faptul că eu şi Cal eram logodiţi. Jenna deja se comporta ca şi cum ar fi purtat un tricou cu Echipa Cal. Nu voiam să-i dau muniţie suplimentară. Când am terminat, mă simţeam prea obosită ca să mai merg măcar până la sala de mese, deşi asta era, de obicei, partea mea preferată din zi.
— Anglia! suspină Jenna când m-am oprit. Îţi dai seama cât de tare o să fie?
Mi-am pus un braţ peste ochi.
— Sincer, Jen? Habar n-am.
Ea aruncă o pernă în mine.
— O să fie super! Şi mulţumesc.
— Pentru ce?
— Pentru că mă laşi să vin şi eu. Mă gândeam că poate o să-ţi doreşti să petreci un timp singură cu tatăl tău.
— Glumeşti? Tu ai fost cheia afacerii, prietena mea. Nu tu Jenna, nu tu Anglia. Astea au fost condiţiile mele.
Îmi mulţumi cu un zâmbet strălucitor, scuturând din cap astfel încât şuviţa roz din breton să-i cadă peste ochi.
— Nu ştiu dacă insula aia e de ajuns de mare pentru noi două. A! Putem să folosim vreun mijloc de transport vrăjitoresc ca să ajungem acolo? Cum ar fi o vrajă de transport sau un portal magic?
— Îmi pare rău, am spus, străduindu-mă să mă ridic şi să mă schimb.
La urma urmei uniforma mea păstra încă mirosul distinct al Iazului Scârbos. În seara asta aveam nevoie de un duş de cel puţin o jumătate de oră înainte de a mă băga în pat.
— L-am întrebat pe tata. Mergem cu avionul.
Jennei îi căzu falca.
— E aşa o… chestie pentru oameni.
— Priveşte partea bună a lucrurilor, i-am spus eu, trăgând pe mine o fustă curată de culoare albastru-Hecate. E un avion privat, deci măcar e o chestie pentru oameni bogaţi.
Asta o înveseli şi am început să ne plănuim toată garderoba pentru vară, în timp ce ne îndreptam către sala de mese.
Dar, după ce ne-am umplut farfuriile şi ne-am aşezat la masa noastră obişnuită, expresia de pe chipul Jennei deveni serioasă.
— Sophie, spuse ea.
— Ce-i?
Îşi tot împinse mâncarea de colo colo, părând a cântări ce să spună. În cele din urmă se hotărî să fie pur şi simplu directă.

— Archer e în Anglia.

Bucata de şuncă pe care o mestecam se transformă în şmirghel în gura mea, însă m-am străduit să vorbesc pe un ton degajat.

— Cică. Nu sunt sigură că vorbele a doi magi – care, din câte am auzit, erau beţi turtă – pot fi luate de bune.

Doar că asta nu fusese singura dată când cineva îl văzuse. Mai era şi vârcolacul care zărise un tip ce se potrivea cu descrierea lui Archer atunci când Ochiul dăduse buzna într-o speluncă din Londra. Şi vampirul care, cu trei luni în urmă, se luptase cu un Ochi tânăr, brunet, la câteva străzi distanţă de staţia Victoria.

Doamna Casnoff avea un dosar despre Archer în fundul sertarului de la birou. Masa ei era protejată de vrăji, dar se pare că nu şi de pile pentru unghii şi multă trudă.

— Oricum, i-am spus Jennei, coborând privirea în farfurie. Apariţia aia a fost acum câteva luni.

— A fost luna trecută, mă corectă ea pe un ton care dădea de înţeles că ştiam asta. Iar lumea zice că e în Anglia de când a dispărut. Le-am auzit pe vrăjitoarele alea două din Savannah.

— E o insulă mare, Jenna. Şi chiar dacă Archer s-ar afla acolo, mă îndoiesc că e prin preajma fiinţelor Prodigium. Ar fi o prostie. Archer o fi el multe lucruri, dar idiot nu-i.

Jenna îşi concentră din nou atenţia asupra mâncării, dar, când fasolea ei verde îşi încheie al treilea tur în jurul farfuriei, mi-am împins cina la o parte şi am spus:

— Dă-i drumul!

Ea lăsă jos furculiţa şi mă privi în ochi.

— Ce ai face dacă, totuşi, te-ai întâlni cu el?

I-am susţinut privirea cât am putut de mult. Ştiam ce voia să zic. Îşi dorea să-i spun că l-aş preda Consiliului – care aproape sigur l-ar executa – sau poate chiar că l-aş omorî cu mâna mea.

Pentru prima dată după multă vreme, mi-am permis să mi-l amintesc pe Archer, să mi-l amintesc cu adevărat. Ochii lui căprui şi zâmbetul leneş. Râsul lui şi felul în care mă simţeam când eram împreună. Felul în care suna glasul lui când mă striga „Mercer".

Felul în care mă sărutase.

Mi-am coborât ochii către masă.

— Nu ştiu, am răspuns în cele din urmă.

Jenna oftă, dar nu mai spuse nimic pe tema asta. După câteva clipe am reînceput să vorbim despre călătorie, iar eu am făcut-o să râdă întrebându-mă cu voce tare dacă s-or fi organizând ceaiuri pentru vampiri.

— Iar când ceri Earl Grey, chiar primeşti Earl Grey, am încheiat eu, făcând-o pe Jenna să izbucnească într-un alt hohot de râs.

Când am părăsit sala de mese mă simţeam mai bine, iar ea trebuie să se fi simţit la fel, de vreme ce îşi încolăci braţul pe lângă al meu în timp ce urcam scările.

Dar gândul pe care mi-l sădise în minte refuza să se stingă, iar în noaptea aceea am adormit văzând ochii lui Archer şi sperând aproape din toată inima ca el să nu se afle în Anglia.

Chiar dacă o parte nu tocmai mică din mine spera ca el să fie acolo.

Capitolul 4

Trei săptămâni mai târziu, am plecat spre Anglia.

Mama şi doamna Casnoff ne-au condus pe toţi patru la feribot într-o după-amiază târzie. Ochii mamei erau roşii, deci ştiam că plânsese, dar încercă să pară veselă în timp ce ne ajuta pe mine şi pe Jenna să ne încărcăm bagajele.

— Aveţi grijă să faceţi multe poze, îmi spuse ea. Şi o să fiu foarte supărată dacă te întorci folosind cuvinte gen „suită” ori „vagonet”.

Stăteam pe punte şi briza mării ne ciufulea părul. Jenna deja revendicase o bancă la umbră, iar Cal discuta în şoaptă cu doamna Casnoff. Am văzut-o uitându-se la mine peste umărul lui şi m-am întrebat ce părere avea despre plecarea mea pe timpul verii. Probabil că era entuziasmată, mă rog, atât de entuziasmată pe cât putea fi doamna Casnoff. Dumnezeu ştie că nu adusesem decât necazuri la Hecate Hali.

Mă mai întrebam şi dacă ar fi trebui să-i spun despre fantoma lui Elodie. De fapt, ştiam că ar fi trebuit. Dacă i-aş fi zis despre Alice prima dată când îmi apăruse, poate că Elodie nici n-ar mai fi o fantomă. Era un gând care mă rodea de luni şi iată-mă făcând din nou aceeaşi greşeală.

Până să apuc să mă mai gândesc la treaba asta, mama mă cuprinse în braţe. Aveam cam aceeaşi înălţime şi i-am simţit lacrimile curgându-mi pe tâmple.

— O să ratez aniversarea ta de luna viitoare. Până acum n-am lipsit niciodată de la ziua ta.

Aveam în gât un nod atât de mare, încât nu puteam vorbi, aşa că n-am putut decât s-o îmbrăţişez mai strâns.

— Sophie, spuse tata, apărând lângă mine. E timpul să plecăm.

Am dat din cap aprobator şi am mai strâns-o încă o dată pe mama.

— O să te sun de o grămadă de ori, promit, i-am zis în timp ce ne dezlipeam una de alta. Şi o să mă întorc cât ai clipi.

Mama îşi şterse obrajii cu dosul mâinii şi îmi dărui unul dintre zâmbetele ei uluitoare. Tata trase adânc aer în piept lângă mine, însă, când m-am răsucit spre el, se întorsese deja cu spatele.

— La revedere, James! strigă mama în urma lui.

Eu, Cal şi Jenna am rămas lângă balustradă în timp ce feribotul se îndepărta de doc. Doamna Casnoff stătea pe mal, urmărindu-ne cu privirea, însă mama deja se întorcea în pădurea ce înconjura plaja. M-am bucurat. Era un miracol că încă nu izbucnisem în hohote de plâns.

Feribotul înainta pufăind prin apa maronie. Peste vârfurile copacilor zăream partea de sus a clădirii Hecate Hall.

— N-am mai plecat de aici de când aveam treisprezece ani, spuse Cal încet. Şase ani.

Nu-l întrebasem niciodată ce făcuse ca să aterizeze la Hecate Hall. Pur şi simplu nu părea genul de tip care să facă soiul acela de vrăji periculoase din pricina cărora magii ajungeau la şcoala asta. Se hotărâse să rămână aici după împlinirea vârstei de optsprezece ani, deşi niciodată nu mi-a fost foarte clar dacă avusese de ales. Dar, cu cât ne îndepărtam mai mult de şcoală, cu atât părea mai tulburat.

Până şi Jenna, care de regulă se purta de parcă ar fi compus o teză despre cât de nasol era la Hecate, avea acum un aer melancolic.

Am fixat cu privirea bucăţica de acoperiş pe care o zăream pe cerul albastru şi am avut o puternică presimţire, ca şi cum soarele ar fi dispărut în spatele unui nor.

Noi trei n-o să ne mai întoarcem niciodată aici.
Gândul era atât de înfricoşător încât m-am cutremurat. Am încercat să scap de el. Era ridicol. Ne duceam în Anglia pentru trei luni şi urma să ne întoarcem la Hecate în august.
Premoniţia nu se număra printre puterile mele aşa că eram pur şi simplu paranoică.
Totuşi, senzaţia nu mă părăsi multă vreme după ce insula Graymalkin se pierduse în zare.
— Faptul că eşti un demon ar trebui să te facă imună la răul de avion, bombăneam eu multe ore mai târziu, în timp ce o elegantă maşină neagră ne purta prin zona rurală a Angliei.
Lungul zbor din Georgia până în Marea Britanie fusese relativ lipsit de evenimente. Cu excepţia faptului că îl avusesem pe Cal lângă mine.
Ceea ce era în regulă. Serios!
Nu era ca şi cum aş fi fost hiper-conştientă de prezenţa lui, tresărind în cele trei dăţi când genunchiul lui se ciocnise de al meu. Iar după a treia oară, cu siguranţă nu-mi aruncase un soi de privire dezgustată, spunând:
— Vrei să te linişteşti?
Iar când Jenna ne privise nedumerită, nu izbucniserăm la unison:
— Nimic!
Pentru că toate astea ar fi fost ciudate, iar eu şi Cal nu ne simţeam ciudat. Eram în regulă.
— O să-ţi fie mai bine în curând, spuse tata.
Pentru prima dată de când îl întâlnisem, ochii îi erau strălucitori şi chiar părea relaxat. Bănuiesc că întoarcerea în patria-mamă are efectul ăsta asupra unui tip.
Jenna practic sărea în sus de bucurie, dar Cal părea la fel de obosit ca şi mine. Nu reuşisem să adorm în avion, iar acum trăgeam ponoasele. Îmi simţeam ochii încinşi, plini de nisip, şi nu mă puteam gândi decât la cum o să mă prăbuşesc într-un pat. La urma urmei, bietul meu corp credea că e şase dimineaţa, însă în Anglia se apropia ora prânzului. În plus mi se părea că mergeam cu maşina de ore întregi.
Când avionul aterizase la Londra, crezusem că automobilul urma să ne ducă la o locuinţă din oraş sau poate la sediul Consiliului, astfel încât tata să se poată ocupa de afaceri. Însă maşina ieşi de pe străzile aglomerate şi trecu pe lângă nişte căsuţe îngrămădite care îmi aminteau de povestirile lui Dickens. Treptat, clădirile din cărămidă au lăsat loc pomilor şi dealurilor verzi. Am văzut mai multe oi decât crezusem vreodată că există.
— Deci am venit taman până în Anglia doar ca să pierdem vremea în plină pustietate? am întrebat, sprijinindu-mi capul care mă durea de umărul Jennei.
— Da, răspunse tata.
Cal zâmbi. Păi da, bineînţeles că el ar fi fost încântat să mucezească toată vara în cine ştie ce fermă englezească, mi-am zis eu morocănoasă, văzând cum mi se sfărâmă toată închipuirile despre Big Ben, Palatul Buckingham şi Tower Bridge. Probabil o să aibă tot felul de plante englezeşti de vindecat…
Atunci am zărit o casă.
Deşi s-o numesc casă era ca şi cum aş fi numit Mona Lisa un tablou sau Hecate Hall o şcoală. Termenul era corect din punct de vedere tehnic, dar nici măcar nu începea să descrie obiectul real.
Locuinţa asta era una dintre cele mai mari construcţii pe care le văzusem în viaţa mea şi era făcută dintr-o piatră uşoară, aurie, ce părea caldă la atingere. Stătea cuibărită într-o vale luxuriantă, iar în faţa ei se întindea o pajişte de

culoarea smaraldului şi un deal împădurit se înălţa în spate. O fâşie de apă îngustă şi strălucitoare se unduia graţios de-a lungul unei laturi a proprietăţii. Sute de geamuri, la propriu, sclipeau în lumina soarelui.

— Uau! spuse Cal, aplecându-se să se uite pe fereastră.

— Aici o să stăm? am întrebat.

Tata zâmbi din nou, părând mult prea mulţumit de sine însuşi.

— Ţi-am spus că o să fie loc pentru toţi, zise el, iar eu m-am trezit că-i răspund cu un surâs.

Am continuat să ne privim în ochi pentru o secundă, dar eu m-am îndepărtat prima, făcând semn cu capul înspre clădire.

— Casele de genul ăsta n-au întotdeauna un nume?

— De cele mai multe ori, răspunse el. Asta este Abaţia Thome.

Ceva în legătură cu numele ăla mi se părea familiar, însă nu-mi dădeam seama ce.

— A fost o biserică?

— Nu casa propriu-zisă. Ea a fost construită la sfârşitul secolului al XVl-lea. Dar cândva a existat o abaţie pe terenul ăsta.

Atunci intră în modulul didactic, vorbind despre cum abaţia fusese demolată sub domnia lui Henric al VIII-lea, iar pământul fusese dat familiei Thome.

Dar, sinceră să fiu, nu-l prea ascultam. Mă uitam la cei câţiva oameni care ieşeau pe uşa din faţă a casei. Apoi am zărit o pereche de aripi şi m-am întrebat cine erau, mai exact, prietenii tatei.

Maşina trecu urnind peste un pod din piatră şi intră pe o alee circulară. Tata coborî primul şi, în timp ce îmi deschidea portiera, mi-am dorit brusc să mă fi îmbrăcat cu ceva mai elegant decât o pereche de blugi uzaţi şi un simplu tricou verde.

Nişte trepte imposibil de late duceau către o terasă făcută din aceeaşi piatră aurie ca şi restul casei. Acolo se aflau şase persoane: doi copii cu păml negru, care păreau să aibă cam vârsta mea, şi patru adulţi. Am bănuit că toţi erau fiinţe Prodigium. Zâna era evidentă, însă percepeam magia care plutea şi în jurul celorlalţi.

Ziua era mai caldă decât mă aşteptasem şi am simţit câteva broboane de sudoare prelingându-mi-se pe sprânceană. Pietrişul îmi trosnea sub tălpi, iar în depărtare auzeam păsări ciripind. Jenna îşi făcu apariţia lângă mine. Entuziasmul ei de mai devreme dispăruse, iar acum îşi trecea degetele pe suprafaţa pietrei sângerii.

Tata îmi puse o mână pe talie şi mă conduse pe scări.

— Toată lumea, ea e Sophie. Fiica mea.

Deodată am simţit ceva iscându-mi-se în sânge. Ceva asemănător magiei, dar mai întunecat, mai puternic. Venea dinspre cei doi adolescenţi din spatele grupului. Ei erau singurii care nu zâmbeau, iar băiatul – care îmi părea ciudat de cunoscut – mă privea cu furie.

Descoperirea m-a izbit în piept şi abia m-am abţinut să nu gâfâi.

Erau demoni.

Capitolul 5

M-am holbat la copiii demoni, cuprinsă treptat de o senzaţie de amorţeală. Se presupunea că eu şi tata eram singurii demoni din lume, deci cum…

Deodată îmi veni un gând îngrozitor: sfinte Sisoe, puştii ăştia erau fraţii mei

vitregi? Tata mă târâse tocmai până în Anglia ca să pună în scenă o versiune sucită a serialului The Brady Bunch[1]?

— Ce-i asta? am spus cu vocea gâtuită, referindu-mă la ceilalţi demoni.

Dar tata îmi zâmbi mândru.

— E sediul Consiliului.

în spatele meu l-am auzit pe Cal expirând lung, de parcă până atunci şi-ar fi ţinut respiraţia, în timp ce o femeie cu părul blond-întunecat se desprinse de grup şi ne întinse mâna:

— Sophia, suntem foarte fericiţi să te avem alături de noi vara asta. Eu sunt Lara.

I-am strâns mâna chiar în timp ce aruncam o privire spre copiii demoni. Îşi şopteau ceva unul altuia.

— Lara este membru al Consiliului şi adjunctul meu, s-ar putea spune, explică tata.

Lara nu mi-a eliberat mâna imediat.

— Am auzit multe despre tine, atât de la tatăl tău, cât şi de la Anastasia.

— Doamna Casnoff?

O, Doamne, dacă de acolo îşi adunase femeia asta bârfele despre Sophie Mercer, mă miram că mă întâmpina cu o strângere de mână, şi nu cu o slujbă de exorcizare.

— Lara şi Anastasia sunt surori, spuse tata.

— Aha, am spus, procesând informaţia.

Atunci mi-am dat seama de altceva.

— Credeam că sediul Consiliului e la Londra.

O cută adâncă, verticală se ivi între sprâncenele Larei.

— Este. Din cauza unor evenimente neprevăzute ne-am hotărât să îl mutăm pe timpul verii.

Ştiind acum că era sora doamnei Casnoff, vedeam – si auzeam – asemănarea. Mă întrebam dacă adolescenţii demoni erau „evenimentele neprevăzute”, sau dacă se întâmplau şi alte chestii aiurea. Nu m-ar fi surprins.

M-am întors către tata şi i-am spus cu voce joasă:

— Ziceai că o să mergem acasă la un prieten. De ce nu mi-ai spus că mă aduci aici?

El mă privi drept în ochi.

— Pentru că dacă aş fi făcut-o, n-ai mai fi venit.

Cu coada ochiului, i-am zărit pe copiii demoni despărţindu-se de grup şi îndreptându-se către masiva uşă dublă aflată chiar dincolo de terasă. Fata îmi mai aruncă o privire înainte de a intra.

— Sophie, acesta este Consiliul, spuse tata, atrăgându-mi atenţia înapoi la fiinţele Prodigium care stăteau acolo.

— Asta-i tot? l-am auzit pe Cal şoptind.

Trebuia să recunosc că şi eu eram surprinsă. Mereu îmi închipuisem Consiliul ca pe o uriaşă adunare întunecată de Prodigium care poartă robe lungi sau aşa ceva.

Nu ştiu dacă îl auzise pe Cal sau doar ne putea citi expresiile de pe chipuri, însă tata zise:

— În mod normal sunt doisprezece membri, însă acum ne aflăm aici doar

1 Comedie de situaţie care a fost difuzată în Statele Unite timp de cinci sezoane, între 1969 şi 1974. Conceput de Sherwood Schwartz, serialul este centrat pe întâmplările din viaţa unei numeroase familii din clasa de mijloc care cuprinde şase fraţi vitregi ce sunt obligaţi să locuiască şi să crească împreună

noi cinci.

— Unde sunt... începu Jenna, însă fu întreruptă când unul dintre bărbaţi făcu un pas în faţă.

Era mai bătrân decât tata, iar părul alb îi lucea în bătaia soarelui.

— Eu sunt Kristopher, zise el cu o voce groasă şi un accent imposibil de identificat. E o plăcere să te întâlnesc, Sophia.

Avea ochii albaştri ca gheaţa şi nu aurii, însă cu siguranţă era un metamorf. O simţeam.

întrebându-mă dacă se transforma într-un câine Husky, m-am întors către următorul tip, lungindu-mi gâtul ca să mă uit în sus la el. Trebuie să fi avut peste doi metri, iar aripile lui uriaşe mă duceau cu gândul la o pată de petrol pe apă. Erau negre, dar în ele se roteau toate culorile, de la verde la albastru şi roz.

— Roderick, spuse el în timp ce mâna mea dispărea într-a lui.

Femeia se numea Elizabeth şi, cu părul ei moale, cenuşiu şi ochelarii mici, rotunzi, îmi părea că seamănă cu bunicuţa cuiva, însă, când m-am dus să-i strâng mâna, mă trase înspre ea şi îmi adulmecă părul.

Minunat! Alt vârcolac.

Tata spuse ceva despre vorbitul cu toţi mai târziu şi apoi ne-am îndreptat, în sfârşit, spre interiorul casei.

Când am intrat în foaier Jennei i se tăie răsuflarea şi probabil că aş fi păţit la fel dacă n-aş fi fost încă ameţită de pe urma un-doi-ului format din Consiliul de pe trepte plus cei doi adolescenţi demoni. Era unul dintre acele spaţii pe care ai impresia că, oricât le-ai privi, tot n-ai vedea fiecare detaliu. Şi Hecate putea fi copleşitoare, dar nu semăna nici pe departe. Podeaua din marmură alb cu negru de sub tălpile mele strălucea atât de tare încât să mă facă să mă bucur că nu purtam fustă şi aproape că eram orbită de hectarele de poleială aurie ce acopereau fiecare suprafaţă. Ca şi la şcoală, intrarea principală era dominată de o scară, însă aceasta era mult mai mare şi sculptată din calcar alb. Treptele erau îmbrăcate într-un covor roşu ca sângele.

Deasupra capetelor noastre, plafonul curbat era acoperit cu o pictură murală, dar nu prea îmi puteam da seama ce reprezenta. Părea a fi ceva violent şi tragic. Alte tablouri din cameră zugrăveau acelaşi gen de scene: bărbaţi cu chipurile aspre îndreptând săbii spre femei care plângeau sau bărbaţi avântânt u-se în luptă, în vreme ce caii lor îşi roteau ochii cu teamă.

Tremuram. Chiar şi în iunie era imposibil de crezut că îţi putea fi vreodată cald într-o încăpere ca asta. Sau poate că pielea mi se făcuse ca de găină din pricina magiei, ca şi cum cinci secole de vrăji s-ar fi impregnat în piatra şi lemnul clădirii.

— Au statui, spuse Jenna. Pe hol.

într-adevăr, două statuete din bronz ale unor femei acoperite cu văluri străjuiau treptele masive pe care, de data asta, erau aliniate şi mai multe persoane. Toţi purtau uniforme negre şi aveau întipărite pe feţe zâmbete aproape identice.

— Ce fac oamenii ăia? îmi şopti Jenna.

— Nu ştiu, am răspuns cu un rânjet îngheţat, dar mă tem că s-ar putea să avem de-a face cu un număr muzical.

— Acesta este personalul casei noastre, zise tata, făcând semn cu braţul către grup. Vă vor ajuta cu plăcere în orice problemă.

— Aha, am zis încet, şi mi se păru că vocea mea avea ecou în camera ca o peşteră. Foarte bine.

Dincolo de mulţime, în capul scării, se afla o uriaşă boltă de marmură. Tata

dădu din cap înspre ea şi spuse:

— Acolo sunt birourile noastre temporare, însă pe acelea le putem vizita mai târziu. Sunt sigur că acum v-ar plăcea să vă vedeţi camerele.

L-am apucat de mânecă şi l-am tras departe de grup.

— De fapt, am şoptit, mie mi-ar plăcea să ştiu de unde au răsărit ceilalţi demoni. Sunt… nu sunt fratele şi sora mea, nu-i aşa?

Tata făcu ochii mari în spatele ochelarilor.

— Nu, răspunse el. Doamne Dumnezeule, nu! Daisy şi Nick sunt… putem discuta mai multe despre ei cu altă ocazie, dar nu, nu au nicio legătură de rudenie cu noi.

— Atunci de ce se află aici?

Tata se încruntă si dădu din umeri.

— Pentru că n-au unde altundeva să se ducă, iar acesta este locul cel mai sigur pentru ei.

Mi se părea logic.

— Corect. Pentru că voi le puteţi face felul în caz că se transformă în superdemoni.

Însă tata scutură din cap nedumerit.

— Nu, Sophie, voiam să spun că e sigur pentru ei. Deja au existat mai multe atentate la viaţa lui Nick şi Daisy.

Nu-mi lăsă timp să reacţionez, ci ridică mâna şi o chemă pe Lara. Tocurile ei pocniră pe marmură în timp ce se îndrepta către noi.

— Sophie, Lara a pregătit nişte camere minunate pentru tine şi oaspeţii tăi. De ce nu mergeţi să vă instalaţi? Putem vorbi mai târziu.

Clar nu era o rugăminte, aşa că nu-mi rămase decât să dau din umeri şi să spun:

— Sigur.

Lara ne conduse prin foaier către o intrare înaltă din piatră care adăpostea un alt şir de trepte. Mergând de-a lungul coridorului slab luminat, nu puteam scăpa de senzaţia că păşeam într-un cavou.

În vreme ce mergeam, Lara turuia nişte statistici pe care le ascultam doar cu jumătate de ureche. Oricum erau de necrezut.

Peste treizeci de mii de metri cubi de spaţiu locuibil. Mai mult de trei sute de camere, dintre care treizeci şi una erau bucătării. Nouăzeci şi opt de băi. Trei sute cincizeci şi nouă de ferestre. Două mii patru sute şaptezeci şi şase de becuri.

Jenna clătina din cap când am ajuns la etajul al patrulea, acolo unde urma să locuim noi trei. Cal fu condus primul către dormitorul lui, iar noi două am izbucnit în râs când am aruncat o privire peste umărul său. Încăperea nici că putea să i se potrivească mai puţin. De fapt, bănuiam că aşternuturile şi draperiile de un verde-vânătoresc erau oarecum masculine, dar mobila fusiformă, colorată în alb si auriu nu. Nici uriaşul baldachin cu volănaşe de deasupra patului gigantic.

— Uau, Cal! am spus, simţind că-mi vin în fire pentru prima oară de când intrasem în casa asta de nebuni. O să poţi da aici nişte minunate petreceri în pijamale. Toate celelalte fete o să fie aşa geloase!

Cal îmi zâmbi cu jumătate de gură şi am simţit cum o parte din atmosfera ciudată dintre noi se risipeşte.

— Nu-i aşa rău, spuse el.

Apoi se trânti pe pat şi se scufundă pur şi simplu în mijlocul lui. Văzându-l cum se îneca într-o mare de cuverturi pufoase şi pernuţe decorative, nu m-am putut abţine să izbucnesc în râs.

Lara păru ofensată.
— Patul ăla a aparţinut iniţial celui de-al treilea Duce de Cornwall.
— E meserie, spuse Cal cu glas înfundat.
Şi ridică ambele degete mari, ceea ce mie şi Jennei nu făcu decât să ne stârnească şi mai tare râsul.
Încruntându-se, Lara ne conduse puţin mai departe de-a lungul holului. Deschise o uşă şi în clipa următoare ne fu absolut clar că aceasta era camera Jennei. Avea draperii roz, mobilă roz, ba chiar şi aşternuturi de un roz închis. Ferestrele dădeau către o grădină mică şi intimă. O adiere de vânt dinspre geamul deschis a adus cu ea parfumul florilor. Trebuia să recunosc că eram impresionată. Şi puţin surprinsă.
— E perfectă, îi spuse Jenna Larei.
Zâmbetul îi era strălucitor, dar faţa îi părea albă ca varul şi brusc mi-am dat seama că Jenna nu se mai hrănise de când plecaserăm de la Hecate. Lara trebuie să se fi gândit la acelaşi lucru, pentru că traversă dormitorul şi deschise un dulăpior din lemn de cireş. Înăuntru se găsea un mini-frigider, plin ochi cu pungi de sânge.
— 0-negativ, spuse femeia, arătând înspre sânge ca şi cum Jenna tocmai ar fi câştigat un premiu la un foarte scârbos concurs televizat. Mi s-a spus că e preferatul tău.
Prietenei mele i se întunecară ochii. Se linse pe buze.
— Este, spuse ea cu glas îngroşat.
— Atunci te lăsăm cu el, spuse Lara blând, luându-mă de braţ. Camera lui Sophie e chiar alături.
— Uau, super! replică Jenna, continuând să se holbeze la sânge.
— Ne vedem mai târziu! am strigat în timp ce ieşeam.
Am presupus că Jenna abia închisese uşa şi se pusese deja pe mâncat.
— Ţi-am pregătit o încăpere foarte specială, spuse Lara cu o voce emoţionată. Sper să-ţi placă.
Deschise o uşă aflată la câteva zeci de centimetri de a Jennei.
O clipă n-am fost în stare decât să stau în prag şi să mă zgâiesc cu gura căscată. Camera nu era doar specială, era… uluitoare.
O serie de trei ferestre înalte cât tot peretele dădeau spre o altă grădină, mai mare decât a Jennei. În mijlocul ei, o fântână arteziană arunca jeturi de apă sclipitoare în aerul blând al după-amiezii. Draperiile erau din satin alb, cu un model delicat de culoare verde, despre care mi-am zis că trebuie să fi imitat frunzele. Tapetul era şi el de culoare albă, cu fire lungi de iarbă verde, ca o junglă, punctată din loc în loc cu flori viu colorate.
Patul însuşi era alb ca zăpada, cu un baldachin din mătase crem deasupra. Aveam propria mea canapea pe care să leşin şi două scaune, toate acoperite cu catifea de nuanţa merelor verzi. Existau chiar şi câteva dintre cărţile mele preferate aşezate teanc pe noptieră şi o poză cu mama pe biblioteca micuţă de lângă geam.
— E minunată, i-am spus Larei şi un rânjet îi despică practic faţa în două.
— Mă bucur nespus, zise ea. Am vrut să te simţi cât mai binevenită cu putinţă.
— Ai făcut o treabă excelentă, i-am răspuns eu.
Şi făcuse, deşi m-am gândit că avea mai puţin de-a face cu mine şi mai mult cu tata. Camerele lui Cal şi a Jennei erau drăguţe, dar o grijă suplimentară fusese investită în a mea. Poate doar voia să-şi impresioneze şeful.
Atunci mi-am dat seama că era posibil să se dea bine pe lângă mine pentru că eu s-ar fi putut să devin şefa ei într-o bună zi. Deodată, nu-mi mai doream

decât să mă întind. Dar până să pot face asta, trebuia să vorbesc cu mama şi să-i spun că ajunseserăm în siguranţă.

— E vreun telefon pe aici? am întrebat-o pe Lara.

Ea scoase un mobil din buzunarul hainei şi mi-l întinse.

— De fapt, tatăl tău voia să-ţi dau ăsta. Numărul lui e înregistrat primul, iar al mamei tale al doilea. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva de la Hecate Hali, numărul lor e al treilea.

M-am holbat la telefon. Trecuse aproape un an de când nici nu mai văzusem un mobil, darmite să-l ţin în mână. Nu erau permise la Hex Hali. M-am întrebat dacă mai ştiam să scriu mesaje. Apoi Lara îmi arătă o masă de scris cu capac-rulou şi, pentru prima dată, am remarcat elegantul laptop argintiu care stătea pe ea.

— Tatăl tău ţi-a pregătit şi o adresă de e-mail, aşa că eşti binevenită să comunici şi astfel.

Şi computerele erau interzise la Hecate, cel puţin pentru elevi. Doamna Casnoff cică ar fi avut unul în camera ei personală. Eu şi Jenna ne petrecuserăm o foarte plictisitoare oră de „Evoluţie a Magiei” speculând care ar putea fi adresa ei de e-mail. Ea credea că e ceva plicticos, de pildă pur şi simplu numele ei, dar eu îmi dădusem votul (şi făcusem un pariu de zece dolari) pentru Hexylady@hecatehall.edu. Bănuiesc că acum puteam afla.

— Te las s-o suni pe mama ta, spuse Lara îndreptându-se către uşă, dar, dacă mai ai nevoie de ceva, te rog să-mi dai de veste.

— S-a făcut, am zis, însă eram cu mintea în altă parte.

Tocmai observasem uşa către baia mea personală şi, din câte îmi dădeam seama, încăperea era cam de trei ori mai mare decât camera de cămin de la Hecate.

Imediat ce Lara se strecură afară din încăpere, am sunat-o pe mama. Când i-am zis că mă aflam la Abaţia Thorne, glasul ei deveni brusc bănuitor.

— Te-a dus acolo? spuse. De ce?

— Ăăă… nu. Cred că are de-a face cu îmbrăţişarea destinului meu de viitor şef al Consiliului etc. Etc. Ziua „Aduceţi-vă Demonul la Serviciu”.

Mama oftă.

— În regulă. Mă bucur că aţi ajuns cu bine, dar te rog să-i spui tatălui tău să mă sune de îndată ce poate.

I-am promis că aşa o să fac, însă, când am închis, m-am simţit copleşită de un val de oboseală. Nu prea voiam să am de-a face cu o dramă parentală peste toate celelalte.

Eram în Anglia. Cu tata. Într-o casă ridicol de mare ce mai servea drept sediu al Consiliului şi locuinţă pentru doi alţi demoni. Şi, colac peste pupăză, tot nu puteam scăpa de senzaţia aceea ciudată, aproape ca o premoniţie, care mă urmărea încă de când plecasem de la Hecate Hall.

Apoi, bineînţeles, mai era posibilitatea ca fosta mea pasiune să dea târcoale prin aceeaşi ţară, pus pe omorât monştri.

Da, cu siguranţă aveam nevoie de un pui de somn înainte să înfrunt toate astea.

M-am trântit pe pat. Poate că n-o fi aparţinut vreodată unui duce, dar salteaua părea să fi fost umplută cu pene de îngeraş. Aruncându-mi pantofii, m-am cuibărit în aşternutul răcoros. Totul mirosea vag a soare şi iarbă verde. M-am gândit că puteam moţăi vreo oră înainte de a merge să discut cu tata. Şi poate aveam s-o întreb pe Lara dacă exista o hartă sau, şi mai bine, un GPS pentru clădirea asta. Am închis ochii şi am adormit, încă întrebându-mă de ce numele Thorne îmi suna atât de cunoscut.

Capitolul 6

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că cineva mă zgâlţâia, iar în urechi îmi răsuna un strigăt. Aveam senzaţia că venea de la mine. Dezorientată, m-am ridicat în capul oaselor. Inima îmi bubuia în piept.

— Sophie?

Jenna stătea lângă mine pe pat, cu ochii cât cepele.

— Ce se întâmplă? am întrebat cu glas răguşit.

Dormitorul era mai întunecat decât atunci când mă culcasem şi, o clipă, am crezut că mă întorsesem la Hex Hali.

— Probabil ai avut un coşmar. Ţipai. Urlai, de fapt.

Ei bine, asta era jenant. Şi straniu. Niciodată nu avusesem coşmaruri, nici măcar după toate cele întâmplate semestrul trecut. Mi-am scotocit mintea după orice imagine sau amintire din vis, dar era ca şi cum capul mi-ar fi fost umplut cu vată. Nu-mi puteam aminti decât că alergam şi că îmi era frică de… ceva. Ciudat, şi gâtul mă durea, ca şi cum aş fi plâns. În rest, nu rămăsesem decât cu aceeaşi senzaţie de groază pe care o avusesem pe feribot şi cu un miros straniu în nări.

Fum.

Am tras adânc aer în piept, dar nici măcar mireasma soarelui din aşternutul meu nu putea acoperi duhoarea.

Am încercat să zâmbesc.

— Sunt bine, am spus. Am avut doar un vis prostesc.

Deloc convinsă, Jenna îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— Despre ce a fost?

— Nu prea ştiu, i-am mărturisit. Alergam, cred, şi pe undeva prin apropiere era un foc.

Ea îşi răsuci şuviţa roz.

— Nu sună foarte rău.

— N-a fost, dar sentimentul care a venit împreună cu el… M-am cutremurat, amintindu-mi îngrozitoarea senzaţie de pierdere. Parcă aş fi fost speriată, evident, dar şi tristă. Mai mult decât tristă. Devastată. Oftând, m-am sprijinit de tăblia patului. Am mai simţit ceva asemănător când am plecat de la Hecate. A fost ca şi cum aş fi avut o superputernică senzaţie că nu ne vom mai întoarce niciodată acolo. Cel puţin nu toţi trei.

Una dintre chestiile mele preferate în ceea ce-o priveşte pe Jenna e că n-o prea poţi şoca. Poate că asta vine la pachet cu viaţa de vampir sau poate că aşa a fost ea înainte să se schimbe. Oricum, nu se sperie de faptul că eu devenisem brusc clarvăzătoare. Îşi roase doar capătul unghiei de la degetul mare, cu o expresie gânditoare, apoi spuse:

— Asta e o putere a demonilor? Să vezi sau să presimţi viitorul?

— De unde naiba să ştiu eu? Alice a fost singurul demon cu care am avut de-a face vreodată. Singura chestie pe care părea s-o facă în plus faţă de vrăjitoarele obişnuite era să sugă sângele oamenilor, iar asta nu e teribil de impresionant. Fără supărare.

— Nu m-am supărat. Ei bine, ai putea să-l întrebi pe tatăl tău. Nu ăsta-i rostul vacanţei? Să înveţi ce înseamnă să fii demon?

Am scos un sunet neclar, iar Jenna schimbă cu înţelepciune subiectul.

— Bun, deci ai avut un vis despre foc şi o posibilă presimţire că vom muri cu

toţii în Anglia.
— Acum mă simt mult mai bine. Mersi, Jenna!
Nici nu mă băgă în seamă.
— Poate că nu înseamnă nimic. Uneori visele sunt doar vise.
— Da, am fost de acord. Probabil că ai dreptate.
— Iar dacă astea sunt singurele chestii ciudate care ţi s-au întâmplat în ultima vreme, atunci de ce… Văzându-mi expresia de pe chip, lăsă fraza neterminată. Astea nu sunt singurele chestii ciudate care s-au întâmplat.
În clipa aceea tot ce-mi doream era să mă întind la loc şi să-mi trag pătura peste cap. I-am spus Jennei că o văzusem pe Elodie.
Şi se pare că ăsta era singurul lucru care o putea surprinde.
— S-a uitat la tine? Vrei să spui, drept la tine?
Am dat din cap aprobator, Jenna răsuflă lung, zbârlindu-şi bretonul.
— Ce-a zis doamna Casnoff?
M-am fâstâcit.
— Eu… ăăă… nu prea i-am spus.
— Ce? Soph, trebuie să-i zici. Ar putea însemna ceva, iar după Alice… Uite ce e, pricep că traiul în lumea obişnuită atâta vreme ţi-a creat mari probleme de încredere, dar nu trebuie să mai ţii secrete faţă de doamna Casnoff. Ori faţă de mine.
Şi iată că revenea cunoscutul junghi de vinovăţie. Eu şi Jenna nu prea discutam despre asta, însă amândouă ştiam că, dacă aş fi spus cuiva despre faptul că o vedeam pe Alice, atunci poate că prietena mea n-ar fi fost acuzată niciodată de atacurile împotriva Annei şi a lui Chaston. Şi, bineînţeles, poate că Elodie ar fi încă în viaţă.
— O să-i trimit mâine o scrisoare. Ah! Sau, dăă, aş putea s-o sun. Lara îmi dădu un telefon mobil.
Jenna ciuli urechile.
— Pe bune? Ce fel? Putem descărca muzică şi… Se întrerupse şi se scutură. Nu. Sophie Mercer, nu încerca să-mi distragi atenţia cu tehnologie sexy şi lucitoare. Promite-mi! spuse ea, strângându-mă de braţ.
Mi-am ridicat mâna pentru ceea ce credeam eu că era salutul cercetaşelor. Sau putea fi o chestie din Star Trek.
— Jur solemn să-i spun doamnei Casnoff că fantoma lui Elodie s-a uitat la mine. În caz contrar, jur să-i cumpăr Jennei un ponei. Un ponei vampir.
Prietena mea încercă să nu zâmbească, dar nimeni nu poate rezista unui ponei vampir.
M-am simţit de un milion de ori mai bine când am început amândouă să râdem. Jenna avea dreptate. Acum existau oameni în care puteam avea încredere, oameni care meritau să ştie ce se întâmpla cu mine. Deodată mi-am simţit inima mai uşoară şi am hotărât că, Centrul pentru Demoni sau nu, Abaţia Thorne era un loc bun să întorc foaia, să şterg trecutul cu buretele, să… toate celelalte clişee despre luatul de la capăt.
Gata cu secretele.
— Detest faptul că ai avut un coşmar, dar mă bucur că eşti trează, spuse Jenna când am terminat cu chicotitul. Voiam să vorbesc cu tine.
— Despre ce?
— A, nu ştiu, eventual despre faptul că taică-tău ne-a adus la sediul Consiliului? Apoi continuă, cu o expresie mai blândă. Mi-am dat seama că ceva te-a speriat de moarte.
— A fost aşa evident?
— Nu, dar ca vampir pot simţi subtilele schimbări în energia emoţională.

N-am făcut decât să mă uit lung la ea până când dădu ochii peste cap şi spuse:
— Bine-bine, deveniseşi foarte palidă şi păreai gata să vomiţi. Un moment am crezut că o să leşini acolo. Apoi chipul i se lumină şi se îndreptă de spate. Of, Doamne, ar fi trebuit să leşini, iar Cal ar fi putut să te prindă şi să te poarte în braţe pe scări. Punctă ultima parte cu un mic chiot şi mă strânse de braţ.
— Îmi plăceai mult mai mult când erai îmbufnată şi anxioasă, Jenna.
Ea continuă să rânjească şi să se foiască prin pat până când am început să râd. Aruncând pătura la o parte, am spus cu părere de rău:
— În regulă, recunosc că imaginea lui Cal purtându-mă în braţe pe scara aia elegantă e… drăguţă.
Jenna suspină fericită.
— Este, nu-i aşa? Iar mie nici măcar nu-mi plac tipii.
Am pufnit la auzul replicii ei, în timp ce mă aplecam să-mi pescuiesc tenişii de sub pat. Ştiam că probabil ar fi trebuit să-i spun pur şi simplu Jennei despre logodnă, dar nu eram cu adevărat pregătită s-o discut cu nimeni înainte de a mă lămuri singură ce simţeam în legătură cu ea.
— N-a fost doar treaba cu Consiliul, i-am strigat Jennei. I-ai văzut pe puştii ăia din spate?
— Da, fata cu părul negru şi tipul care seamănă cu Archer.
M-am ridicat prea repede, lovindu-mă cu capul de marginea patului.
— Poftim? am întrebat-o, frecându-mi creştetul.
— Tipul ăla. Semăna foarte tare cu Archer. De fapt, credeam că asta ar putea fi o parte a motivului pentru care arătai aşa îngreţoşată.
Aşezându-mă pe vine, am încercat să mi-l amintesc pe tip fără ca surpriza gândului „O, Doamne, ăla-i un alt demon!“ să-mi întunece privirea.
— Da, am zis în cele din urmă. Cred că aducea cu el. Freză similară. Înalt. Cam încrezut.
Stomacul mi se strânse puţin şi mi-am dorit ca Jenna să nu-l fi pomenit pe Archer.
— Oricum, am spus în timp ce îmi puneam pantofii, nu asta m-a băgat în sperieţi. E un demon. Amândoi sunt.
Jennei îi căzu falca.
— Nu se poate! Credeam că tu şi tatăl tău sunteţi singurii demoni din lume.
— Şi eu la fel. De unde şi mutra mea de om care dă să vomite.
— Ce crezi că fac aici?
— N-am nicio idee.
Am tăcut aproximativ un minut, apoi Jenna zise:
— Ei bine, probabil că oricum sunt nişte demoni jalnici. Sunt sigură că tu şi tatăl tău vă pricepeţi mult mai bine la demonizat.
Am rânjit spre ea.
— Jenna, cum poţi să fii atât de tare?
Ea îmi răspunse cu un zâmbet.
— Încă una dintre puterile mele speciale de vampir. Se ridică de pe pat. Acum hai! Am explorat puţin cât timp tu ai tras un pui de somn de proporţii epice. Ai dormit cam trei ore. Oricum, mi-a fost frică să merg prea departe de una singură.
— Ţi-a fost frică? Ştii că poţi doborî orice îţi iese în cale noaptea, nu?
Jenna ridică din umeri.
— Da, dar să fii vampir nu te ajută să nu te rătăceşti. Chiar n-am chef să umblu o veşnicie prin casa asta bântuită.

— Abaţia Thorne nu e bântuită, am spus el. Hecate e bântuită. Clădirea asta e doar... altfel.
— E imensă, spuse ea cu ochii mari. N-ai auzit ce-a spus Lara? Treizeci şi una de bucătării. Doar bucătării, Soph.
La gândul mâncării îmi lăsă gura apă.
— Mă întreb în care dintre ele se prepară cina din seara asta.
Am ieşit amândouă pe culoar. Mai multe lămpi erau fixate în pereţi, dar tot părea întunecos.
— E ciudat când te gândeşti că în casa asta a locuit o singură familie, am spus eu.
— Nici măcar n-a fost reşedinţa principală a familiei Thorne, replică Jenna de parcă ar fi citat dintr-un ghid turistic. Au mai avut un conac în Londra, un castel în nordul Scoţiei şi o cabană de vânătoare în Yorkshire. Din nefericire, şi-au pierdut mare parte din avere după al Doilea Război Mondial, iar în 1951 au fost obligaţi să-şi vândă toate proprietăţile, cu excepţia Abaţiei. Aceasta încă aparţine familiei Thorne.
— Frate! De unde ştii toate astea?
Jenna se fâstâci puţin.
— Ţi-am zis. Ai dormit multă vreme şi m-am plictisit, răspunse ea. La parter e o bibliotecă extraordinară şi au o grămadă de cărţi despre istoria casei. Aici s-au întâmplat nişte chestii de-a dreptul fascinante. De exemplu, statuile alea mari din foaier? Au fost comandate de Philip Thorne în 1783, după ce soţia lui s-a sinucis aruncându-se pe scări.
— Oribil, am răspuns, însă ceva nu-mi dădea pace.
Era numele acela, Thorne. Ştiam că îl mai auzisem undeva, dar unde? Şi de ce simţeam că e atât de important?
În timp ce coboram, Jenna continuă să turuie şi alte istorioare despre casă.
— Ah! Am citit ceva chiar nemaipomenit. La sfârşitul anilor 1930, Abaţia Thorne a fost o şcoală de fete.
Un clopoţel îmi răsună slab în străfundurile minţii.
— Serios?
— Da. În timpul Blitz^ului au fost nevoiţi să evacueze o mulţime de copii din Londra, inclusiv şcoli întregi. Familia Thorne s-a gândit că fetele fac mai puţină mizerie, aşa că au deschis porţile Abaţiei pentru nouă colegii de „cuconiţe".
Şi uite-aşa, toate se aşezară la locul lor. Am ştiut exact unde mai auzisem numele acela.

1 Bombardarea strategică şi susţinută a Marii Britanii de către Germania în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în perioada 7 septembrie 1940 – 21 mai 1941

Capitolul 7

Mi se întoarse stomacul pe dos.
— Dumnezeule!
— Nu-i chiar aşa de interesant, spuse Jenna, dar eu am scuturat din cap.
— Nu, nu asta. Cartea avea şi vreo poză cu fetele alea?
— Da, cred că am văzut câteva.
Inima îmi bubuia în urechi.

— Bine, trebuie să văd cartea aia, am zis. Acum!

Jenna mă luă de braţ şi o luarăm pe unul dintre numeroasele holuri care porneau din foaierul principal.

— Am lăsat-o în bibliotecă, pe scaunul de la geam, spuse ea. Pun pariu că e tot acolo.

Am trecut pe lângă nenumărate uşi închise şi am luat-o pe trei coridoare diferite, până să ajungem în bibliotecă. La fel ca şi restul casei, era superbă. Şi uriaşă.

O clipă am încremenit efectiv în prag. Nu cred că mai văzusem vreodată atâtea cărţi. Rafturi după rafturi se întindeau în faţa mea, iar două scări gemene urcau în spirală până la etajul al doilea, unde se aflau şi mai multe rafturi. Canapele joase erau risipite prin încăpere şi lămpi Tiffany aruncau ochiuri de lumină blândă pe podelele din lemn. Ferestrele mari din celălalt capăt al camerei dădeau spre râu, lăsând să intre ultimele raze ale soarelui ce apunea.

Scaunul de la geam era gol.

— Fir-ar să fie! oftă Jenna. Jur că acolo am lăsat-o acum douăzeci de minute.

— Îţi aminteşti unde ai găsit-o? am întrebat eu. Poate că cineva a intrat şi a pus-o la loc pe raft.

Ea îşi muşcă buza.

— Da, cred. Era sus, lângă o cutie foarte ciudată.

Am urmat-o. Se îndrepta spre etajul al doilea.

— Ciudată în ce fel?

— O să vezi. Era în spate, lângă tabloul cu un tip călare…

Pricepeam de ce Jennei îi venea greu să-şi amintească raftul.

Jos, cărţile erau aliniate pe lângă pereţi, lăsând podeaua liberă. Aici sus luptau pentru spaţiu vreo treizeci de corpuri de bibliotecă, câteva atât de apropiate încât trebui să mă întorc pe-o parte doar ca să pot trece printre ele.

— Aha! am auzit-o pe Jenna exclamând de undeva din stânga mea.

Am găsit-o stând pe vârfuri, cercetând un raft aflat, într-adevăr, lângă un tablou care reprezenta un tip călare. M-am gândit că părea teribil de iritat pentru un individ îmbrăcat cu o capă atât de sclivisită din blană de hermină.

Şi Jenna avea o expresie la fel de nervoasă.

— Nu-i aici, spuse ea. Poate că ar trebui s-o căutăm iar jos.

Mi-am reprimat dezamăgirea. Nu ştiam de ce îmi doream cu atâta ardoare să văd cartea. Deja ştiam unde mai auzisem numele Thorne şi din ce motiv era aşa important.

Thorne era numele de familie al femeii a cărei vrajă o transformase pe Alice în demon. Care, neintenţionat bănuiesc, mă transformase pe mine în demon. În mintea mea nu încăpea îndoială că Alice fusese una dintre fetele alea trimise aici în timpul Blitz-ului şi că la Abaţia Thorne începuse totul.

Totuşi, îmi doream să văd o poză cu ea aici. Înainte să se fi schimbat.

— Da, i-am spus Jennei. Putem s-o căutăm din nou mai târziu. Nu e mare lucru.

Prietena mea nu era o idioată. Mă cunoştea de suficient timp ca să-şi dea seama când minţeam. Dar nu insistă şi zise:

— Ia fii atentă!

îndesată în colţ, chiar sub Tip nervos pe un cal, se afla un mic corp negru de bibliotecă, ce îmi ajungea până la piept. Era acoperit de praf şi am priceput imediat de ce Jenna îl numise ciudat. Pe raft se afla o singură carte, dar sub un cub din sticlă groasă. Pe suprafaţa geamului erau săpate nişte simboluri pe care nu le mai văzusem niciodată.

— Încearcă s-o deschizi, spuse Jenna.
N-am zărit niciun mâner, aşa că mi-am îndoit degetele pe muchia sticlei, încercând să văd dacă putea fi desfăcută.
Imediat mi-am tras mâna înapoi.
— Uau!
— Ştiu, nu-i aşa? Chestia aia e acoperită cu nişte drăcii serioase.
„Drăcii serioase*' era puţin spus. Degetele încă îmi ardeau.
Senzaţia era similară cu cea pe care avusesem atunci când îi atinsesem pieptul lui Archer şi simţisem însemnul Ochiului arzându-mi palma.
— Orice ar fi cartea aia, cineva chiar nu vrea să fie citită.
— Nu, nu vrea.
Eu şi Jenna am sărit în sus şi ne-am întors.
Tata stătea în spatele nostru, cu un mic zâmbet întipărit pe buze. Mâinile îi erau strânse la spate.
— Cartea aia e grimoarul familiei Thorne. O carte de vrăji.
— Ştiu ce e un grimoar, am replicat nervoasă, dar el continuă ca şi cum nici nu m-ar fi auzit.
— Conţine câteva dintre cele mai negre formule magice cunoscute în lumea Prodigium. Consiliul a ferecat-o acum mulţi ani.
— Erau vrăjitori, deci? Familia Thorne?
Tata îşi trecu o mână peste partea de sus a casetei. Am tresărit pentru el, însă păru să nici nu simtă şocul magiei.
— Erau, răspunse el. Vrăjitori negri, bineînţeles. Foarte puternici şi foarte hotărâţi să-şi ascundă de oameni adevărata identitate.
— Ei sunt cei care au transformat-o pe Alice în demon, nu-i aşa?
Lângă mine, Jenna scoase o mică exclamaţie de surpriză, însă tata mă studie doar preţ de o clipă, apoi spuse:
— Da. Şi nu-i aşa că eşti isteaţă pentru că ai pus totul cap la cap atât de repede?
Părea sincer mulţumit şi mă cuprinse un mic fior de bucurie. Totuşi, am zis:
— De fapt, Jenna m-a ajutat să-mi dau seama. Ea a citit ceva despre nişte fete care au fost trimise aici în timpul Blitz-ului, iar eu mi-am amintit de spusele doamnei Casnoff, conform cărora femeia care… ăăă… a schimbat-o pe Alice se numea Thorne. De fapt, pentru asta eram aici. Urma să văd dacă pot găsi poza lui Alice într-una dintre cărţile citite de Jenna.
— Dacă vrei o fotografie cu străbunica ta de când se afla la Thorne, am eu una. De ce n-ai venit să mi-o ceri de la bun început?
Îmi veni în minte un comentariu sarcastic, dar l-am înghiţit imediat. Avea dreptate. Ar fi fost mai logic să-l întreb pe el în loc să mă joc de-a spionii prin bibliotecă.
Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Jenna, care se uită în sus la tatăl meu şi zise:
— Domnule Atherton, Sophie şi-a petrecut ultimii şaisprezece ani din viaţă minţită în legătură cu un lucru sau altul. La Hecate a devenit destul de pricepută în a descoperi lucrurile de una singură. Obicei de care cu greu mai scapi.
O fi fost Jenna cam blondă şi cu o dragoste aproape patologică pentru roz, dar rămânea un vampir, iar asta însemna că putea să intimideze atunci când voia. În clipa aceea îmi venea s-o iau pe sus şi s-o îmbrăţişez.
Tata se uită când la mine, când la ea.
— Doamna Casnoff mi-a spus că voi două sunteţi o echipă formidabilă. Acum înţeleg ce-a vrut să zică. Ei bine, dacă vouă, doamnelor, nu vă mai

trebuie nimic altceva din bibliotecă, Sophie, ai dori să mă însoţeşti într-o plimbare prin împrejurimi?

Mă întrebam dacă existau momente în care tata să nu vorbească de parcă tocmai scăpase dintr-un roman de Jane Austen. Era ciudat când mă gândeam că mama mea cea superpragmatică se îndrăgostise de un tip ca el. Niciodată nu îmi păruse genul căreia să-i cadă cu tronc un individ bun de gură. Bineînţeles, niciodată nu crezusem că eu mă voi îndrăgosti de un frumuşel care să fie, în secret, ucigaş de Prodigium, deci ce naiba ştiam eu?

— Se întunecă, i-am răspuns tatei.

— O, cred că ne-a mai rămas destulă lumină. Iar la ora asta priveliştea casei e de-a dreptul spectaculoasă.

În cele câteva săptămâni de când îl cunoscusem pe tata, învăţasem să-i citesc privirea şi nu tonul vocii. Iar acum ochii lui spuneau că aveam să merg la o plimbare cu el, fie că voiam sau nu.

— Bine, am zis. De ce nu?

— Excelent! O să te descurci singură o vreme, nu-i aşa? o întrebă el pe Jenna.

Ea se uită la mine.

— Sigur, domnule Atherton. Eu… ăăă… mă duc să văd ce face Cal.

— Minunată idee, răspunse tata.

Îmi oferi braţul.

— Mergem?

Capitolul 8

Ne-am îndreptat spre uşa din faţă, trecând pe lângă una dintre servitoare. Aceasta ştergea de praf una dintre mesele cu blat de marmură din hol, dar în loc să folosească un pămătuf sau un spray pentru mobilă, pur şi simplu îşi ţinea mâinile întinse peste suprafaţă. Praful se rotea într-un norişor, dispărând pe măsură ce se ridica. S-o urmăresc era la fel de tulburător pe cât fuseseră computerul şi telefonul mobil. La Hecate nimeni nu se comporta atât de… ei bine, degajat cu magia. Doamna Casnoff cu siguranţă nu ne-ar fi lăsat să ne folosim puterile ca să ştergem praful.

Eu şi tata ne-am vorbit abia când am ajuns afară.

— Uite ce e, am început, îmi pare foarte rău că ţi-am atins cutia magică sau ce-o fi fost aia. N-am ştiut.

El nu făcu decât să tragă adânc aer în piept în timp ce mergeam pe aleea cu pietriş.

— Îmbătător! Simţi, Sophie?

—Ăăă… ce să simt?

— Levănţică. E plantată în fiecare grădină din incinta Abaţiei Thorne. Miroase deosebit de plăcut în seri ca asta.

Am testat mireasma. Avea dreptate, era plăcută, iar seara se dovedea frumoasă. Aerul părea nici prea fierbinte, nici prea rece, iar umbrele se strecurau de-a lungul pajiştilor verzi. Probabil m-aş fi bucurat de ea mult mai mult dacă nu m-aş fi aflat în Căminul pentru Demoni Năbădăioşi.

Am continuat să avansăm în tăcere. Mâna mi se sprijinea uşor pe cotul tatei, ceea ce era la fel de drăguţ pe cât era de ciudat. În timp ce mergeam, nu mă gândeam decât că acela era tatăl meu. Îmi petreceam timp cu tata şi ne purtam de parcă n-ar fi fost Cel Mai Absent Tată Din Lume vreme de aproape

şaptesprezece ani.

Avusese dreptate. Priveliştea era uimitoare. Cuibărită în valea ei, Abaţia Thome era scăldată într-o lumină blândă şi aurie, în depărtare, pădurea părea să se încolăcească în jurul clădirii, protejând-o şi adăpostind-o. Voiam să cred că era superb, dar, uitându-mă în jur, nu m-am putut gândi decât la cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă Alice n-ar fi venit aici.

— Am iubit casa asta din clipa în care am văzut-o, spuse tata cu voce joasă.

— Doar că mi-aş fi dorit să fie un pic mai mare, am zis eu. Ştii, îmi trebuie cel puţin cinci sute de dormitoare ca să nu mă simt înghesuită.

Fu o încercare jalnică de glumă, însă tata chicoti oricum.

— Speram să-ţi placă. E locul naşterii noastre, ca să spunem aşa. Ţi-ar plăcea să auzi povestea?

Deşi gura îmi era uscată, iar genunchii îmi tremurau, m-am străduit să par nonşalantă.

— Fie.

— Membrii familiei Thorne erau magi şi vrăjitoare negre. Vreme de sute de ani au reuşit să-şi ascundă adevărata identitate de oameni, folosindu-şi în tot acest timp puterile pentru a spori averea şi influenţa familiei. Erau ambiţioşi şi inteligenţi, însă nu deosebit de periculoşi. Cel puţin nu până la război.

— Care război?

Tata mă privi surprins.

— N-aţi învăţat despre război la Hecate?

M-am gândit la toate cursurile de anul trecut, dar trebuia să recunosc că îmi petrecusem mare parte din timp gândindu-mă la alte lucruri, cum ar fi Archer, şi Jenna, şi felul misterios în care erau atacate fetele. Cine mă putea învinui dacă nu fusesem prea atentă la ore?

— S-ar putea. Pur şi simplu nu-mi amintesc.

— În 1935 a izbucnit un război între L'Occhio di Dio şi Prodigium. A fost o perioadă deosebit de întunecată a istoriei noastre. Mii de fiinţe au fost ucise în ambele tabere. Făcu o pauză ca să-şi cureţe ochelarii cu batista. În vremea aceea mai rămăseseră doar doi membri ai clanului Thorne: Virginia şi fratele ei mai mic, Henry. Se pare că Virginia a venit cu ideea invocării unui demon pentru a-i combate pe cei din organizaţia Ochiul. Nimeni nu mai făcuse aşa ceva în istoria Prodigium, însă ea s-a hotărât să încerce. I-au trebuit ani, dar în cele din urmă a găsit ritualul pe care îl căuta într-un grimoar străvechi.

— Bănuiesc că e cel din caseta încuiată?

— Da. Conform registrelor Consiliului, Virginia a vrpt să aplice ritualul pe ea însăşi, însă şeful Consiliului refuză să îngăduie aşa ceva. S-a gândit că ar fi mai sigur să încerce pe un om obişnuit. Din fericire pentru Virginia, pe atunci în Abaţie locuiau sute de fete.

M-am cutremurat.

— Şi ea a ales-o pe Alice.

— Corect.

— De ce? Ai zis că acolo erau sute de fete. A tras la sorţi numele lui Alice dintr-o pălărie sau ceva de genul ăsta?

— Sincer să fiu, nu ştiu, Sophie. Întotdeauna am crezut că a avut o legătură cu faptul că pe atunci Alice era gravidă. Poate că ea şi Henry… ei bine, în orice caz, Virginia n-a spus nimănui, iar, după ritual, Alice n-a mai fost în postura de a povesti nimănui nimic.

Mi-am frecat nasul cu dosul mâinii şi am spus:

— În poveştile de genul ăsta de obicei există un jurnal magic ascuns într-un trunchi de copac, care îţi oferă toate răspunsurile. E vreo şansă să se întâmple

la fel şi aici?

— Mă tem că nu. Oricum, cred că ştii restul istoriei. Virginia a dus la îndeplinire ritualul, dar ceva n-a mers cum trebuie. Niciodată nu vom şti ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea, însă până la urmă ea şi fratele ei au fost ucişi amândoi, iar Alice a devenit un demon.

— Un monstru, am bombănit eu, gândindu-mă la clipa când ghearele acelea de argint pătrunseseră în gâtul lui Elodie.

Aşezându-mă pe iarbă, mi-am strâns genunchii sub bărbie. Tata oftă şi, după un lung moment, se aşeză lângă mine.

— O să-ţi pătezi costumul.

— Mai am costume. Nu e prima dată când te aud folosind cuvântul ăsta despre noi. Pot să te întreb de ce?

Am ridicat ambele sprâncene.

— Tu vorbeşti serios? Mai trebuie să mă întrebi de ce, pentru mine, demon înseamnă monstru?

— Când te credeai o simplă vrăjitoare, foloseai cuvântul „monstru“ ca să te descrii?

— Bineînţeles că nu.

— Şi totuşi vrăjitoarele, zânele, metamorfii, demonii… cu toţii avem aceleaşi origini.

— Ce vrei să zici?

Tata culese un fir de iarbă şi începu să-l rupă cu un aer absent.

— Cu toţii ne tragem din îngeri.

— Ştiu că de acolo se trag fiinţele Prodigium obişnuite, am spus eu. Sunt urmaşii îngerilor care n-au ales o tabără în războiul dintre Dumnezeu şi Lucifer.

Mă privi drept în ochi.

— Ei bine, demonii sunt îngerii care au ales o tabără. Pe cea greşită, din câte se pare.

— Şi ce? Doar pentru că au fost îngeri nu înseamnă că sunt – că suntem – băieţi buni.

— Nu, dar înseamnă că suntem ceva mai complecşi decât nişte monştri. De exemplu, nu ai fost deosebit de tulburată să afli că eşti o vrăjitoare neagră, iar puterile lor sunt remarcabil de asemănătoare cu ale noastre. Din multe puncte de vedere, un demon nu e nimic mai mult decât o foarte puternică vrăjitoare neagră.

— Sau Hogaroth the Slimy, am murmurat eu.

— Poftim?

— Vreau doar să spun… când Virginia l-a invocat pe demonul acela pentru a o poseda pe Alice, asta a însemnat că Alice – cum ar veni persoana propriu-zisă, Alice cea adevărată, sufletul ei sau ce-o fi fost – a dispărut şi a rămas doar un monstru care umbla de colo colo în trupul ei?

Tata izbucni într-un râs speriat.

— O, Doamne, nu! Tu asta ai crezut?

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Păi de unde era să ştiu? Nimeni nu s-a grăbit să răspundă la toate întrebările mele arzătoare despre demoni.

El se opri din râs şi chiar păru puţin fâstâcit.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Nu, când este invocat un demon, de fapt el nu reprezintă, în principiu, decât o mare şi întunecată… forţă. Asta e efectul pe care exilul în iad îl are asupra unui înger. Îi ia tot, mai puţin puterea. Ei nu au nume, personalităţi sau chiar trupuri. Nu sunt nimic altceva decât magie pură,

nediluată.
— Uau!
— Posedarea nu e chiar cel mai potrivit termen pentru ceea ce se întâmplă, continuă tata. E mai mult ca o îmbinare. Demonul schimbă tot în persoana respectivă, chiar şi sângele, ADN-ul. De aceea trăsăturile pot fi transmise în familie. De aceea, dacă suntem grav răniţi, nu murim. Puterile noastre ne vindecă.
Făcu semn cu capul înspre mâna mea cicatrizată.
— Desigur, doar dacă nu cumva cineva foloseşte sticla demonică împotriva noastră. Lăsând la o parte toate astea, un demon care a fost transformat în timpul unui ritual de posedare rămâne, în esenţă, persoana dintotdeauna.
— Doar că acum cea mai întunecată şi mai puternică magie din lume îi curge, la propriu, prin vene, am adăugat eu.
— Exact.
Tata zâmbi cu mândrie şi mi-am amintit-o brusc pe Alice stând în luminiş, exclamând „Ai reuşit ! “, chiar înainte să-i tai capul.
Aveam un nod în gât.
— Deci, dacă Alice a rămas Alice, am spus, de ce avea gheare şi începuse să bea sânge?
Tata dădu din umeri şi ridică mâna dreaptă. Lungi gheare argintii au ţâşnit în locul unghiilor îngrijite, dispărând la fel de repede pe cât apăruseră.
— Orice vrăjitoare sau mag ar putea face asta dacă şi-ar dori. Încearcă şi tu.
Am privit în jos către unghiile mele zdrenţuite, încă pătate cu ojă de nuanţa căpşunei îngheţate, de la ultima încercare a Jennei de a-mi face manichiura.
— Nu, mersi!
— Cât despre… cealaltă parte, magia cu sânge este o practică foarte puternică şi foarte veche. Din nou, multe vrăjitoare şi mulţi magi au folosit-o în trecut. Prietena ta Jenna cu siguranţă beneficiază de pe urma ei. De fapt, aşa au fost creaţi vampirii. Acum aproape o mie de ani, un sabat de vrăjitoare a săvârşit un foarte complicat ritual cu sânge şi…
— Alice a omorât oameni, am spus, şi glasul mi s-a frânt la ultimul cuvânt.
— Da, aşa e, replică tata calm. Atâta magie neagră poate lua minţile unei persoane. Asta s-a întâmplat cu Alice. Nu înseamnă că ţi se va întâmpla şi ţie. Se uită la mine cu o expresie încordată pe chip. Sophie, îţi înţeleg ezitările de a-ţi îmbrăţişa moştenirea, dar e vital să nu-i mai consideri pe demoni nişte monştri. Se întinse şi-mi acoperi mâna cu a lui. Să nu te mai consideri pe tine un monstru.
Străduindu-mă să păstrez un ton egal, am zis:
— Uite ce e, pricep că eşti foarte pornit pe chestia asta cu „sus demonii”, dar eu l-am văzut pe unul omorându-mi o prietenă. Iar doamna Casnoff mi-a povestit că demonul din mama ta a luat-o razna şi ţi-a omorât tatăl. Aşa că nu te aştepta să cred că a fi demon înseamnă doar soare şi pisoiaşi.
— Nu înseamnă, spuse tata. Dar dacă ai vrea să mă asculţi şi să înveţi mai multe despre ce înseamnă să fii demon, ai înţelege că Deposedarea nu e singura ta opţiune. Există căi de a… ei bine, de a-ţi regla cu fineţe puterile. De a micşora riscul să răneşti pe cineva.
— „Micşora”? am repetat. Dar nu de a elimina, corect?
Tata clătină din cap.
—Am abordat problema greşit, spuse el, părând frustrat. Vreau doar să înţelegi că… Sophie, te-ai gândit cum o să fie după ce te vei supune Deposedării? Presupunând că ai supravieţui, bineînţeles.
Mă gândisem. Sună prostesc, dar unul dintre primele lucruri la care mă

gândisem fusese că o să arăt ca Vandy: plină de semne purpurii, chiar şi pe faţă. Nu avea să fie un lucru uşor de explicat în lumea oamenilor, dar speram că „o vacanţă de primăvară nebunească” avea să meargă.

Cum n-am răspuns imediat, tata continuă:

— Nu ştiu dacă înţelegi cu adevărat ce se întâmplă în timpul acestui ritual. Nu e vorba doar de faptul că nu vei mai putea face vrăji. Îţi vei distruge o bucată vitală din tine însuţi. Deposedarea îţi pătrunde în sânge. Îţi smulge ceva care face parte din tine la fel de mult precum culoarea ochilor. Ţie ţi-e menit să fii demon, Sophie, iar trupul şi sufletul tău vor lupta să te păstreze astfel. Poate până la moarte.

Nu puteam spune nimic în faţa unui astfel de discurs. Aşa că n-am făcut decât să mă holbez la el până când, în cele din urmă, oftă şi zise:

— Eşti obosită şi ţi-am spus multe pentru prima seară. Pot înţelege dacă te simţi copleşită.

— Nu e asta, am răspuns, însă el continuă pur şi simplu să vorbească, lucru despre care începeam să descopăr că e un obicei foarte enervant.

— Sper că după un somn bun vei fi mai receptivă la ceea ce am să-ţi spun. Aruncă o privire la ceas. Dacă mă scuzi, ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Lara acum un sfert de oră. Sunt încredinţat că îţi vei găsi şi singură drumul spre casă.

— E chiar în faţa mea, deci da, am mormăit eu, dar el deja o pornise înapoi în josul dealului.

Am rămas multă vreme în întunericul ce se lăsa, uitându-mă la Abaţia Thome şi încercând să înţeleg tot ce îmi povestise tata.

Am stat acolo vreo zece minute, până să-mi dau seama că nu-l întrebasem nimic despre copiii demoni şi ce căutau ei aici. Sau cum de existau măcar. În cele din urmă m-am ridicat, mi-am scuturat blugii de praf şi m-am îndreptat către casă.

În timp ce mergeam, mă gândeam la spusele tatei. Aveam puterile abia de câţiva ani, dar ele erau o parte din mine. Pentru prima dată am recunoscut în sinea mea că gândul de a-mi smulge magia din mine – şi poate de a muri în timpul ăsta – mă speria de moarte.

Dar nici nu puteam trece prin viaţă ca o bombă cu ceas şi indiferent ce-ar fi spus el despre „reglarea cu fineţe” a magiei mele, atâta vreme cât aveam puterile, explozia avea să fie mereu o posibilitate cât se poate de reală. Cumva, întreaga mea existenţă devenise o foarte complicată problemă de matematică.

Şi întotdeauna fusesem jalnică la aşa ceva.

Când m-am întors la Thorne nu era nici urmă de tata şi m-am târât până în camera mea. Mai devreme îmi era o foame de lup, însă conversaţia cu el îmi tăiase pofta de mâncare. În ciuda somnului îndelungat de după-amiază, tot ce-mi doream era să fac o baie fierbinte şi să mă bag în pat.

Dar, când m-am întors în dormitor, am văzut că patul fusese deja făcut. M-am întrebat dacă responsabili erau servitorii sau vreo vrajă de curăţenie.

Atunci am văzut fotografia sprijinită de pernă.

În timp ce mă aplecam s-o iau, îmi trecu prin minte întrebarea dacă tata o pusese acolo el însuşi. Mâinile îmi tremurau puţin. Era o imagine alb-negru cu aproximativ cincizeci de fete, aflate în grădina din faţă a reşedinţei Thorne. Jumătate dintre ele stăteau în picioare, în vreme ce cealaltă jumătate erau aşezate pe pământ, cu fustele strânse modest în jurul picioarelor. Alice era una dintre fetele care stăteau jos.

I-am studiat chipul multă vreme. Cumva, îmi fusese mai uşor să mă gândesc

la Alice ca la o posedată autentică, o creatură fără suflet ce folosea trupul străbunicii mele ca pe o unealtă. Îmi na mai greu să mă gândesc că spiritul ei se afla încă în corp atunci când îi retezasem gâtul cu ciobul acela de sticlă demonică.

I-am urmărit cu degetul trăsăturile din fotografie. Oare la ce se gândise în ziua aceea? Oare şi ei i se păruse că. Abaţia Thome era copleşitoare?

Din câte ştiam eu, poate stătuse chiar în camera asta, cu şaizeci de ani în urmă. Gândul îmi dădu flori pe şira spinării. Aş fi vrut s-o întreb dacă avusese vreo presimţire în legătură cu lucrul oribil ce urma să i se întâmple, dacă se plimbase pe holurile clădirii având aceeaşi senzaţie greţoasă de groază care se zvârcolea în mine.

Dar Alice, îngheţată în 1939, zâmbitoare şi umană, nu avea niciun răspuns, iar pe chipul ei nu exista nimic care să sugereze că avusese vreo idee despre ce urma să se întâmple cu ea.

Cu mine.

Capitolul 9

Nici în dimineaţa următoare tata nu era prin preajmă. M-am trezit devreme şi am făcut un duş maraton. Credeţi-mă, dacă v-aţi fi petrecut ultimele nouă luni împărţind baia cu tot soiul de creaturi supranaturale, şi voi aţi fi fost înnebuniţi după un duş personal. Cândva, seara trecută, bagajele îmi fuseseră desfăcute, iar hainele erau împăturite cu grijă în dulapul vopsit. Amintindu-mi cât de frumos fuseseră îmbrăcaţi ieri toţi cei de la Thorne, îmi trecu prin cap să-mi scot la iveală singura rochie pe care o adusesem cu mine. Până la urmă m-am mulţumit cu o altă pereche de blugi şi un tricou de culoarea merişoarelor, deşi mi-am pus o pereche de sandale frumoase în locul tenişilor jerpeliţi.

Am trecut pe la camera Jennei înainte de a coborî, însă ea nu era acolo. Uşa lui Cal era închisă şi m-am gândit să bat în ea, dar apoi mi-am amintit că era oarecum devreme, iar el probabil încă dormea. O clipă îmi veni în minte imaginea unui Cal somnoros care deschide uşa la bustul gol şi faţa mi se înroşi mai tare decât tricoul.

Eram încă destul de agitată când am dat practic nas în nas cu Lara Casnoff, pe holul principal. Purta un alt costum închis la culoare şi reuşea cumva să ţină un teanc de hârtii, un telefon mobil şi o cană cu cafea aburindă care mirosea atât de bine încât îmi lăsa gura apă.

— Ah, Sophie, te-ai trezit, spuse ea cu un surâs strălucitor. Uite – îmi întinse cafeaua – tocmai îţi aduceam asta sus.

— Uau, foarte drăguţ din partea ta! am răspuns, adăugând-o mental pe Lara pe Lista Mea cu Oamenii Cei Mai de Treabă din Lume.

La Hex Hali eram efectiv aruncaţi din pat dimineaţa de către o alarmă care suna a combinaţie între un corn de ceaţă şi urletele câinilor iadului. Să-ţi aducă cineva cafeaua la pat era un mod mult mai plăcut de a te trezi.

— Da, iar tatăl tău m-a rugat să-ţi spun că azi e plecat cu afaceri, dar ar trebui să se întoarcă în seara asta.

— Aha. Ăăă… bine, mulţumesc!

— I-a părut tare rău că o să piardă prima ta zi aici, spuse ea, încruntându-se uşor.

Nu mi-am putut reţine un râs sarcastic.

— Păi, tata a ratat multe prime zile de-ale mele, aşa că sunt destul de obişnuită.
Cred că Lara era pe cale să sară în apărarea tatei, dar până să apuce s-o facă, am întrebat:
— Deci, în care dintre cele nouă mii de bucătării aş putea găsi nişte cereale? Am sărit peste cina de aseară.
Imediat Lara reveni la aerul profesional:
— A, bineînţeles. Micul dejun se serveşte în salonul estic.
Îmi dădu nişte indicaţii care includeau trei cotituri la dreapta, un alt rând de scări şi o „cameră verde”, ce-o mai fi fost şi aia. Când văzu că mă holbez la ea cu o privire goală, dădu din mână şi spuse:
— O să-ţi arăt eu însămi.
— Mulţumesc, am răspuns, luându-mă după ea. Poate până la sfârşitul verii chiar o să reţin planul clădirii.
Lara începu să râdă.
— Eu vin la Abaţia Thorne de zeci de ani şi tot mă mai încurc.
— Uau! am zis în vreme ce înaintam pe un culoar lung, pe care erau înşirate tablouri.
Le-am privit mai atent pe măsură ce treceam pe lângă ele. Erau portrete ale unor vârcolaci îmbrăcaţi în costume din secolul al XVIII-lea, cu părul argintiu iţindu-se de sub pantalonii până la genunchi, iar una dintre imagini înfăţişa o familie de vrăjitori probabil de prin o mie şase sute şi ceva – erau multe gulere încreţite şi panglici în jurul gâturilor toţi levitând sub un copac, în timp ce în jurul lor dansau scântei magice argintii.
Atunci am asimilat cele spuse de Lara:
— Zeci de ani? Deci îl cunoşti pe tata de când eraţi copii?
Ea dădu din cap aprobator:
— Într-adevăr. Bunica ta a dăruit Abaţia Thome Consiliului, înainte să… înainte să treacă în nefiinţă. Eu şi Anastasia ne-am petrecut multe veri aici, împreună cu tatăl tău. Făcu o pauză şi-mi zâmbi scurt. Avem ceva în comun, Sophie. Şi tatăl meu a fost şeful Consiliului.
— Stai aşa, poftim?
— Alexei Casnoff. N-ai auzit niciodată de el?
N-am putut decât să scutur din cap, aşa că Lara continuă:
— Familia Casnoff a condus Consiliul vreme de aproape două sute de ani. Totuşi, tatăl meu a hotărât foarte curând să-i cedeze titlul părintelui tău, care avea puteri deosebite.
Am încercat să trag concluziile.
— Dar titlul e ereditar. Deci, dacă tatăl tău n-ar fi făcut asta, tu ai fi fost şefa?
Ea ridică din umeri cu eleganţă, ca şi cum ar fi fost un subiect care nici nu merita discutat.
— De fapt, Anastasia ar fi fost. Ea e cea mai mare. Dar amândouă am fost de acord cu decizia tatei, iar Anastasia simţi că oricum poate fi de mai mare folos la Hecate. Apoi îmi zâmbi şi mă strânse uşor de braţ. Niciuna dintre noi n-a regretat. James a făcut o treabă excelentă ca lider şi sunt sigură că şi tu te vei descurca la fel de bine.
Am încercat să-i răspund cu un zâmbet, dar cred că mi-a ieşit mai mult o grimasă.
— Deci… dacă tu si doamna Casnoff sunteti surori, iar tatăl vostru a fost un Casnoff, de ce ea e „doamnă“? am întrebat. Sună de parcă s-ar fi măritat cu cineva din familie.

— Anastasia a fost căsătorită, zise Lara, făcându-mi semn să o iau pe un alt coridor. Dar întotdeauna şi-a păstrat numele de Casnoff. Ba chiar şi soţul ei l-a preluat.

Voiam să aflu mai multe despre asta, dar deja ajunsesem în salon. Am urmat-o pe Lara în interior.

M-am întrebat dacă exista vreo încăpere în toată Abaţia Thorne care să nu mă lase cu gura căscată în prag. Salonul estic era probabil de trei ori mai mare decât sala de mese de la Hecate. La fel ca oricare altă cameră pe care o văzusem aici, nu părea să existe niciun centimetru pătrat de zid care să nu fie aurit sau acoperit cu tablouri. Chiar şi scaunele erau tapisate cu brocart auriu.

O masă lungă, în jurul căreia ar fi încăput armate întregi, domina încăperea, aşa că mi-am imaginat că aici se serveau toate mesele de la Thorne. Dar acum singura persoană de acolo era Cal. Îşi ridică privirea când am intrat şi dădu uşor din cap:

— 'Neaţa!

La vederea lui, Lara practic radia:

— Domnule Callahan! îmi pare foarte bine să vă văd în dimineaţa asta. Cum vă place Abaţia Thorne?

Cal luă o înghiţitură lungă din sucul de portocale înainte de a răspunde.

— E excepţională.

Nu cred că ar fi fost cu putinţă ca el să pară mai puţin entuziasmat, însă ori Lara nu se prinse, ori nu-i păsă, pentru că răspunse teribil de ţanţoşă:

— Ei bine, sunt sigură că pe voi doi vă bucură ocazia de a petrece un timp împreună.

Eu şi Cal ne-am uitat lung la ea. Am încercat să-mi folosesc voinţa ca s-o fac să tacă, dar se pare că puterea asta nu intra în repertoriul meu. Lara rânji conspirativ.

— Nimic nu mă face mai fericită decât să văd un aranjament ce se potriveşte cu adevărat în dragoste.

Toată ciudăţenia aia care ieri dispăruse dintre mine şi Cal păru să dea năvală înapoi în cameră, cu un vâj sonor.

Am îndrăznit să arunc o scurtă privire în direcţia lui, dar, ca de obicei, Cal făcea pe Bărbatul Stoic. Chipul nici măcar nu-i tresări. Dar apoi am observat cum degetele i se strângeau în jurul paharului.

— Eu şi Cal nu suntem… noi nu… nu e nicio… ăăă… dragoste, am spus eu în cele din urmă. Suntem prieteni.

Lara se încruntă cu un aer nedumerit.

— O, îmi pare rău!

Se întoarse către el, cu sprâncenele ridicate.

— Am presupus că ăsta a fost motivul pentru care aţi renunţat la postul din Consiliu.

Cal clătină din cap şi cred că era pe cale să zică ceva, dar i-am luat-o înainte.

— Ce post din Consiliu?

— N-a fost nimic, replică el.

Lara pufni cu delicateţe, apoi spuse:

— După ce şi-a terminat perioada la Hecate, domnului Callahan i s-a oferit un post ca şef al securităţii Consiliului. Corectaţi-mă dacă greşesc, dar, iniţial, n-aţi acceptat sarcina? îl întrebă ea pe Cal.

Era starea cea mai apropiată de furie în care îl văzusem vreodată pe Cal. Sigur, pentru el asta însemnă că i se încreţi puţin o sprânceană.

— Ba da, dar… începu el să zică.
— Dar apoi aţi auzit că Sophie urma să vină la Hecate şi v-aţi hotărât să rămâneţi, termină Lara, iar buzele i se arcuiră în acelaşi zâmbet triumfător pe care îl văzusem de zeci de ori pe faţa doamnei Casnoff.
Am rămas acolo, încremenită, iar ea se întoarse spre mine şi spuse:
— Domnul Callahan a renunţat la şansa de a călători prin lume împreună cu Consiliul pentru a fi puţin mai mult decât un îngrijitor pe insula Graymalkin. De dragul tău.

Capitolul 10

După asta n-am mai auzit mare lucru din ce-a spus Lara. Ştiu că a pomenit ceva despre o şedinţă şi despre faptul că era în întârziere, apoi a dispărut brusc, lăsându-mă singură cu Cal.
El se concentră din nou asupra farfuriei, aşa că am traversat încăperea spre bufet. Acolo se aflau zeci de tăvi din argint în care abureau ouă, cartofi prăjiţi, şuncă şi o grămadă de alte mâncăruri cărora nu eram sigură că le ştiam denumirea. Inima îmi bătea nervoasă, dar am încercat să nu las să se vadă în timp ce îmi umpleam farfuria.
Apoi mi-am dat seama că n-am nicio idee unde să mă aşez. La masă ar fi putut încăpea cu uşurinţă peste o sută de oameni, deci evident că nu voiam să stau chiar lângă el. Dar ar fi părut ciudat să-mi aleg unul dintre scaunele mult mai îndepărtate. Până la urmă m-am aşezat pur şi simplu în faţa lui şi, pentru o vreme am stat amândoi în tăcere, ciugulindu-ne micul dejun. Sunetele furculiţelor care zgâriau farfuriile răsunau în camera ca o peşteră.
Cal îşi mişcă scaunul şi m-am gândit că era pe cale să plece fără să spună nimic. Apoi spuse încet:
— N-am rămas doar de dragul tău.
Mi-am ţinut privirea în jos.
— Sigur. Bineînţeles că nu. Daaa.
Mă înghionti cu piciorul pe sub masă şi, într-un târziu, m-am uitat la el. Stătea aplecat în faţă, cu o expresie intensă pe chip.
— Vorbesc serios. Îmi place Graymalkin. Îmi place să fiu aproape de ocean şi să lucrez afară. Munca pentru Consiliu ar fi însemnat…
Oftă, ridicând ochii spre tavan.
— Birouri şi avioane. Şi să port o cravată. Nu era pentru mine.
— Cal, nu-ţi face probleme! am insistat, deşi obrajii îmi ardeau. N-am crezut că tu chiar ai rămas la Hex Hall dintr-o dragoste arzătoare pentru mine. Dar asta o să le zic tuturor fetelor de la şcoală, am spus eu, încărcându-mi furculiţa cu ouă. Mă gândesc că „frângătoare de inimi“ ar fi o adăugire drăguţă la reputaţia mea de „vrăjitoare uluitoare”.
Păru că dă să mai spună ceva, aşa că am continuat să turui, chiar dacă asta însemna să vorbesc cu gura plină.
— Deci, ce părere ai despre Abaţia Thorne?
Cal clipi din pricina schimbării bruşte de subiect, dar apoi spuse doar:
— Mă cam bagă în sperieţi.
— Şi pe mine, am replicat. Ceea ce e ciudat, dat fiind că, tehnic, Hex Hall e de un milion de ori mai înfiorătoare.
El ridică din umeri.
— Da, dar e acasă.

— Poate pentru tine. Tu chiar n-ai plecat niciodată de când aveai treisprezece ani?

— Niciodată. Nu m-am dus nici măcar pe continent.

Am clătinat din cap şi am rupt o bucată de pâine prăjită, ungând-o cu marmeladă de portocale.

— E o nebunie. De ce?

El îşi lăsă jos furculiţa, cu privirea pironită într-un punct aflat undeva în spatele meu.

— Nu ştiu. De cum am pus piciorul pe insula aia, n-am mai vrut s-o părăsesc niciodată. Cum am spus, e acasă. N-ai simţit niciodată aşa ceva în legătură cu un loc?

M-am gândit la toate casele în care eu şi mama locuiserăm de-a lungul anilor. Unele dintre ele fuseseră drăguţe, dar pe niciuna nu o simţisem ca pe o reşedinţă permanentă. Întotdeauna ştiam că nu trebuie să mă ataşez de un loc. Tot ce-mi evoca mie cuvântul „acasă” erau mama şi imaginea vagă a unor valize.

— Nu. Unul dintre efectele secundare ale vieţii de nomad. Nu ţi se face niciodată dor de casă.

Cal mă studie în felul acela tăcut şi intens al lui, apoi spuse:

— Cum a mers aseară cu tatăl tău?

Am oftat.

— Nu prea grozav. Se pare că ar trebui să mă entuziasmeze mai tare faptul că sunt un demon. Şi, bineînţeles, e foarte pornit împotriva ideii ca eu să mă supun Deposedării.

— Hm, fu singura lui replică, însă Cal putea să dea o infinitate de sensuri unei singure silabe.

— Lasă-mă să ghicesc. Te alături legiunilor de oameni care cred că e o idee proastă să mă supun Deposedării.

Spre surprinderea mea, am revăzut expresia aceea furioasă apărându-i pe chip.

— O spui de parcă toţi s-ar împotrivi doar ca să fie nişte nemernici. Dar doamna Casnoff, părinţii tăi, eu… ne poţi învinovăţi pentru că nu vrem să mori?

Ceva se schimbă în aer şi brusc am simţit că mă aflam pe un teren foarte nesigur.

— Mă poţi învinovăţi pe mine pentru că nu vreau să fiu un demon? Alice a omorât oameni, Cal. La fel şi fiica ei, Lucy. Şi-a ucis propriul soţ.

El nu avu nicio reacţie, aşa că am adăugat – cu mult prea mult venin, chiar şi pentru mine:

— Pun pariu că n-ai ştiut asta când ai fost de acord să te „logodeşti“ cu mine, hm? Se pare că eviscerarea soţilor e o tradiţie de familie.

În continuare nicio reacţie. Am simţit ruşinea zvârcolindu-mi-se în stomac.

— Bineînţeles, n-ai ştiut nici că o să te alegi cu o mireasă demon, am spus pe un ton mai blând.

Foarte puţini oameni ştiau ce era cu adevărat tatăl meu. Întotdeauna am presupus că şi Cal aflase în aceeaşi noapte ca mine.

De aceea am fost foarte surprinsă când el ridică capul şi spuse:

— Ştiam.

— Poftim?

— Ştiam de pe atunci ce erai, Sophie. Tatăl tău îmi spusese înaintea logodnei. Şi mi-a povestit despre bunica ta şi ce i s-a întâmplat bunicului tău.

Am clătinat din cap.

— Atunci, de ce?
Cal nu se grăbi să răspundă.
— Pe de-o parte, îl simpatizam pe tatăl tău. A făcut lucruri bune pentru Prodigium. Şi… Cal se întrerupse şi răsuflă lung. Mi s-a părut un soi de onoare, înţelegi? Să mi se ceară să fiu ginerele şefului Consiliului. În plus, tatăl tău… ăăă… mi-a spus multe despre tine.
Vocea nu-mi era decât o şoaptă.
— Ce-a zis?
— Că eşti inteligentă şi puternică. Amuzantă. Că ai probleme în a-ţi folosi puterile, dar întotdeauna încerci să le utilizezi pentru a-i ajuta pe alţii.
Ridică din umeri.
— M-am gândit că am fi o pereche potrivită.
Vastul salon mi se păru dintr-odată foarte mic, ca şi cum ar fi constat doar din masa aceea, din mine şi din Cal.
— Uite ce e, Sophie… începu el.
Dar, înainte să apuce să termine, intră Jenna.
— Îmi pare aşa de bine că mai pot mânca mâncare pentru oameni, fiindcă şunca aia miroase o nebunie, începu ea.
Apoi îngheţă.
— Au! exclamă şi toată veselia de mai devreme păru să se fi evaporat instantaneu. Scuze! N-am vrut să întrerup… în fine. P-pot să mă întorc? Arătă cu degetul mare peste umăr. Şi pe urmă să intru iar… ăăă… mai târziu?
Dar momentul fusese distrus. Cal se lăsă pe spate, iar eu mi-am dat părul după urechi.
— Nu, e în regulă, am spus repede, concentrându-mă mai mult asupra ouălor decât o făcusem la testele de evaluare şcolară. Se pare că suntem singurii care ne-am trezit.
— S-a trezit toată lumea. Doar că ceilalţi fac linişte, spuse o voce din uşă.
Am ridicat privirea şi m-am străduit din răsputeri să nu mă înec cu mâncarea. Era fata demon. Părul ei negru, tuns bob era ciufulit, şi era încă îmbrăcată în pijama – ba chiar una drăguţă, făcută din mătase albastru-închis, acoperită cu semiluni şi steluţe argintii. Mă privea cu o expresie de nepătruns.
Se mişcă prin încăpere cu o graţie degajată, dar umerii îi erau ridicaţi, iar capul şi-l ţinea aplecat, astfel încât profilul îi era ascuns de păr. Luă o felie de pâine prăjită şi o portocală, apoi veni să se aşeze lângă mine. Puterea pe care o emana îmi strepezi dinţii, dar m-am silit să-i zâmbesc.
— Bună. Sunt Sophie.
Ea ciupi coaja portocalei.
— Da, ştiu, spuse, cu un accent la fel de aspru ca al tatei. Iar tu eşti Cal şi tu eşti Jenna. Eu sunt Daisy.
Amândoi murmurară câte un salut, apoi Jenna îmi aruncă o privire şi-mi şopti din vârful buzelor:
— Daisy?
îmi dădeam seama de ce. Cu părul acela negru ca tăciunele şi pielea translucidă, fata asta arăta mai mult ca o Lilith sau o Leonore decât ca o Daisy[2].
Am început să mâncăm în tăcere, apoi în cameră intrară Kristopher, Roderick şi Elizabeth. Am fost oarecum surprinsă să-i văd pe ceilalţi trei membri ai Consiliului. Credeam că erau deja la lucru, ca şi Lara.

2 în traducere, margaretă

După ce toată lumea se aşeză, Kristopher se uită în lungul mesei.

— Mă bucur să văd că tu şi Daisy faceţi cunoştinţă una cu cealaltă, Sophia.

Ochii lui de un albastru deschis practic scăpărau. Ca şi Lara, părea mult prea entuziast pentru o oră atât de matinală.

— Da, poate că mai târziu o să cântăm cu toţii Kumbaya în versiunea demonică, am spus eu.

În materie de glume nu era excepţională, dar cei trei membri ai Consiliului râseră de parcă ar fi fost cel mai amuzat lucru pe care îl auziseră vreodată.

— Daisy, nu ţi-am spus noi că Sophie are un minunat simţ al umorului? spuse Roderick, zâna înaltă, fluturând din aripi.

Dar, înainte ca ea să poată răspunde, intră în salon tipul demon. Jenna avea dreptate, aducea puţin cu Archer. Nu era la fel de arătos, iar când se uită înspre mine am văzut că avea ochii albaştri, nu căprui, dar cu siguranţă exista o asemănare.

— Bună dimineaţa, Nick! spuse Kristopher, tamponându-şi buzele cu un şervet. Sunt sigur că noua ta cameră ţi-a fost pe plac, nu?

Nick se îndreptă către bufet, făcându-i cu ochiul lui Daisy, care îi răspunse arcuindu-şi buzele.

— Foarte mult, Kris. Mersi! spuse el, după care îşi luă micul dejun.

Spre deosebire de Daisy, el era american. Se aşeză de cealaltă parte a fetei şi se aplecă pe lângă ea, spunându-mi:

— Mă plictisisem de priveliştea din vechea mea cameră. Vreau să spun, de câte ori te poţi uita la un iaz, nu-i aşa? Kris aici de faţă a avut amabilitatea să-mi facă rost de odăi care dau spre una dintre grădini.

Rânji, desfăcându-şi o brioşă.

— Cred că sunt bune pentru moment.

Kristopher zâmbi din nou, dar era un surâs încordat.

— Ne străduim să ne facem oaspeţii fericiţi, zise el.

— Dar tu, Daisy? întrebă Elizabeth, vârcolacul cu aer de bunicuţă, întinzându-se ca s-o bată uşor pe mână. Camerele tale sunt încă în regulă, dragă?

— Sunt bune, mulţumesc, răspunse fata cu blândeţe şi pot să jur că Elizabeth răsuflă uşurată.

— Deci, Sophie, începu Nick. După cum bănuiesc, te-ai prins deja că eu şi Daisy îţi suntem semeni din neamul demonilor.

— Aşa e, am spus, ţintind o atitudine nonşalantă.

Mi-am dres glasul şi am întrebat:

— Deci, voi v-aţi născut demoni, ca şi mine, sau aţi fost transformaţi?

Elizabeth răspunse în locul lor, cu o voce caldă şi plină de empatie.

— Nu-şi amintesc, bieţii de ei. Când i-am găsit erau amândoi în ospicii. Nici măcar nume nu aveau.

— Da, şi suntem cât se poate de recunoscători pentru salvare, Liz, spuse Nick, articulând puţin neclar cuvintele.

M-am uitat mai îndeaproape la el. Ochii îi erau oarecum roşii, dar nu într-un fel demonic, ci într-un fel beat. Sfinte Sisoe, cine se apucă de băut de la prima oră a dimineţii? Şi de ce?

— Deci, îmi spuse Nick, cum îţi place Thorne?

— La nebunie, am răspuns, dar nu păream deloc convinsă, nici măcar pentru mine însămi.

— Ei bine, trebuie să fie mai bine decât în haznaua aia pe care o numiţi voi şcoală, spuse Nick cu o pufnitură.

La auzul replicii, expresia lui Cal deveni de-a dreptul furtunoasă, aşa că m-

am repezit să spun:
— Hecate nu e aşa de rea. Are doar… ăăă… personalitate.
— Nu cumva L'Occhio di Dio a atacat Hecate anul trecut? întrebă Daisy, întinzându-se pe lângă mine după marmeladă.
Atunci am observat cicatricea purpurie, zimţată, care i se întindea pe interiorul braţului. Semăna mult cu semnul de pe mâna mea. Mi-am amintit ce-mi spusese tata despre faptul că Daisy şi Nick aproape că fuseseră omorâţi şi am încercat să nu mă holbez.
— Nu, n-a fost un atac. A existat un mag acolo, Archer Cross. Era prima dată după multă vreme când îi rosteam numele cu voce tare. Lucra pentru Ochi. Dar n-a rănit pe nimeni.
Toată lumea rămase tăcută şi am sperat sincer că acela avea să fie sfârşitul discuţiei. Apoi Nick spuse:
— Am auzit că a încercat să-ţi scoată inima într-o pivniţă.
Dacă ar mai fi existat cineva care să nu-mi soarbă cuvintele, acum cu siguranţă o făcea.
— Nu-i adevărat, am răspuns pe un ton egal.
Simţeam privirea lui Cal aţintită asupra mea, dar am continuat să mă uit la Nick.
— Ne-am luptat, dar niciodată n-a scos cuţitul împotriva mea.
— V-aţi luptat? întrebă Roderick. Cu mâinile?
— Ăăă… da, am replicat, zăpăcită. Cred că i-am tras şi un picior pe undeva pe acolo, dar…
— Ce vrea să spună Roderick e de ce nu ţi-ai folosit puterile? zise Kristopher, încrucişându-şi braţele pe masă. Eşti un demon. L-ai fi putut vaporiza dacă voiai.
Am simţit cum mi se usucă gura şi am spus, bâlbâindu-mă puţin:
— E-eu n-am nici cea mai mică idee cum se face aşa ceva.
— Ei bine, dacă ai să înveţi vreodată, atunci nu cred că mai vreau să fiu colega ta de cameră, interveni Jenna.
Dar, dacă avea impresia că o glumă avea să schimbe subiectul, se înşela.
Nick se aplecă în faţă, cu ochii practic arzând.
— Sau poate că zvonul e adevărat. Poate că nu l-ai omorât pentru că eşti îndrăgostită de el.

Capitolul 11

Inima îmi bubuia în urechi. Mi-am pus repede furculiţa jos astfel încât să nu vadă nimeni că-mi tremurau mâinile. Dar l-am privit în ochi pe Nick peste masă şi i-am zis:
— Nu. Nu sunt. Dar eram prieteni. El avea o iubită, pe Elodie Parris. E una dintre fetele ucise de un demon la Hecate.
Vorbele mele stăruiră în aer câteva clipe, timp în care eu şi Nick ne-am uitat fix unul la altul. El cedă primul.
— Păi atunci e bine, spuse el pe un ton jovial. Mă bucur că am lămurit asta. Voiam doar să mă asigur că iubitul tău n-o să treacă pe aici cu vreunul dintre amicii lui.
îmi zâmbi şi fu de departe unul dintre cele mai înspăimântătoare lucruri pe

care le văzusem vreodată.
Roderick îşi drese glasul.
— Nick, te rog să nu uiţi de bunele maniere, zise el. Sophie e musafira noastră.
— Făceam pur şi simplu conversaţie, Rod, răspunse băiatul. La urma urmei, legăturile cu Ochiul sunt un lucru pe care eu şi Sophie îl avem în comun.
— Ce vrei să spui? am întrebat.
— Nimic, doar că au încercat să mă omoare şi pe mine, spuse el.
Se lăsă pe spătarul scaunului, apoi îşi ridică cămaşa, dezvăluind o îngrozitoare cicatrice purpurie care îi şerpuia de la talie până sub stern.
Toţi cei de la masă păstrară o tăcere de mormânt, iar, lângă mine, Daisy se cutremură.
— Aveam cincisprezece ani când m-au găsit. Locuiam în casa unui asistent maternal din Georgia, fără să ştiu de ce eram în stare să fac lucruri să se întâmple doar cu puterea minţii. Fără să ştiu mai nimic, la drept vorbind.
— Nick nu-şi aminteşte nimic dinaintea vârstei de treisprezece ani, interveni Daisy, cu o voce atât de slabă încât abia am auzit-o.
Băiatul dădu din cap aprobator.
— O vreme am trăit pe străzi, dar apoi am fost adoptat de marele stat Georgia. M-au expediat în casa familiei Hendrickson. Pufni. Ceea ce a ajuns să fie foarte nasol pentru Hendricksoni. Ochiul i-a omorât pe toţi patru în timp ce încerca să mă ucidă pe mine.
— Şi cum ai scăpat? întrebă Jenna.
Umerii îi erau încordaţi şi ştiam că îşi amintea cum scăpase ea însăşi de Ochi.
Nick îmi mai aruncă o privire.
— Mi-am folosit puterile. M-am gândit că e mai logic decât să încerc o luptă corp la corp, ştii?
Ceva îmi trosni pe piele precum curentul electric, iar lui Daisy i se zbârli părul. Nick avea o expresie distantă. Continuă:
— Unul dintre ţipi m-a prins când încercam să ies pe o fereastră. Avea un cuţit negru.
Vesela de pe masă începu să zornăie şi i-am văzut pe Kristopher şi Elizabeth aruncându-şi priviri îngrijorate.
— Pe atunci nu ştiam ce e sticla demonică, spuse Nick, dar ştiam că doare ca dra…
Deodată, Lara reapăru în uşă.
— Nick, spuse ea pe un ton puţin cam prea ascuţit. Povestea asta ar putea aştepta un moment mai potrivit. Dacă v-aţi terminat micul dejun, de ce nu mergeţi, tu şi Daisy, să exersaţi tehnicile pe care le-aţi învăţat de la domnul Atherton?
Şi uite aşa, explozia de putere se evaporă, iar eu am eliberat aerul pe care nici nu ştiam că-l reţinusem în plămâni.
— Sigur, Lara, spuse băiatul, şi pe chip i se zugrăvi din nou zâmbetul acela înfiorător.
Se ridică de la masă, iar Daisy îi urmă exemplul.
— A, da, adăugă el. Voiam să întreb dacă eu şi Daisy putem ieşi în seara asta cu Sophie şi prietenii ei.
M-am speriat când am auzit aşa ceva. După cele pe care tocmai le văzusem, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să merg undeva cu ăştia doi.
— Unde să ieşiţi? întrebă Lara.
— Doar prin sat. N-a venit aici în vara asta ca să-şi petreacă timpul cu cei

din neamul ei?
Lara ezită, iar Nick dădu lovitura de graţie.
— Lara, James m-a rugat explicit s-o iau pe Sophie sub aripa mea, spuse el, punându-şi o mână pe umărul meu.
Am avut nevoie de tot ce-aveam în mine ca să nu i-o arunc la o parte.
Încă nu convinsă pe deplin, Lara zise:
— O să vorbesc cu James în după-amiaza asta şi o să văd ce părere are. Acum daţi-i drumul!
Nick mi-a mai strâns umărul încă o dată, înainte ca el şi Daisy să iasă din cameră. Cal, eu şi Jenna am stat în tăcere, uitându-ne unul la altul. Cel puţin acum ştiam, în sfârşit, cum de le ieşea lui Elodie, Chaston şi Anna chestia aia cu privitul în trei direcţii. În cele din urmă ceilalţi membrii ai Consiliului şi diverşi subordonaţi au părăsit rând pe rând încăperea, până când n-am mai rămas decât noi trei.
Jenna fu cea care vorbi prima.
— Deci, a fost cum nu se poate mai înfiorător.
M-am cutremurat.
— Că bine zici. Căpitanul Toane cu siguranţă face reclamă proastă demonilor, ceea ce e o reuşită.
Dar Jenna scutură din cap.
— Nu despre el e vorba. Mă rog, vreau să spun că despre el e vorba, dar nu doar despre el. Mă refer la membrii Consiliului. Aţi văzut cât de ciudat se purtau cu Nick şi Daisy? Băiatul parcă mai avea puţin şi ne spulbera pe toţi şi nimeni nu i-a zis nimic. Iar chestia aia cu schimbatul camerei?
— Mi se pare logic să le fie frică de el, am spus eu. Şi mie mi-e frică de el si sunt demon.
— Cum pot ăia doi să fie demoni? întrebă Cal, lăsându-se pe spătarul scaunului. Credeam că, după Alice, ritualul a fost distrus.
— Se pare că nu, am răspuns. Dar nu „cum“ mă sâcâie pe mine, ci „de ce“. Invocarea demonilor nu le-a reuşit chiar aşa de grozav data trecută când au încercat-o.
M-am sculat de la masă, ducându-mi farfuria pe bufet. Ceilalţi se folosiseră de magie ca să scape de vasele murdare.
— Dacă tatăl tău zice că e în regulă, vrei să ieşi cu ei în seara asta? mă întrebă Jenna, ridicându-se ca să vină lângă mine.
— Nu prea. Dar tot cred că ar trebui s-o facem. Ar putea fi o bună ocazie să aflăm mai multe despre ce se întâmplă pe aici.
Jenna îmi dădu un ghiont cu şoldul. Sau cel puţin încercă. E atât de scundă încât fu mai degrabă şoldul ei pe coapsa mea.
— Îmi place când eşti şireată, Soph.
Cal ne zâmbi amândurora şi m-am îmbujorat. Pe bune, ce era cu mine?
Jenna se uită când la unul, când la altul.
— Ah! Tocmai mi-am amintit, trebuie să… ăăă… mai despachetez nişte chestii aşa că o să… mă duc să fac asta. Vino pe la mine puţin mai târziu şi putem să mai explorăm.
Ceea ce, desigur, însemna: „Vino pe la mine când termini de vorbit şi/sau pupat cu Cal şi povesteşte-mi totul“. O fi fost Jenna vampir, dar era totuşi fată.
însă imediat după plecarea ei, Cal se ridică în picioare.
— I-am promis tatălui tău că în dimineaţa asta o să verific una dintre grădini, spuse el.
Îşi flutură degetele şi mici scântei argintii zburară printre ele.
— Corect, am zis eu uşurată. Du-te să-ţi faci vrăjile cu plante şi putem să…

ăăă… discutăm sau ceva de genul ăsta mai târziu.
— Pare un plan bun. Vorbise cu o voce joasă şi am simţit un mic fior pe şira spinării. Cred că îşi dădu seama, pentru că râse uşor înainte de a spune: Ne vedem mai târziu, Sophie.
De îndată ce plecă, camera mi se păru din nou mare şi m-am lăsat în jos lângă bufet.
Lara băgă capul pe uşă.
— Sophie? Totul e în regulă?
— Da, nicio grijă! Doar că, ştii cum e… Am dat din mână. Sunt în proces de adaptare.
— Ştiu, sunt multe de asimilat, răspunse ea pe un ton înţelegător. Când tatăl tău…
Nu voiam să mai aud nimic despre tata, aşa că i-am tăiat vorba, chiar dacă mi-a părut rău s-o fac.
— E în regulă. Am multă experienţă cu locurile noi.
Şi, m-am gândit eu, deja mă descurc mai bine decât în prima zi la Hex Hali. Nimeni nu şi-a lăsat balele pe mine, nu m-am îndrăgostit de persoana nepotrivită şi încă nu mi-am făcut niciun duşman. Bine, era Nick, dar el nici nu se compara cu Elodie.
Deodată îmi reveni în minte promisiunea făcută Jennei că-i voi scrie doamnei Casnoff despre Elodie. Chiar nu voiam să fiu nevoită să găsesc un ponei vampir. Aş fi putut folosi telefonul mobil pe care mi-l dăduse Lara ca să sun la Hecate, dar nimeni nu era în stare să te zăpăcească pe loc precum doamna Casnoff şi ştiam că avea să-mi pună un miliard de întrebări. Aveau să fie bâlbâieli, mulţi de „ăăă“ şi „nu ştiu“, iar eu n-aveam chef de aşa ceva. Atunci mi-am amintit de laptopul drăguţ şi lucitor din camera mea.
— Lara, ştii adresa de e-mail a doamnei Casnoff?
— Bineînţeles. ACasnoff@Hecate.edu.
Super! Poate că nu va trebui să-i dau Jennei un ponei vampir, dar acum eram obligată să-i plătesc zece dolari.
Un sfert de oră mai târziu stăteam în faţa calculatorului, scriindu-i un mesaj doamnei Casnoff. Am încercat să-l fac să sune cât mai degajat cu putinţă şi am folosit sintagma „nu e mare lucru” de două ori. Totuşi, am şovăit înainte de a-l trimite. Dacă cumva faptul că Elodie mă văzuse era mare lucru? Nu ştiam sigur dacă mai suportam multe ciudăţenii. În plus, senzaţia aceea revenise, iar când am tras adânc aer în piept, încercând s-o alung, am simţit un uşor iz de fum.
Dar îi promisesem Jennei.
Aşa că l-am trimis.

Capitolul 12

Mi-am petrecut restul zilei explorând Abaţia Thorne împreună cu Jenna şi chiar dacă ne-am pierdut ore în şir plimbându-ne prin încăperile ei, n-am reuşit nici măcar pe departe s-o vedem pe toată. Fiecare cameră era plină cu bizare comori prăfuite, inclusiv un dormitor ce conţinea cinci armuri complete şi un altul în care nu se găseau decât animale împăiate. I-am spus Jennei despre e-mailul către doamna Casnoff – şi mi-am plătit cei zece dolari, lucru care păru s-o bucure.
La prânz, Lara ne aduse sendvişuri în camera verde – care se dovedi a fi o

uriaşă încăpere luminată de soare ce adăpostea cel mai mare pian pe care îl văzusem vreodată, precum şi vreo două mii de ferigi – şi ne spuse că discutase cu tata. El urma să se întoarcă acasă mai pe seară şi ne permisese să mergem în sat cu Nick şi Daisy.

— Dar, adăugă Lara, trebuie neapărat să vă întoarceţi acasă până la miezul nopţii şi să nu mergeţi decât în sat. Oricare alt loc mai îndepărtat este interzis cu desăvârşire.

Mda, asta suna a replică de-a tatei.

— Cât de „mai îndepărtat”[3]

— Ne-am putea duce? am întrebat-o pe Jenna după plecarea Larei. Suntem în plină pustietate.

Aveam să aflu în acea noapte. Trebuia să ne întâlnim cu Nick şi Daisy la intrarea din spate (care o mai fi fost şi aia) la ora opt. La opt fără un sfert eu eram în baie, dându-mă cu rimei, când Jenna se strecură înăuntru, îmbrăcată într-o ţinută pe care n-o pot descrie decât ca „Hello Kitty[4] trece la moda gotică.

— Nu-i cam mult pentru o plimbare prin sat? am întrebat, cu ochii la cizmele ei roz de vampă.

Ea închise uşa în urma ei şi se săltă pe dulap.

— Nu mergem în sat, răspunse. Am întrebat-o pe Daisy. Ne duc la Londra.

Aproape că mi-am scos ochiul cu periuţa de rimei.

— Londra e la vreo trei ore distanţă. O să furăm o maşină sau ceva de genul ăsta?

Jenna clătină din cap.

— Sophie, când o să ţii o dată minte că avem puteri magice? Nu mergem cu maşina, mergem… hm, nu ştiu exact cum o să ajungem acolo, dar o să fie… ştii tu… îşi flutură mâinile prin aer. Maaaaaagic.

— Da, minunat, am bombănit, finisându-mi machiajul cu un pic de luciu de buze.

Stomacul mi se strânse de emoţie. Dacă Daisy se aştepta să fac vreo vrajă demonică de călătorie… mda, n-avea să se întâmple.

— Mai precis, de ce mergem la Londra?

Jenna rânji.

— E acolo un club doar pentru Prodigium. Daisy zice că e chiar foarte tare.

Câh! Un club doar pentru Prodigium? Asta îmi trezea imagini cu mai multă catifea, zăpadă carbonică şi anxietate decât eram pregătită să suport în seara asta.

— Nu ştiu, am spus. Mi se pare teribil de „îndepărtat”.

— Da, dar dacă vrem să aflăm mai multe despre Daisy şi Nick…

— Ştiu. E aşa de enervant când ai dreptate. Totuşi, imposibil ca şi Cal să fie de acord, am zis, sperând că asta va pune capăt întregii aventuri.

Jenna păru nedumerită.

— Cal nu vine.

— Poftim? De ce nu?

Ea ridică din umeri.

— E prins cu nu ştiu ce urgenţă botanică. Se pare că pe aici sunt mult mai multe plante bolnave decât a crezut.

3 Sanrio

4 Personaj de desene animate, creat în 1974 de compania japoneză

— Huh, am spus, întorcându-mă din nou către oglindă.
— Măi să fie, Sophia Mercer! Cumva e dezamăgire aia pe care o detectez cu puterile mele superspeciale de vampir?
— Nu, doar că... aş fi vrut să vină să-mi spună personal.
— Desigur, replică Jenna pe un ton prea categoric. Şi ţi-ai pus bluza aia decoltată şi cizmele alea cu toc înalt de dragul meu, nu?
Am aruncat în ea cu o pudrieră.
— Nimănui nu-i place un vampir băgăcios, Jenna.
Când în sfârşit am ajuns la parter, Nick şi Daisy ne aşteptau lângă uşa din spate. Băiatul îmi aruncă o privire arogantă, dar nu zise nimic.
— Să înţeleg că Jenna te-a pus la curent cu planurile noastre pentru seara asta? mă întrebă Daisy în şoaptă.
Ochii ei cenuşii erau conturaţi cu tuş şi practic sticleau.
— Da, am răspuns, încercând să par mai entuziasmată. Abia aştept!
Ultimul lucru pe care îmi doream să-l fac în seara aia era să-mi petrec vremea cu o grămadă de Prodigium şi doi demoni, dintre care unul evident instabil.
— Ştii că, dacă ne torni la taică-tău, probabil o să ne dea afară? spuse Nick deschizând uşa.
— Cu siguranţă mi-ar părea tare rău, după ce aţi fost atât de prietenoşi şi de primitori cu mine, am replicat inspirat.
— Are dreptate, îl admonestă Daisy, trăgându-l de mânecă. Fii cuminte!
El mă studie cu ochii ăia albaştri enervanţi.
— O să încerc, zise în cele din urmă.
Am ieşit în noaptea umedă. Pornind chiar din faţa uşii, o alee cu pietriş ducea spre un lung şir de tufişuri înalte până la umăr. Apoi se pierdea în beznă, la marginea pădurii ce înconjura partea din spate a Abaţiei Thorne.
Am urmat aleea ce şerpuia înspre pădure. Jenna mă strânse de braţ. Umbrele se alungeau înaintea noastră în lumina lunii.
Ceva mai în faţă, Daisy îşi aprinsese o ţigară, căreia îi zăream capătul de un roşu strălucitor. Nick mergea chiar lângă ea, cu mâinile în buzunare. Îi auzeam discutând. Vocea lui răzbătea joasă şi încordată. Eram sigură că mi se pomenise numele.
— Nu sunt aşa de răi, şopti Jenna. Şi parcă nici nu le-ar păsa că sunt vampir. Se pare că au cunoscut mulţi în clubul ăsta în care o să mergem acum, Shelley's.
— Shelley's?
— Da, exact. De la Mary[5]. Frankenstein, monştri...
— Drăguţ.
Am ajuns la marginea pădurii şi am văzut că aleea cu pietriş continua printre copaci, deşi era mult mai îngustă. Tocurile mi se scufundau în pământul ud şi curând restul grupului o luase destul de mult înaintea mea. Mi-am îndesat mâinile în buzunare şi m-am întrebat dacă voi putea vreodată să merg noaptea printr-o pădure fără să mă gândesc la Alice şi la tot timpul pe care-l petrecusem cu ea învăţând vrăji.
Cărarea s-a sfârşit chiar în faţa unei uriaşe clădiri din piatră. Nick nu se vedea pe nicăieri, dar Daisy stătea în uşă.
— Haideţi! spuse ea, făcându-ne semn să avansăm, apoi dispăru în interior.

5 Mary Wollstonecraft Shelley (1797-l851), scriitoare britanică, autoare a romanului Frankenstein sau Prometeul modem

Am urmat-o. Chiar dacă noaptea era caldă, structura din piatră părea umedă şi sumbră. În aer plutea izul de mucegai al construcţiilor vechi şi părăsite. Am auzit un fluturat de aripi, am ridicat ochii şi am văzut o pasăre mare şi neagră luându-şi zborul printr-o uriaşă gaură din acoperiş.

— Ce e aici? am întrebat.

— Pe vremuri a fost o moară în care se măcina porumbul cultivat pe proprietate, răspunse Daisy.

Făcu semn către acoperişul distrus.

— Un copac a căzut pe ea acum şase ani, în timpul unei furtuni.

— Şi-atunci de ce n-a fost dărâmată? întrebă Jenna.

Chiar şi în lumina slabă distingeam expresia neîncrezătoare de pe chipul lui Daisy.

— Pentru că, zise ea, adăposteşte un Itineris.

— Ăsta nu-i vreun soi de monstru latinesc, nu-i aşa? am întrebat, încercând să ridic o sprânceană.

Ea râse în timp ce îşi croia drum peste grinzile prăbuşite, conducându-ne mai adânc în interiorul morii.

— E latinesc, dar înseamnă „călătorie” sau „drum”.

Am dat peste un morman de pietre sfărâmate.

— Ei bine, sună în egală măsură amuzant şi îngrozitor, am murmurat, dar Daisy era deja mult prea departe în faţa mea.

Nick stătea lângă zidul din spate. Se vedea acolo o deschizătură înaltă ce avea probabil vreo doi metri şi jumătate. Semăna cu o uşă. Dincolo de ea nu zăream decât întunericul.

— O, frate, sper din suflet că n-o să ne târâm tot drumul până la Londra, am spus, dar pe măsură ce mă apropiam reuşeam să văd că nu era deschizătura unui tunel, aşa cum crezusem iniţial. Uşa ducea spre o nişă îngustă, nu mai adâncă de un metru.

Daisy îmi zâmbi timid.

— Să înţeleg că n-ai mai călătorit niciodată cu ajutorul unui Itineris.

— Nici nu ştiu dacă pot să-i spun numele pe litere.

Spre surprinderea mea, Nick mă gratulă cu un mic surâs, care chiar părea sincer, şi nu nebunesc. Apoi păşi prin deschizătură. Nu avu loc nicio străfulgerare sau explozie de magie, într-o clipă era acolo, în următoarea dispăruse. Cumva asta părea mult mai înspăimântător decât dacă s-ar fi stârnit un mare spectacol de lumini ori poate nişte fum. Urmă Daisy. Şi în cazul ei fu la fel, ca şi cum s-ar fi evaporat într-o clipită.

Eu şi Jenna stăteam pe loc, holbându-ne la pasaj.

— Ne-am putea întoarce, am sugerat fără vlagă. Le spunem că chestiuţa lor cu drumul magic n-a funcţionat în cazul nostru.

Dar Jenna clătină din cap.

— Nu poate să fie atât de rău, murmură ea.

— Am putea încerca să mergem împreună, am zis. Cred că încăpem amândouă, iar în felul ăsta, dacă ajungem să fim transportate într-o altă dimensiune sau metamorfozate într-un zid, cel puţin o să avem companie.

Prietena mea începu să râdă.

— În regulă, atunci. Hai să-i dăm drumul.

Am păşit prin deschizătură ţinându-ne de mână.

Capitolul 13

În clipa în care am pus piciorul în nişă, am simţit mâna Jennei alunecând dintr-a mea. Apoi totul s-a întunecat şi am început să ţip când un bubuit îngrozitor mi se iscă în tâmple. Era ca o migrenă, doar că de vreo sută de ori mai intensă. O parte a creierului meu a remarcat, vag, că n-ar trebui să mai fiu surprinsă când chestiile magice se dovedesc mult mai nasoale decât am crezut. Dumnezeu ştia că era cazul să mă fi obişnuit până acum.

Dar nu eram pregătită pentru chinul îngrozitor din ţeasta mea sau pentru întunericul copleşitor. Nici măcar n-aveam senzaţia de zbor, alt lucru la care mă aşteptasem oarecum din partea unei călătorii magice. Totul rămânea neclintit, iar bezna mă apăsa.

Apoi m-am trezit stând afară. Mă rog, de fapt îngenunchind afară, inspirând adânc şi sacadat, în timp ce cineva mă bătea pe spate.

Era Daisy.

— Întotdeauna prima dată e cea mai rea, spuse ea pe un ton liniştitor.

— Da, Daisy mi-a vomitat pe pantofi după prima ei „drumeţie", râse Nick şi drept răsplată căpătă o palmă din partea fetei.

— Asta pentru că m-ai dus prea departe, tăntălăule! Spania. O idioţenie. Orice distanţă mai mare de o sută şaizeci de kilometri e o nebunie pentru o primă călătorie.

Jenna se clătina lângă mine. Părea mai palidă decât de obicei, ceea ce însemna ceva.

— Habar n-aveam că maaaaaagia o să fie aşa intensă, încercă ea să glumească, dar vocea îi ieşi piţigăiată şi cam fără suflu.

Am încercat s-o întreb dacă se simte bine, însă vorbitul încă mă depăşea, aşa că am făcut o tentativă de a zâmbi. Şi asta mă durea, drept care, până la urmă, m-am prăbuşit doar lângă cel mai apropiat perete până când durerea se mai domoli puţin.

Pe măsură ce migrena ceda, am observat împrejurimile. Ne aflam pe o alee, înconjuraţi de mai multe clădiri banale din cărămidă. Deasupra, norii joşi reflectau lumina portocalie a felinarelor. Mai era şi un miros ciudat în aer, un amestec de fum de eşapament, piatră veche şi, mi se păru, apă, aflată pe undeva prin apropiere.

Când am simţit că pot vorbi din nou, am întrebat-o pe Daisy.

— Deci ce-a fost asta mai exact? Un portal sau ceva asemănător?

Ea scotoci prin poşetă şi scoase o altă ţigară.

— În principiu. Dar portalurile nu pot să meargă decât dintr-un loc anume într-un alt loc anume. Un Itineris poate merge… practic oriunde. Nu trebuie decât să creezi intrarea şi pe urmă îi zici unde vrei să te duci. De aceea Nick intră primul, ca să-i poată spune că mergem la Shelley's.

— Dacă nu duce decât într-o singură direcţie, cum o să ne întoarcem? am întrebat.

— Mai e o deschidere de drum la o stradă distanţă de aici, spuse Daisy, arătând spre stânga.

— Deci, ia stai, am putea să intrăm în tunelul ăla şi să-i indicăm orice loc în care vrem să mergem? întrebă Jenna.

— Orice loc, răspunse Nick ridicând din umeri. Dar, cum spunea Daisy, cu cât mergi mai departe, cu atât ţi-e mai greu. Aşa că, deşi aş putea să intru acolo şi să zic că vreau să merg, de exemplu, în Madagascar, călătoria probabil că m-ar omorî.

Lângă mine, Jenna se cutremură.

— Nu-mi pot închipui cum ar fi să stai în chestia aia mai mult decât am stat

noi.
— Călătoria cu Itineris poate fi deosebit de dură pentru vampiri, replică băiatul.
Atunci poate că ar fi trebuit să i-o spui înainte să ne târăşti în escapada asta, dobitocule, mi-am zis eu nervoasă.
Deodată mi-am dorit să fi fost Cal cu noi, şi nu doar pentru că mi-ar fi vindecat durerea de cap în două secunde.
— Tunelurile pot fi create doar de vrăjitoarele foarte puternice, continuă Daisy în timp ce încercam să-mi împiedic ţeasta să explodeze. Îşi aprinse bricheta, şi flacăra îi lumină o clipă chipul. Sau de către demoni, evident.
— Deci cine l-a făcut pe cel de la Thorne? întrebă Jenna.
Îi răspunse Nick.
— Nu ştim.
Rânji.
— Dar, de vreme ce e aşa de grozav, o să spun că a fost un demon.
M-am gândit dacă nu cumva îl crease Alice, însă n-am mai apucat să pun şi alte întrebări, că Daisy interveni:
— Bun, oricât ar fi de fascinantă conversaţia asta, avem la dispoziţie doar câteva ore şi mi-ar plăcea să le petrec la Shelley's, nu pe o alee. Putem să intrăm, vă rog?
M-am străduit din răsputeri să nu mă holbez la ea cu gura căscată, dar, serios! Ce se întâmplase cu fata delicată şi introvertită de azi-dimineaţă?
Târându-ne picioarele, am părăsit aleea şi am înconjurat clădirea până în faţă. De afară părea un club de noapte obişnuit, deşi cam sărăcăcios. Deasupra intrării se afla o mică tendă pe care scria „Shelley's” cu litere albe, cursive, iar lumea scrijelise iniţiale şi insulte pe uşa neagră.
M-am uitat în jur după un monstru înspăimântător pe post de paznic, dar n-am văzut niciunul. Nu exista nici măcar vreun panou din acelea mişto care se trag la o parte ca să poţi şopti o parolă. Apoi mi-am dat seama că uşa se clătina uşor.
Daisy mă văzu studiind-o şi zâmbi.
— E fermecată, spuse ea. Numai Prodigium o pot găsi. Pentru oameni arată pur şi simplu ca un boschetar beat şi împuţit care stă sprijinit de zid.
Fermecător, ce mai! Dar avea dreptate. Dacă mijeam ochii cum trebuie, distingeam o siluetă fantomatică prăvălită în locul uşii.
Apoi Daisy trecu în faţa mea şi uşa redeveni o simplă uşă. Ea bătu, şi ni se deschise aproape imediat.
Am fost asaltată de mirosul de fum şi de muzica tehno aproape asurzitoare. Lumina ce se revărsa dinspre intrare era albastră şi pulsa uşor.
Nu mai fusesem într-un club decât o singură dată, pe când eram în clasa a noua. Se întâmplase în vreme ce locuiam cu mama în Chicago şi treceam printr-o scurtă perioadă în care cochetam cu rebeliunea. Am mers într-o văgăună scârboasă împreună cu o fată pe nume Cindy Lewis care se dăduse cu mult prea mult creion dermatograf şi care fuma ţigări cu cuişoare. Principalele mele amintiri din noaptea aceea includeau muzică dată atât de tare încât fusesem sigură că îmi nenorocisem definitiv timpanele şi un tip ce puţea a berărie care mă apuca de picior şi încerca să-şi lase balele pe faţa mea. Deci, da, cluburile nu erau tocmai locurile mele preferate.
Dar Shelley's nu semăna nici pe departe cu gaura plină de fum din Chicago.
Bun, şi aici era fum. Şi muzică dată foarte, foarte tare. Dar, în afară de asta, cele două locuri nici că s-ar fi putut deosebi mai mult. În primul rând, interiorul clubului Shelley's era imens, mult mai mare decât păruse de afară.

Existau două niveluri, cel de jos format aproape în întregime dintr-un ring de dans de un negru lucios. Pe el se înghesuiau o mulţime de trupuri, iar magia care venea dinspre ele era atât de puternică, încât am simţit furnicături pe piele. Am văzut numeroşi Prodigium de vârsta noastră, însă la fel de multe persoane în vârstă. De fapt, într-un colţ stătea un moş bărbos care arăta de parcă fusese amic cu însăşi Mary Shelley. Am zărit un vârcolac dansând cu o fată despre care am presupus că eră vrăjitoare. Ghearele lui făcuseră tăieturi minuscule în pânza rochiei ei. Deasupra mulţimii, câteva zâne pluteau prin aer, aripile le fluturau în ritmul muzicii, iar părul lor blond strălucitor reflecta luminile colorate.

Chiar în mijlocul ringului, un tip îmbrăcat într-un smoching purpuriu de catifea dansa înconjurat de câteva vrăjitoare. Îmi părea cunoscut, iar când se întoarse mi-am dat seama că era lordul Byron.

Da, acel lord Byron. Fusese profesorul nostru de engleză la Hecate înainte să înceapă atacurile. De vreme ce era vampir, lumea intrase la bănuieli în privinţa lui. Chiar şi după ce fusese exonerat, tot nu mai voise să revină la Hex Hall. Nu că l-aş fi putut învinovăţi.

Mă gândeam să mă duc şi să-l salut, dar tocmai atunci ne remarcă el. Nu sunt sigură, însă cred că ne arătă degetul mijlociu, după care se îndepărtă şchiopătând.

Nici Jenna, nici eu nu fuseserăm nişte eleve tocmai strălucite.

Nick făcu semn cu capul către partea din spate.

— Hai să stăm jos!

Ne-am îndepărtat de ringul de dans, spre un loc mai întunecos şi mai puţin aglomerat. Şi muzica părea mult mai blândă, aşa că nu mă mai simţeam de parcă mi s-ar fi scurs creierul prin urechi. Daisy ne conduse către un separeu din spate şi se trânti pe o banchetă de catifea. Nick se aşeză lângă ea, lăsându-ne pe mine şi pe Jenna să ne înghesuim pe locurile din faţa lor.

Daisy scoase o altă ţigară şi de data asta ne servi pe toţi. Nick luă şi el una, dar, când îmi întinse şi mie pachetul, am scuturat din cap.

— Nu, mulţumesc! Nu fumez.

— Mi se pare corect, răspunse el.

O femeie înaltă, cu părul castaniu, se apropie de masă. Purta o rochie de un purpuriu aprins, atât de scurtă încât m-am gândit că trebuie să-şi fi început existenţa ca bluză. Ar fi fost o ţipă frumuşică dacă mutra ei n-ar fi arătat de parcă tocmai luase o înghiţitură zdravănă de lapte acru.

— Iar voi doi! spuse ea.

Daisy îşi dădu ochii peste cap, însă Nick nu păru deloc tulburat.

— Ah, Linda, scumpa mea! Speram ca tu să fii chelneriţa noastră în seara asta. Mi-a lipsit surâsul ăla senin al tău.

Linda îşi încrucişă braţele la piept.

— Mânca-mi-ai, ciudatule!

Nick rânji, şi o fracţiune de secundă seraănă atât de mult cu Archer încât am strâns din dinţi.

— Cine zice că n-am s-o fac, Linda? întrebă el, ridicând din sprâncene.

Daisy îi trase un cot în coaste. Chelneriţa nu făcu decât să-l privească furioasă până când băiatul ridică mâinile.

— Pace, pace! spuse el. Bun, deci, eu şi Daisy o să comandăm băutura noastră obişnuită.

M-am întrebat care-o fi aia. Suc malefic? Vreun soi de energizant demonic?

Privirea arogantă a Lindei se mută înspre Jenna care, în mod neobişnuit, se înroşi.

— Au în meniu orice fel de sânge ţi-ai putea dori, îi propuse Daisy.
Chiar nu voiam să ştiu ce însemna asta.
Jenna zâmbi emoţionată.
— Atunci un… ăăă… pahar sau ce-o fi de 0-negativ.
— Bine, răspunse Linda. Şi tu?
— Ăăă… doar puţină apă, am zis.
— Ei, haide! interveni Nick, întinzându-şi braţul pe spătarul banchetei. Măcar lasă-mă să-ţi fac cinste cu o băutură.
Îmi zâmbi din nou cu zâmbetul acela neliniştitor. Eu m-am tras un pic mai aproape de Jenna.
— Nu beau.
În vreme ce Linda se îndepărta, Nick începu să râdă.
— O, Doamne, un demon abstinent! îmi place la nebunie!
— Da, m-am gândit că smulsul ocazional al organele interne din oamenilor e un viciu suficient pentru mine, am zis.
Fusese o replică nepotrivită.
Nick se opri brusc din râs, ba chiar şi Daisy se zbârli.
— Scuze, am spus repede. N-am vrut să… am expirat îndelung. Autoironia e a doua limbă a mea. N-am avut nimic cu voi.
Daisy păru împăcată cu asta, însă Nick continua să mă fixeze cu o privire de nepătruns.
— Noi n-am rănit niciodată pe nimeni, Sophie, spuse el. Nici James, nici tu.
— Da, dar am putea s-o facem, am răspuns. Doamna Casnoff spuse că demonii pot fi în regulă ani buni şi apoi brusc să iasă la iveală monstrul din ei.
Privirea băiatului se îndepărtă de a mea.
— Nu asta speră ei să facem? bombăni pe un ton sumbru.
— Cum adică? întrebă Jenna, însă Daisy se aplecă în faţă, cuprinzând în palmă genunchiul lui Nick.
— Hai să nu ne băgăm în toate astea acum, spuse ea. Avem toată vara la dispoziţie s-o învăţăm pe Sophie despre demoni.
Nick mormăi, dar Daisy îl prinse de bărbie şi îi întoarse cu blândeţe faţa spre ea. El o sărută cu o tandreţe surprinzătoare şi am simţit cum mi se încing obrajii. Nu-mi dădusem seama că erau împreună, cel puţin nu în felul ăsta.
Cei doi se dezlipiră în sfârşit.
— Bine.
Nick se sprijini de perete şi degetele lui cochetară cu tivul fustei lui Daisy.
— Dacă nu discutăm chestii de-ale demonilor, atunci despre ce vorbim? Deşi vorbise pe un ton prietenos, avea încă o căutătură aspră. Până la urmă, nu pentru asta eşti aici, Sophie? Să faci un curs-fulger despre tot ce ţine de demoni?
Brusc, mi-am dorit să fi băut ceva. De ce toată lumea de aici voia să mă ia tare din prima?
— Bănuiesc că da.
Atunci reapăru Linda, punând pe masă paharul cu sânge al Jennei cu o bufnitură care făcu ca o parte din conţinut să se reverse peste margini. Cred că ar fi trântit la fel de tare şi băuturile lui Nick şi Daisy, dar el i le luă din mâini înainte să apuce s-o facă. O expresie de dezgust îi flutură pe chip când degetele li se atinseră. Bănuiesc că în clipa aceea ar fi trebuit să mă simt ofensată, dat fiind că ea îmi dispreţuia semenii demoni şi aşa mai departe, dar nu prea puteam s-o învinovăţesc. Nick şi Daisy aveau ceva care-mi făcea pielea ca de găină. Îmi puteam imagina cât de înfricoşători trebuie să fi le fi părut unor Prodigium oarecare.

Mai ales când am observat că lichidul din paharele celor doi era negru ca smoala şi avea un aspect uleios.

— Ăăă… ce-i ăla? i-am întrebat după ce Linda îmi aruncă o sticlă cu apă la temperatura camerei şi plecă ţâfnoasă.

Nick îşi arcui sprâncenele spre mine şi ridică paharul ca pentru un soi de toast.

— Şi aşa începe educaţia! Acesta, Sophia, este Elixirul Cassandrei. O poţiune preparată aici, la Shelley's.

Am deşurubat dopul sticlei mele cu apă.

— O poţiune? Din aia cu ochi de triton şi toate celelalte?

Râzând, Nick îşi înmuie un deget în băutură şi îl linse. Bleah!

— Nu, niciun ochi de triton. Doar apă din marea Egee, câteva porţii de brandy vechi de o sută de ani şi multă magie. A, şi un strop de sânge de zână.

Am luat o gură de apă ca să mă abţin să nu vomit de scârbă.

— La ce foloseşte? întrebă Jenna, răsucind în mâini paharul cu sânge.

— Se zice că îţi dă starea de spirit necesară ca să ai viziuni ale viitorului, spuse Daisy.

Apoi îşi luă băutura din mâna lui Nick şi o dădu peste cap ca pe apă. Esofagul mă ustură din spirit de solidaritate când băiatul făcu şi el acelaşi lucru.

Daisy îşi puse jos paharul gol, cu ochii mai strălucitori şi obrajii îmbujoraţi.

— Dar, de fapt, face doar ca tot ce-i aici – arătă înspre tâmplă – să devină… ceţos. E plăcut. Ar trebui să comanzi unul.

— Da, cred că o să mă lipsesc de ceaţă în seara asta.

Nick ridică din umeri.

— Tu pierzi. Se lăsă pe spate în separeu, strângându-şi mai tare braţul în jurul lui Daisy. Ea se cuibări lângă prietenul ei, iar el spuse: Deci, acum ar trebui să trecem la partea cu împrietenirea?

O împunse pe Jenna cu piciorul.

— De ce nu ne spui cum ai fost „vampirizată“? Asta trebuie să fie o poveste interesantă.

Nu era. Era o poveste tristă, pe care Jenna nu mi-o împărtăşise decât după ce împărţiserăm camera luni întregi. Am aşteptat ca ea să le spună că nu voia să discute despre asta.

Dar ea trase adânc aer în piept şi începu:

— M-am îndrăgostit de un vampir. Am lăsat-o să mă transforme pentru că am crezut toată vorbăria aia cu dragostea eternă. Apoi Ochiul a făcut-o friptură, iar eu… eu am ucis pe cineva pentru că eram lihnită. În cele din urmă Consiliul m-a luat şi m-a trimis la Hecate.

Vorbise cu o voce plată şi lipsită de emoţie, dar mi-am dat seama cât o costase să relateze toate astea, chiar într-o versiune atât de condensată.

— Uau! răsuflă Daisy. Îmi pare foarte rău.

O clipă am crezut că o ia pe Jenna peste picior şi mi-am strâns pumnii în poală. Dar apoi m-am uitat mai bine la ea şi am văzut că mila ei era sută la sută reală. S-ar putea să fi avut lacrimi în ochi.

— Da, zise Nick, şi părea absolut sincer. E dur.

Nimeni de la Hex Hall nu ştia despre trecutul Jennei cu excepţia mea şi, bănuiam, a doamnei Casnoff. Chiar şi aşa, aproape toţi o tratau ca pe o ciudată şi o ucigaşă. Dar cei doi demoni aflaţi de cealaltă parte a mesei o priveau numai cu compasiune.

Muzica se schimbase, trecând de la ritmul tehno bubuitor la ceva mai blând şi mai lent. Era o uşurare bine-venită.

— Deci voi doi chiar n-aveţi nicio idee cum aţi devenit demoni? am întrebat.
Dacă ei îşi băgau nasul în treburile personale de monstru ale Jennei, puteam să mi-l bag şi eu în ale lor.
Totuşi, nu părură jigniţi. Daisy îşi puse capul pe pieptul lui Nick.
— Chiar n-avem. Expresia de pe chipul ei deveni melancolică. Nici măcar vise. E ca şi cum tot ce-a fost înainte se rezumă la o mare gaură neagră.
Visătoare, îşi flutură degetele în faţa ochilor şi l-am văzut pe Nick strângând-o mai tare de umăr.
— Tot ce ştim e că cineva ne-a făcut asta, spuse el cu o voce încordată.
Jenna îmi aruncă o privire, apoi întrebă:
— De unde ştiţi?
— O simţim, răspunse Daisy, închizând ochii. Când îi deschise aproape că luceau din pricina lacrimilor reţinute. E ca şi cum am fi fost…
— Violaţi, termină Nick, iar ea dădu încet din cap.
— Da, exact, spuse fata. E ca şi cum tot ce-avem pe dinăuntru s-a fi schimbat. Creierele noastre, sufletele noastre, sângele nostru…
M-am trezit că dădeam din cap aprobator. La urma urmei, nu spusese tata că noi avem caracterul demonic înscris, la propriu, în ADN? Iar eu mă născusem asa. Cât de ciudat te-ai simţi dacă pur şi simplu te-ai trezi demon într-o bună zi?
— E îngrozitor, continuă Daisy, bolborosind uşor cuvintele, toată magia asta care îţi zvâcneşte zilnic în cap.
Vorbele ei păreau înăbuşite, ca şi cum s-ar fi străduit din răsputeri să nu plângă. Habar n-aveam ce să-i spun. Vreau să zic că nici eu nu eram tocmai încântată să fiu demon, dar cu siguranţă nu mă simţeam aşa. Dacă asta însemna firea demonică pentru Nick şi Daisy, nu era de mirare că beau tot timpul.
Mi-am dres glasul.
— Aşadar voi doi chiar vă folosiţi puterile? i-am întrebat.
Dar până să apuce să-mi răspundă, un trosnet puternic răsună în încăpere.
— Ce-a fost asta? întrebă Jenna, cât pe ce să-şi scape paharul cu sânge.
— Tunet? am ghicit eu, chiar dacă sunetul semănase mai mult cu pocnetul unui bici sau al unui lemn care se frânge.
Muzica se întrerupse brusc, tocmai când un cor de urlete se porni de undeva de pe ringul de dans.
— Nu vă faceţi griji! spuse Nick, fluturând din mână. Probabil nu-i decât o bătaie între metamorfi. Se întâmplă în fiecare seară.
Dar apoi cineva – sau ceva – ţipă şi deodată toată camera se umplu de zbierete, strigăte guturale şi tropăit de picioare.
— Sună a ceva mai mult decât o bătaie între metamorfi.
M-am ridicat în picioare, încercând să văd ringul de dans.
Îmi era greu să disting ceva cu tot fumul ăla. Nu zăream decât siluete difuze ce păreau să alerge către uşă. Apoi o zână ţâşni deasupra mulţimii, dând cu furie din aripile purpurii. Urmă o străfulgerare argintie în clipa când ceva i se încolăci în jurul gleznei. Scheună de durere şi se prăbuşi în mulţime.
Atunci i-am văzut. Intrând şi ieşind din norul de fum, ca şi cum ar fi fost făcute din el, se vedeau acolo o duzină de siluete întunecate. Una se apropie de mine îndeajuns de mult încât să zăresc luminile albastre care scânteiau din pumnalul pe care îl ţinea în mână.
Gura mi se uscă şi inima mi se făcu mult mai mică decât un purice.
— Ce e? întrebă Daisy, părând mai degrabă curioasă decât îngrijorată.
Abia dacă am putut rosti cuvintele.

— E Ochiul.
— Ce? strigă Jenna, sărind în picioare.
Nick se ridică şi el, dar încet, clătinând din cap.
— E imposibil.
O puternică lumină albastră inundă încăperea ca un fulger. Vrăjitoarea pe care o văzusem mai devreme dansând cu vârcolacul se lupta cu trei dintre siluetele întunecate.
Nick făcu ochii mari.
— Dumnezeule mare!
Daisy îşi scăpă ţigara pe masă, unde aceasta se stinse sfârâind într-o dâră de apă.
— Ochiul nu poate intra aici, spuse ea scuturând din cap. Şi până acum n-au mai încercat să atace clubul Shelley's. Niciodată.
Nick clipi de parcă tot nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor. Acum ringul de dans era un haos total. În aer plutea atâta magie încât mă durea pielea, dar niciuna dintre vrăji nu părea să ajute la ceva. Cei din organizaţia Ochiul pur şi simplu continuau să vină, din ce în ce mai mulţi, năvălind în localul aglomerat. Erau depăşiţi numeric, însă aveau elementul surpriză de partea lor, ca să nu mai spunem că majoritatea fiinţelor Prodigium de acolo băuseră. Senzaţia aceea „ceţoasă” despre care vorbea Daisy nu contribuia la o magie strălucită.
— Cum scăpăm de aici? întrebă Jenna.
Gâfâia şi colţii îi ieşeau afară de sub buza de sus.
— Există vreo uşă dosnică sau ceva asemănător?
Nick îşi dezlipi în sfârşit privirea de partea din faţă a clubului.
— Nu, spuse el. Dar putem face una. Se aplecă şi înşfăcă mâna lui Daisy, trăgând-o în picioare.
— Staţi! am ţipat.
Toţi trei îngheţară, holbându-se la mine.
— Doar că… am putea să facem ceva.
La dreapta mea am văzut un alt spirit înaripat încercând să zboare deasupra luptei. Se chinuia totuşi, din pricina unei rupturi mari într-una dintre aripile lui irizate.
— Ar trebui să-i ajutăm.
Nick se uită înspre zână, cu buzele strânse într-o linie furioasă.
— Ei n-ar face-o pentru noi. Şi trebuie să ieşim de-aici. Acum hai.
— Nick… am zis, dar Jenna mă luă de mână.
— Sophie, are dreptate. Hai să mergem! Te rog!
Am şovăit doar o clipă, apoi i-am strâns mâna la rândul meu şi l-am urmat pe băiat, care se întorcea către partea din spate a clubului, târând-o pe Daisy după el.
Zidul dosnic era din cărămidă solidă, însă Nick ridică pur şi simplu mâna şi flutură din degete. O porţiune din perete se prăbuşi şi nu cred că mai văzusem vreodată ceva la fel de frumos ca deschizătura apărută.
Dar nu eram singurii care se refugiaseră în spate şi, de îndată ce gaura se căscă, o gloată de Prodigium se adună în jurul ei, încercând să se strecoare prin ea.
Ţipetele se intensificară în urma noastră şi am ştiut fără să mă uit că Ochiul se îndrepta către noi. Îmbrâncelile din dreptul găurii se înteţiră şi am văzut cum un vârcolac îşi dezveli dinţii şi îl muşcă pe un mag ce încerca să se bage în faţă.
— O, Doamne! se văită Jenna. Ochii îi era roşii ca sângele, iar colţii îi ieşiseră afară cu totul.

— Stai liniştită, o să fie bine, i-am spus eu, chiar dacă eram sigură că, dintr-o clipă într-alta, toţi aveam să fim înjunghiaţi de pumnalele din argint ale organizaţiei L'Occhio. Gândul îmi făcu greaţă, aşa că l-am alungat şi am strâns-o pe Jenna şi mai tare.

Tot mai multe trupuri ne apăsau din toate direcţiile, atât de tare încât m-am temut că o să fiu săltată de pe podea. Am închis ochii, tremurând din tot corpul.

„La o parte!” am spus în minte, şi pieptul mi se strânse de spaimă.

Şi am simţit-o. Magia se înălţă din pământul de sub mine. Nici măcar nu trebui să-mi ridic mâinile.

Mi-am îndreptat toată concentrarea asupra fiinţelor Prodigium aflate în faţa mea, imaginându-mi un soi de scut în jurul lui Daisy, Nick şi Jenna. „La o parte!“ am spus din nou, de data asta cu mai multă forţă.

Nu voisem decât să-i îndepărtez din drum, ca şi cum vraja ar fi fost o bilă de popice, iar ei ar fi fost popicele. Dar, ca de obicei, puterea mea se dovedi prea mare. Ca una singură, fiinţele Prodigium de lângă uşă fură azvârlite în pereţi, apoi se prăvăliră la podea. Doar Daisy, Nick şi Jenna rămaseră în picioare.

— Bună treabă, Sophie! zise Nick, strângându-mă de umăr în timp ce el şi Daisy păşeau peste cei ameţiţi şi ieşeau pe uşă.

Chiar şi Jenna îmi zâmbi când trecu pe lângă mine.

Ieşirea ducea spre aleea pe care fusesem mai devreme. Am fost uimită de cât de rece părea aerul nopţii în comparaţie cu umezeala din club şi am început să tremur când sudoarea mi se uscă pe corp. Daisy şi cu Nick alergau deja pe stradă, în direcţia Itineris-ului, dar eu m-am întors să privesc în interiorul clubului. Jenna aştepta lângă mine. Câţiva Prodigium se ridicaseră clătinându-se, însă ceilalţi încă zăceau inerţi pe podea. Unul dintre ei, o vrăjitoare cam de-o vârstă cu mine, clipi nedumerită în direcţia mea. Iar în spatele lor vedeam un grup de Ochi grăbindu-se spre ieşire, cu pumnalele scoase.

— Jenna, du-te cu Daisy şi Nick! am spus eu.

— Sophie…

— Du-te! am spus cu o oarecare asprime. Vă prind din urmă.

Ea şovăi o clipă, apoi se întoarse şi-i urmă pe cei doi.

Nu ştiam câtă magie mai aveam în mine, însă mi-am adunat toate puterile şi am ridicat mâinile către oamenii în negru. Nu se iscară scântei sau fulgere, dar am putut simţi vraja de atac – una dintre vrăjile lui Alice – izbucnindu-mi din degete. Ochii căzură ca nişte bolovani, iar eu am picat în genunchi pe caldarâm. Niciun pic de magie în şase luni şi pe urmă două vrăji grele la câteva secunde una după alta. De ce eram atât de proastă?

Chiar dacă aveam mintea înceţoşată din pricina magiei şi a oboselii, mi-am impus să mă ridic în picioare. Trebuia să ajung la ceilalţi, trebuia să ajung la drum. Îi vedeam pe cei trei chiar în faţă, trecând pe sub un felinar. Jenna se uită peste umăr şi se opri brusc atunci când văzu cât de în urmă eram. Am reuşit să ridic braţul şi să-i fac semn să continue. Ea rămase nemişcată, dar Nick dădu din cap înspre mine şi o luă de braţ, trăgând-o afară de pe alee. Am reţinut că toţi trei o luaseră la stânga şi m-am străduit să-i ajung. Alergatul ieşea din discuţie, dar mergeam cât puteam de repede, deşi tocurile îmi alunecau pe strada umedă.

Şi totuşi eram prea lentă.

Ajunsesem aproape în capătul aleii când un braţ mă cuprinse de talie şi mă trase înapoi, în întuneric. Nu ştiam sigur dacă mă înşfăcase un Ochi, un Prodigium sau numai vreun violator/ticălos-scăpat-de-la-mititica, dar cu

siguranţă era un bărbat. Avea cu câţiva centimetri mai mult decât mine şi îi auzeam răsuflarea greoaie în ureche în timp ce se lupta să mă ţină. Nici vorbă să fi putut arunca o vrajă asupra lui. Eram prea obosită şi prea ameţită. Dar, cu toate că nu mai aveam pic de magie, aveam de partea mea numeroase cursuri de autoapărare de-ale lui Vandy.

Tehnica Nouă, nenorocitule, mi-am zis eu în vreme ce loveam cu cotul în spate, încercând în acelaşi timp să-mi înfig tocul cizmei cât mai adânc în căputa lui.

El îmi blocă ambele mişcări cu uşurinţă, trăgându-şi bustul departe de cotul meu chiar în clipa în care mă strângea mai tare de talie, săltându-mă uşor astfel încât tocul meu să lovească aerul, fără să rănească pe nimeni.

Preţ de o secundă chiar am intrat în panică. Oricine poate bloca o mişcare de autoapărare a unui Prodigium e mult mai periculos decât un pervers oarecare. Eram pe cale să încerc Tehnica Cincisprezece, care însemna să-i rup nasul şi poate să-l las fără nicio şansă de a mai avea vreodată copii, când răpitorul meu se aplecă şi-mi şopti la ureche:

— Nici să nu te gândeşti, Mercer!

„Aşa ceva nu se întâmplă."

Asta fu singurul gând care îmi veni în minte în timp ce Archer mă punea jos şi îmi elibera talia.

Trebuia să fie vreo greşeală. Prin Anglia umbla un alt tip care se întâmpla să ştie tehnicile de autoapărare şi care îmi spusese Mercer. Pentru că nu se putea ca seara asta, dintre toate serile, să fie şi cea în care mă trezeam faţă în faţă cu…

M-am întors.

Lumina era slabă în porţiunea aceea a aleii, dar cel care stătea acolo era, cu siguranţă, Archer Cross. Părea mult mai dur decât ultima dată când îl văzusem. Ţepi negri îi acopereau jumătatea inferioară a feţei şi avea părul mai lung. Mai mult decât atât, părea îmbătrânit. Obosit. Şi cu toate astea, revederea lui fu ca un pumn în piept.

Atâtea emoţii au năvălit în mine încât îmi luă ceva timp să le identific: teamă, clar. Şoc.

Dar sub toate astea mai era ceva, un sentiment pe care nu ştiam dacă voiam să-l numesc.

Semăna puţin cu bucuria.

însă l-am înăbuşit naibii imediat. Şocul se risipea şi mi-am amintit că ultima oară când fusesem singură cu Archer, scosese cuţitul la mine. Nu aveam de gând să rămân prin preajmă şi să văd ce ascundea de data asta.

Mi-am adunat ultimele rezerve de putere ca să fac un soi de vrajă. Poate că nu eram în stare să duc până la capăt o vrajă de transport, dar o lovitură de trăsnet probabil că avea să fie destul de eficientă. Îmi simţeam magia începând să urce din tălpi, însă era slabă. Aveam noroc dacă reuşeam să arunc câteva scântei în direcţia lui.

Până să apuc să fac măcar asta, el mă prinse de braţe şi mă trase mai adânc în umbră, răsucindu-mă astfel încât să mă lipesc cu spatele de zid.

Am ridicat genunchiul. Fu mai mult un instinct feminin decât o tehnică de autoapărare, dar nu conta. Se feri şi de asta. Apoi se propti în faţa mea, cu mâinile încleştate în jurul încheieturilor mele, în vreme ce eu mă zbăteam să scap.

— N-o să-ţi fac niciun rău, mârâi printre dinţii încleştaţi. Dar nu pot spune acelaşi lucru şi despre ceilalţi.

Am încetat să mă mai lupt, amintindu-mi câţi membri ai organizaţiei

L'Occhio se aflaseră în clubul Shelley's. Chiar în clipa aceea, am auzit o voce tânără strigând:
— Cross!
Archer aruncă o privire peste umăr, aşezându-şi corpul astfel încât să mă ascundă.
— Nu e ea! strigă la rândul lui. Doar o fată umană în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.
Tipul turui un şir de vorbe într-o limbă despre care am ghicit că era italiană. Cel puţin aşa părea. Evident că nu înţelegeam ce spunea, dar, orice ar fi fost, îl făcu pe Archer să bombăne un cuvânt foarte uşor de recunoscut înainte de a-i răspunde în aceeaşi limbă. Cuvintele sunau ciudat în glasul lui familiar. Am auzit tropăit de paşi care se îndepărtau în fugă.

Archer îmi eliberă încheieturile, apoi îşi propti braţele de peretele umed din cărămidă aflat în spatele meu, însă eu am continuat să-mi ţin corpul încordat, temându-mă că, dacă mă relaxam şi un centimetru, aveam să ne atingem din greşeală.
El oftă.
— Asta e – a câta? A doua oară când îţi salvez viaţa? A treia, dacă pui la socoteală ora de autoapărare a lui Vandy. Apropo, tot îţi ridici cotul prea sus la Tehnica Nouă.
Am înghiţit în sec de două ori, înainte să-i pot răspunde.
— O să mai lucrez la asta.
Am aşteptat să se îndepărteze. Aveam nevoie să se îndepărteze pentru că deja începusem să tremur. Dar el rămase acolo unde era, atât de aproape încât îi vedeam umbrele violet de sub ochi şi obrajii supţi. Am încercat din răsputeri să-mi fixez privirea într-un punct aflat undeva peste umărul lui drept. Îmi imaginasem de atâtea ori cum ar fi să îl reîntâlnesc pe Archer şi aveam un milion de întrebări pentru el, cum ar fi de ce îmi salvase viaţa în seara asta, de când lucra pentru Ochi.
Dacă doar se prefăcuse că mă place.
N-am spus decât:
— Deci Ochiul a venit aici în seara asta ca să mă caute pe mine?
— De fapt, am venit pentru că auziserăm că se dau gratis crenvurşti pe băţ. Imaginează-ţi ce dezamăgiţi am fost.
Mi-am smucit capul ca să mă uit la el. Deşi asta a fost o greşeală. Deja eram atât de aproape unul de altul încât, când m-am răsucit ca să-l privesc în faţă, nasurile noastre au ajuns la vreo doi centimetri distanţă. Aşa că m-am ferit lungindu-mi gâtul şi m-am adresat străzii.
— Data trecută când ne-am văzut, m-ai atacat cu un cuţit. Aşa că ar fi extrem de amabil din partea ta dacă m-ai putea scuti de ironii.
Desigur, data trecută când ne văzuserăm, ne sărutaserăm cu atâta foc încât aproape că mi se aprinsese părul, dar nu aveam niciun chef să aduc în discuţie momentul respectiv.
Totuşi, mă întrebam dacă şi el se gândea la acelaşi lucru, pentru că am fost sigură că l-am simţit privindu-mi gura încă o clipă înainte de a spune:
— Bine. Da, pe tine te căutam. Oricum, ce cauţi aici?
Am clipit înspre el.
— Eu? Consiliul are de gând să te omoare de cum te vede, am şuierat eu. Şi tu unde te ascunzi? în afurisita lor de curte!
— Nu mă ascund. La Londra am fost repartizat. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

De data asta mi-am dat seama cum să-mi las capul pe spate îndeajuns de mult încât să evit orice atingeri la nivelul feţei când mă uitam la el. Asta însemna că tot eram suficient de apropiaţi ca să-mi văd reflexia în ochii lui. Simţeam un gol în stomac, dar nu i-am dat atenţie şi am spus:

— Sunt aici cu tata.

Ridică din sprânceană şi, o clipă, semănă mai mult cu Archer pe care mi-l aminteam eu.

— Reuniune de familie demonică?

Îmi stătea pe limbă să-i spun despre Deposedare, dar, până să casc gura, tipul de mai devreme mai strigă ceva în italiană de undeva din depărtare. Archer închise scurt ochii şi trase adânc aer în piept înainte de a-i răspunde. Apoi băgă mâna în buzunar.

Nu credeam că era cu putinţă, însă m-am încordat şi mai tare.

— Relaxează-te! murmură el scoţând o monedă simplă din aur. Ăla era Raphael. Pe lângă faptul că e cel mai tânăr dintre Ochi, e şi cel mai prost. Mă întrebă ce durează atât şi i-am zis că-ţi şterg memoria înainte de a te lăsa să-ţi vezi de drum.

— Poţi să faci aşa ceva?

Îmi aruncă un rânjet scurt.

— Nu, dar el nu ştie. De aia stă atât de departe. Se teme să nu ia microbi Prodigium.

O spusese pe un ton degajat, însă se simţea amărăciunea din spatele vorbelor lui. Pentru cam a doua mia oară, m-am întrebat cum Dumnezeu devenise un mag membru al organizaţiei L'Occhio di Dio şi mi-am dorit să fi avut timp să-l întreb.

El îmi îndesă moneda în palmă.

— Locuieşti în Londra?

— Nu, Abaţia Thorne. E…

— Te găsesc eu, zise el, închizându-mi pumnul peste monedă. Doar să ţii asta la tine.

— Nu, am replicat, apucându-l de mâneca hainei. Archer, Consiliul stă la Thorne. Ca să nu mai vorbesc de tata, care a dat un ordin de execuţie pe numele tău.

— Avem multe de discutat, Mercer, spuse el, aruncând o privire în spate, către capătul aleii. O să-mi asum riscul.

Am scuturat iar din cap, dar el deja se îndepărta de mine.

— Rămâi în umbră şi cară-te de aici! murmură. Şi, Mercer, de acum înainte ţine-te departe de cluburile pentru Prodigium, bine? Oamenii ăştia nu-ţi sunt prieteni.

— Ce vrei să spui?

Am dat să-l mai înşfac încă o dată de mânecă, însă el fugi înapoi către Shelley's. Acum îl vedeam pe Raphael, şi Archer avusese dreptate: era tânăr. De fapt, foarte tânăr. Am estimat că avea în jur de paisprezece ani. Am rămas lipită de zid cât timp Archer îl luă de umeri pe băiat, spunându-i ceva pe un ton degajat, jovial. Raphael clătină din cap, continuând să se uite în direcţia mea. Atunci izbucni o explozie de lumină albastră dinspre uşa din spate, iar cei doi se întoarseră către ea, dându-mi mie ocazia să părăsesc în goană aleea.

Capul încă mi se învârtea şi genunchii îmi tremurau în timp ce coteam la stânga, ieşind din pasaj. M-am sprijinit cu mâna de cărămida mâzgoasă şi am încercat din răsputeri să nu vomit. Habar n-aveam unde ar fi trebuit să se afle drumul. Speram doar că Daisy şi Nick îmi lăsaseră vreo dâră de firimituri demonice pe care s-o pot urma.

Dar, când am ajuns la capătul străzii, i-am zărit pe toţi trei aşteptându-mă în faţa unei clădiri scunde din beton. Daisy şi Nick fumau din nou, iar Jenna se plimba încoace şi încolo, cu colţii ieşiţi în afară, cu ochii încă roşii.

Când mă văzu, tot chipul i se lumină, încât în clipa aceea semăna mai puţin cu un vampir şi mai mult cu un copil în dimineaţa de Crăciun. M-am împleticit către ei, iar Jenna se repezi să mă ia în braţe.

— Eram absolut sigură că te-au prins, spuse ea cu voce groasă.

Am îmbrăţişat-o la rândul meu, cu un nod în gât. Jurasem că n-o să mai existe secrete în viata mea, dar n-aveam cum să-i spun Jennei despre întâlnirea cu Archer. Era cea mai bună prietenă a mea, însă existau câteva lucruri pe care nici măcar ea nu le putea înţelege.

— E din cauza cizmelor ăstora stupide, i-am zis eu cu un râs nesigur. Nu sunt tocmai cele mai bune încălţări pentru alergat.

Jenna se retrase şi-mi cuprinse faţa în palme. Ochii nu-i mai erau roşii, ci mari şi strălucitori din cauza lacrimilor.

— Îmi pare nespus de rău, Sophie, spuse ea. Dacă aş fi avut cea mai mică idee că locul ăla o să fie atât de periculos pentru tine…

— Da, interveni Daisy, venind lângă Jenna. Pe bune, Sophie, niciodată nu ni s-a întâmplat aşa ceva la Shelley's, jur. Nu te-am fi dus nicicând acolo dacă am fi ştiut.

Chiar şi Nick înaintă, încruntându-se îngrijorat.

— James ne-ar ucide dacă ar afla. Se presupune că ar trebui să te ajutăm să te acomodezi cu viaţa de demon şi, în schimb, noi aproape că te-am dat pe mâna celor de la L'Occhio di Dio.

Toţi trei păreau atât de sincer mâhniţi, atât de vinovaţi, încât am simţit că mi se face iar rău.

— E în regulă, am spus, fluturând din mână de parcă se întâmpla în mod frecvent ca vânătorii de demoni să atace cluburile încercând să mă ucidă. Sunt în regulă. Acum hai să plecăm de aici!

Daisy îmi spusese că a doua călătorie avea să fie mai uşoară decât prima, dar Daisy ori se înşela, ori era o mincinoasă. A doua călătorie păru mult mai rea, probabil pentru că eram complet stoarsă. Totuşi, am ajuns înapoi la moara pentru măcinat porumbul şi, chiar dacă mă simţeam de parcă un pitic cu un sfredel şi-ar fi stabilit reşedinţa permanentă în lobul meu frontal, am reuşit să parcurg clătinându-mă tot drumul înapoi spre casă. Din fericire, toată lumea părea să se fi dus la culcare, căci, atunci când am intrat, holul din faţă era întunecat şi tăcut. După alte câteva scuze şoptite, Daisy şi Nick se îndreptară către camerele lor de la etajul al doilea, în vreme ce eu şi cu Jenna am urcat spre ale noastre.

Ajunsă lângă uşa ei, Jenna se opri.

— Soph, chiar îmi…

— Jenna, dacă mai spui încă o dată că-ţi pare rău, îţi trag un pumn în capul ăla mic şi roz.

Ea zâmbi uşor.

— Bine, bine. Totuşi, data viitoare când îţi mai propun să mergem la un club pentru Prodigium, să-mi dai una după ceafă.

— S-a făcut, am spus eu.

Practic, a trebuit să mă târăsc în dormitorul meu. Mi-am pus o cămaşă de noapte şi m-am spălat pe dinţi ca prin ceaţă. Mintea mea derula în cerc cele câteva minute petrecute cu Archer pe alee. Acum şase luni mă atacase cu un cuţit în pivniţa de la Hecate. În seara asta mă protejase de ceilalţi membri ai L'Occhio di Dio. De ce?

Blugii mei erau mototoliţi pe podea şi, înainte să mă bag în pat, am scotocit în buzunarul din faţă. Moneda de aur pe care mi-o dăduse încă era caldă. Părea veche. Chipul imprimat pe metal era atât de şters încât nu-mi dădeam seama dacă reprezenta un bărbat sau o femeie.

„Ţine-o la tine“, îmi spusese. „Te găsesc eu.“

Ar fi trebuit s-o arunc. Ar fi trebuit să descopăr care dintre cele câteva sute de dormitoare din casa asta era al tatei şi să-i povestesc cele întâmplate. Ar fi trebuit să fac orice altceva decât am făcut, adică să strâng moneda în pumn şi s-o strecor sub pernă.

Capitolul 16

Slavă Domnului, n-am avut vise ciudate în noaptea aceea şi am dormit până aproape de prânz. Aş fi dormit şi mai mult dacă cineva nu mi-ar fi deschis uşa.

— Pleacă, Jenna! am mormăit cu nasul în pernă.

— Aş pleca, dacă aş fi Jenna, replică o voce groasă – care cu siguranţă nu era a Jennei.

Toate evenimentele din seara trecută mi-au năvălit în minte şi, cu creierul meu ameţit de somn, mi-am amintit că Archer îmi spusese să ţin moneda cu mine, că avea să mă găsească el şi că pusesem bănuţul sub pernă.

M-am ridicat atât de repede încât practic am depăşit bariera sunetului, dar cel care stătea în uşa deschisă era Cal, nu Archer. Am lăsat să-mi scape un oftat uriaş, unul de uşurare, fără niciun pic de dezamăgire.

Sigur, odată ce am priceput că cel care se afla în dormitorul meu era Cal, şi nu Archer, am avut o revelaţie: „Cal se află în dormitorul meu“.

— Bună! am şoptit, sperând că părul meu nu arăta precum o uriaşă claie încâlcită, chiar dacă eram nouăzeci şi nouă la sută sigură că aşa era. De fapt, mi-l vedeam cu coada ochiului.

— Bună!

— Eşti… ăăă… în camera mea.

— Sunt.

— E voie?

— Păi, suntem logodiţi, spuse Cal fără nicio expresie pe chip.

Mi-am mijit ochii spre el, dându-mi la o parte smocuri mari de păr de pe faţă. Habar n-aveam dacă asta ar fi trebuit să fie o glumă sau nu. Cu Cal nu-ţi puteai da seama niciodată.

— Voiai să te uiţi la mine cum dorm, sau ce? Pentru că în cazul ăsta logodna e foarte ruptă.

Buzele lui se arcuiră într-o schiţă de zâmbet.

— Tu ai câte o replică isteaţă pentru orice?

— Dacă se poate, da. Deci, de ce ai venit aici?

— Să văd cum a fost ieri seară.

Inima îmi bubui dureros sub coaste şi, brusc, nu m-am mai putut gândi decât la moneda aia idioată care acum ardea o gaură sub perna mea.

— A fost bine, am spus, trăgându-mă spre tăblia patului. Cum să-ţi spun? Rural. Îmi pare tare rău că a trebuit să lipseşti.

— Da. Îşi trecu o mână peste falcă. A fost ciudat. Tatăl tău mi-a spus că sunt doar câteva plante la care trebuie să mă uit, dar parcă, de îndată ce terminam de vindecat una, o alta începea să se ofilească şi să pară bolnavă. Cred că am luat la mână fiecare tufă din grădina aia. A durat până aproape de zece ieri

seară.
— E ciudat, am spus. O bănuială începea să mi se contureze în minte.
Nu se putea să fiu singura care să-şi dea seama că prietenul nostru Cal n-ar fi fost de acord cu mersul la Shelley's.
— Ai aflat ceva despre Nick şi Daisy?
A, da. Toată partea asta a misiunii mele fusese un eşec total.
— Nu, nu prea. De fapt, a fost o seară destul de plicticoasă.
în ciuda experienţei pe care o căpătasem în ultimele luni, minţeam îngrozitor de prost, iar Cal nu era tâmpit. Mă privi intens o clipă, apoi spune:
— Tatăl tău a ajuns acasă azi-dimineaţă devreme. Se pare că ieri seară L'Occhio di Dio a făcut o razie într-un club Prodigium din Londra.
— Uau! am zis fără vlagă. Trebuie să fi fost nasol.
— Da, replică Cal, fără să-şi ia ochii de la mine. Din câte se pare, auziseră că fata şefului Consiliului se afla acolo împreună cu alţi doi demoni şi un vampir.
Am simţit cum mi se scurge sângele din obraji.
—Au, drace! E furios?
Cal ridică din umeri.
— Poţi spune şi aşa. Nici eu nu sunt foarte încântat.
Mi-am împins pătura la o parte şi m-am ridicat din pat, asigurându-mă că nu mi se ridică poalele cămăşii de noapte.
— Cal, deja o să am de-a face cu un tată furios pe ziua de azi. Te rog, nu mai adăuga peste asta şi vreo chestie de macho „logodit”, bine?
El mă prinse de încheietură.
— Nu adaug. Şi nu pe tine sunt supărat. Pe ei. N-ar fi trebuit să te ducă acolo.
Îi simţeam mâna caldă pe piele.
— Cred că încercau să fie drăguţi, i-am zis eu. Şi au spus că Ochiul n-a mai făcut niciodată aşa ceva.
Degetele lui se strânseră până în pragul durerii.
— Deci pe tine te căutau.
— Da. Aşa se pare.
Se auzi o scurtă bătaie în uşă. Cal îmi dădu drumul şi am sărit la vreo doi metri distanţă unul de altul, în timp ce Lara deschidea încet uşa. Dacă doamna Casnoff l-ar fi prins pe Cal în dormitorul meu de la Hecate – cu uşa închisă şi cu mine îmbrăcată încă în pijama –, am senzaţia că ar fi urmat priviri oţelite, buze ţuguiate şi cuvinte precum „îngrozitor de nepotrivit”.
Dar dacă Lara păru cumva, atunci fu… ei bine, încântată. Expresia de pe chipul ei era uşor mulţumită de sine.
— Sophie, îmi zise, tatăl tău te aşteaptă în bibliotecă.
Îh. Am dat din cap şi am răspuns:
— Bine. Lasă-mă să fac un duş scurt şi mă duc imediat.
— Te mai roagă şi să porţi altceva decât blugi şi tenişi.
Asta era enervant, dar nu voiam să mă răzbun pe Lara.
— Am o rochie pe care o pot îmbrăca.
— Excelent! zise ea, dar n-a făcut nicio mişcare ca să plece.
— Eu… ăăă… bănuiesc că ăsta e semnalul să plec de pe capul tău, spuse Cal şi gâtul i se înroşi uşor. Ne vedem mai târziu, Sophie.
I-am urmărit pe amândoi ieşind, după care mi-am sprijinit capul de geam şi am oftat. Afară, fântâna sclipea în bătaia soarelui şi am simţit vag mireasma aceea de levănţică de care tata era îndrăgostit. La lumina zilei îmi era uşor să-mi imaginez că seara trecută nici nu avusese loc.

M-am simţit un pic mai bine după duş. Sigur, tata avea să fie furios pe mine. S-ar putea chiar să existe şi nişte ţipete. Dar le puteam suporta. Singura rochie pe care mi-o adusesem era una albă, de plajă, cu flori albastre imprimate pe ea. Era drăguţă, însă m-am gândit că s-ar putea să fie nevoie de ceva mai sofisticat. Folosind magia, am schimbat-o într-o rochie neagră, simplă, fără mâneci. Adăugasem o jachetă neagră, scurtă, şi nişte perle ca accesoriu, înainte să-mi dau seama că îmi utilizam din nou puterile.

„Da, dar numai mici puteri“, mi-am spus eu. „Şansele ca magia ta să devină neagră şi înspăimântătoare în timp ce schimbi haine sunt probabil destul de scăzute.

Totuşi, mă deranja uşurinţa cu care revenisem la obiceiul de a folosi vrăjile. Aşa că m-am luptat să-mi prind părul într-o împletitură modestă de modă veche, chiar dacă am sfârşit arătând destul de neîngrijită. M-am hotărât să nu mă machiez, gândindu-mă că cu cât mai inocentă voi părea, cu atât mai greu îi va fi să mă pedepsească sau să arunce flăcările iadului din ochi sau orice altceva mai fac taţii demoni când sunt furioşi.

Înainte să plec, am scos moneda de aur de sub pernă, apoi m-am uitat prin cameră. Nu mi-a sărit în ochi nicio ascunzătoare, aşa că, până la urmă, am adăugat un buzunar la rochia mea şi am băgat-o acolo.

Când am intrat în bibliotecă, tata stătea în faţa ferestrelor mari, cu mâinile strânse la spate, în clasica postură „sunt totalmente dezamăgit de progenitura mea“.

— Tată? Hm, Lara mi-a zis că vrei să mă vezi.

Se întoarse, cu buzele strânse într-o linie aspră.

— Da. Te-ai distrat bine cu Daisy şi Nick ieri seară?

M-am luptat cu impulsul de a băga mâna în buzunar şi a atinge moneda.

— Nu în mod deosebit.

El nu spuse nimic, aşa că pur şi simplu ne-am uitat fix unul la altul până când am început să mă simt stânjenită.

— Uite ce e, dacă ai de gând să mă pedepseşti, aş prefera s-o faci şi gata.

Tata continuă să mă fixeze.

— Ai vrea să ştii cum mi-am petrecut eu seara? Ei bine, de fapt nu atât seara, cât primele ore ale dimineţii.

„Interiorizare”, am mormăit. Doamna Casnoff mai aplica uneori manevra asta. Spunea că nu e supărată şi pe urmă se apuca să înşire toate neplăcerile pe care i le provocase eşecul meu. Poate că învăţau asta la şcolile alea fiţoase la care merg fiinţele Prodigium non-rebuturi.

— Sigur.

— Mi le-am petrecut vorbind la telefon. Ştii cu cine?

— Una dintre liniile telefonice pentru cei cu puteri paranormale?

Tata scrâşni din dinţi.

— Măcar de-ar fi fost aşa. Nu, am fost ocupat să asigur nu mai puţin de treizeci de vrăjitoare, magi, metamorfi şi zâne, toţi foarte influenţi, că fiica mea – viitorul şef al Consiliului, ar trebui să adaug – n-a rănit peste o duzină de Prodigium nevinovaţi încercând să scape dintr-un club de noapte în timpul unui raid organizat de L'Occhio di Dio.

— Nu i-am rănit! am exclamat.

Apoi mi-am amintit cât de tare se loviseră toţi de pereţi şi cum se chirciseră de durere.

— Ei bine, nu intenţionat, m-am corectat.

Tata îşi lăsă capul în jos, prinzându-şi puntea nasului între două degete.

— La naiba, Sophia!

— Îmi pare rău, am spus pe un ton jalnic. Serios. Şi am încercat să-i ajut. Am doborât toţi Ochii care veneau după ei.

— Nu, spuse el, ridicând capul. Nu, e vina mea. N-ar fi trebuit să mă ocup de asta de îndată ce ai sosit.

— De ce?

— Vino cu mine! Avem o treabă de făcut.

Tata îşi întinse braţul ca şi cum eu ar fi trebuit să părăsesc prima biblioteca, însă am rămas pe loc. Mă simţeam complet zăpăcită şi debusolată. Când mama era supărată pe mine, pur şi simplu ţipa şi gata.

Am înghiţit în sec.

— Oriunde am merge, vreau să vină şi Jenna.

Orice ar fi avut tata în plan, nu credeam că era ceva cu care să vreau să mă confrunt de una singură.

Însă tata îmi surâse misterios şi spuse:

— Cred că domnişoara Talbot are musafiri.

— Despre ce vorbeşti?

— Am înţeles că ea şi Victoria Stanford au devenit destul de apropiate câtă vreme Jenna s-a aflat în Savannah, anul trecut. Din fericire, domnişoara Stanford a primit câteva zile de concediu de la îndatoririle ei din cadrul Consiliului. M-am gândit că şi-ar dori să petreacă o parte din timpul ăsta aici, cu Jenna.

— Ai adus-o pe Vix aici?

El se întoarse din nou către fereastră şi făcu semn cu capul către ceva de afară.

— Avionul ei a aterizat ieri-noapte.

M-am dus lângă el. Acolo, pe peluza din faţă, Jenna se plimba la braţ cu o fată foarte palidă şi foarte frumoasă, cele două ţinându-şi capetele apropiate. Vix părea să aibă şaisprezece ani, dar, de vreme ce lucra pentru Consiliu, am bănuit că era mult mai bătrână. Unul dintre avantajele de a fi vampir, m-am gândit eu. Jenna râdea. Am simţit un nod în gât din pricina unei senzaţii care era pe de-o parte bucurie pentru Jenna, pe de-o parte gelozie pentru că trebuia s-o împart şi pe de-o parte furie.

Mi-am amintit expresia de pe chipul tatei în acea primă zi, când Jenna sărise în apărarea mea, iar el spusese că doamna Casnoff ne numise… cum?

O echipă formidabilă.

— Bine jucat, tată, am murmurat eu.

M-am aşteptat să nege, însă el spuse:

— Da, aşa m-am gândit şi eu. Acum hai!

Am mai aruncat o ultimă privire înspre Jenna şi Vix, sperând ca prietena mea să mă vadă şi să-i fac cu mâna, însă ea nu ridică ochii.

Capitolul 17

Credeam că începusem să stăpânesc destul de bine geografia Abaţiei Ţhorne, dar, în timp ce îl urmam pe tata pe un coridor masiv, apoi pe un hol mai îngust şi în cele din urmă pe un şir de trepte, m-am zăpăcit iar.

Tata se opri în sfârşit într-o parte a casei care arăta de parcă nu mai fusese folosită de pe vremea când Alice locuia acolo. Mobila era învelită în pânze grele, iar un strat gros de praf şi mâzgă acoperea portretele de pe pereţi. În faţa noastră se afla o uşă masivă din lemn de stejar, şi, când tata o împinse, m-

am aşteptat să sară la noi vreo nevastă nebună, sechestrată în spatele ei.

Însă, când m-am uitat prin încăperea întunecoasă, singura persoană pe care am văzut-o am fost eu. Ei bine, eu în mai multe exemplare.

Aproape fiecare centimetru pătrat de zid era acoperit cu tot felul de oglinzi. Oglinzi uriaşe, în rame ornate ce păreau să cântărească de trei ori cât mine; oglinjoare mici, rotunde, ce nu reflectau decât părticele din corpul meu; oglinzi vechi, atât de uzate şi pătate încât cu greu mai vedeam ceva în ele.

Tata traversă camera ca să dea la o parte draperiile din catifea cenuşie, dar, când trase de ele, materialul căzu din dreptul ferestrelor într-un morman de fărâme.

— În fine, spuse el, cercetând mizeria. Oricum, e casa mea.

Ridică ochii spre mine.

— Sunt sigur că te întrebi de ce te-am adus aici.

Am înaintat către mijlocul încăperii, ţăcănind pe podeaua de marmură cu sandalele mele cu barete.

— Presupun că ăsta e locul de unde începe pedeapsa, am spus. Deci, trebuie să curăţ toate oglinzile astea ori trebuie să mă holbez la mine însămi până când mi se face ruşine sau ceva de genul ăsta, nu?

Spre surprinderea mea, tata zâmbi uşor.

— Nu, nimic atât de abstract. Vreau să spargi una dintre oglinzi.

— Poftim?

Se sprijini de fereastra rămasă acum fără draperii, încrucişându-şi braţele la piept.

— Sparge o oglindă, Sophie!

— Cu ce, cu capul? Pentru că sunt sigură că asta ar fi o pedeapsă corporală şi mama n-ar fi de acord.

— Cu puterile tale.

Îh. Am cercetat zecile de oglinzi şi am murmurat:

— Cred că aş prefera să-mi folosesc capul.

Cum tata nu răspunse, am oftat şi m-am întors cu faţa spre el.

— Bun, în regulă. Pe care dintre ele?

El ridică din umeri.

— Nu contează. Alege una!

Am studiat oglinzile de pe pereţi. Una dintre cele mari ar fi fost mai uşor de „ţintit”, dar când, inevitabil, avea să explodeze peste tot, urma să am de-a face cu multe cioburi zburătoare. Mai bine să aleg una greu de nimerit, dar care să provoace mai puţin zbor şi mai puţină durere.

M-am hotărât asupra unei oglinzi aflată chiar la stânga tatei. Era cam cât mâna mea şi mi-am concentrat toată atenţia asupra ei. „Sparge-te!“

Sunetul fu aproape asurzitor. Toate oglinzile din cameră se făcură ţăndări, într-un nor sclipitor. Am ţipat şi mi-am ridicat mâinile, dar cioburile nu mă atinseră. Îngheţară la vreo câţiva centimetri de mine, plutind acolo o clipă, îndeajuns ca să-mi văd ochii măriţi de spaimă în mii de fărâme lucitoare. Apoi bucăţile începură să se retragă încet către ramele goale. Se auzi un sunet ca acela făcut de un uriaş balon care se sparge şi deodată oglinzile erau din nou întregi.

M-am răsucit. Tata stătea în continuare lângă fereastră, însă îşi ţinea ambele mâini întinse în faţă, iar chipul îi strălucea de transpiraţie. Când îşi lăsă braţele în jos, se prăbuşi lângă fereastră şi trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău! am început să turui. Ţi-am zis, sunt groaznică la chestia asta. E ca şi cum, de fiecare dată când încerc să fac o vrajă, o ia razna şi devine mare, înspăimântătoare, explozivă şi…

Tata îşi frecă fruntea.
— Nu, Sophie, e în regulă. Asta şi speram să faci.
— Sperai să comit un „oglindicid"?
El râse, dar părea să-şi cam fi pierdut suflul.
— Nu, speram să vezi cât de puternică eşti cu adevărat. Ochii îi scăpărau şi în ei se citea ceva ce putea fi mândrie. Mi-ai depăşit aşteptările.
— Păi, ura! am spus. Mă bucur aşa mult că talentul meu de a face porcării să explodeze te impresionează, tată.
— Sarcasmul tău e…
— Ştiu, ştiu, „o caracteristică neatrăgătoare la o tânără domnişoară".
Însă tata zâmbi larg şi, dintr-odată, păru mai tânăr şi semănă mai puţin cu un tip care îşi calcă chiloţii.
— De fapt, urma să spun că e ceva ce probabil ai moştenit de la mine. Grace a detestat întotdeauna comentariile sarcastice.
— A, ştiu, am răspuns fără să mă gândesc. Mi-am petrecut mare parte din clasa a şaptea pedepsită din cauza asta.
El pufni.
— Pe mine m-a pus odată să merg pe marginea unei şosele din Scoţia pentru că am făcut o glumă complet nevinovată despre abilitatea ei de a citi o hartă.
— Pe bune?
— Îhî. A trebuit să parcurg pe jos aproape cinci kilometri afurisiţi înainte să oprească şi să mă lase să urc la loc în maşină.
— Frate! Mama e tare.
O clipă ne-am zâmbit unul altuia. Apoi tata îşi drese glasul şi se uită în altă parte.
— Oricum, puterile tale sunt cu siguranţă impresionante, dar ce îţi lipseşte e controlul.
— Da, m-am cam prins şi eu de asta.
El se împinse de lângă fereastră.
— Alice te-a învăţat să faci vrăji.
Nu era o întrebare.
— Eram varză şi la alea, am zis, fără să mă uit la el. Elodie a reuşit să înveţe mult mai repede decât mine.
Tata mă urmări îndeaproape timp de o secundă, apoi spuse:
— Cal zice că ai folosit o vrajă de transport ca să te apropii de Alice suficient încât s-o omori.
— Cal are o gură mare, am bombănit.
— Aşa ai făcut? mă întrebă el.
— Da, am răspuns, dar m-am mişcat cam un metru jumate, la propriu. Chiar n-a fost aşa impresionant. Cum ziceam, Elodie a reuşit să înveţe mult mai repede decât mine.
— Dar Elodie era vrăjitoare, spuse tata. Ei îi era mai uşor să-şi concentreze puterile.
— Ce vrei să spui?
— Să-ţi compari forţele cu ale lui Elodie e ca şi cum ai pune un gheizer lângă un pistol cu apă. Magia ta e mult mai puternică, dar e… hai să spunem, greu de mânuit. Înmulţeşte asta cu stresul emoţional pe care l-ai suferit la Hecate şi nu-i de mirare că vrăjile tale au tendinţa de a deveni – care-i cuvântul pe care l-ai folosit tu? Explozive?
Am scuturat din cap.
— Dar vrăjile mele erau îngrozitoare încă dinainte să merg la Hex Hali. Îl

mai ştii pe profesorul care şi-a pierdut memoria? Sau dezastrul ăla de la bal?
— Aceeaşi problemă, replică tata. O putere uriaşă, dar nicio idee cum s-o stăpâneşti. Şi, cu cât te supără şi te sperie mai mult lucrul ăsta, cu atât mai greu îţi va fi să-ţi controlezi puterile.
Traversă încăperea şi-mi luă mâinile într-ale lui. La fel ca şi în cazul lui Daisy şi Nick, îi simţeam puterea curgându-i prin vene.
— Mi-am petrecut ani întregi simţindu-mă la fel, Sophie.
— Serios?
Fusese abia o şoaptă.
El încuviinţă.
— Nu eram cu mult mai mare decât tine când mama mea… Lăsă fraza neterminată, iar degetele i se strânseră peste ale mele într-un gest reflex. După moarte tatei, continuă el, mi-aş fi smuls puterile cu mâinile goale dacă aş fi putut. Ca şi tine, refuzam să mai folosesc magia pentru că mă speria îngrozitor.
— Nu prea m-am gândit la asta. Cum trebuie să fi fost pentru tine. Am încercat să-mi imaginez ce aş fi simţit dacă, în loc ca Alice s-o omoare pe Elodie, tata ar fi ucis-o pe mama, însă gândul era prea dureros ca măcar să-l pot duce până la capăt. Deci ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea despre propriile puteri?
Tata zâmbi şi îmi surâse trist.
— E o poveste lungă. Oricum, ideea e că până la urmă am învăţat cum să-mi controlez forţele la un nivel foarte precis. De exemplu. Ridică o mână cu degete lungi şi o îndreptă către cea mai mică dintre oglinzi, un pătrat de sticlă argintie înalt cam de opt centimetri, pe care eu nici măcar nu-l observasem. Sparge-te! spuse el cu voce joasă.
M-am chircit, însă suprafaţa oglinzii fu străbătută de o crăpătură abia cât un fir de păr.
— Bun, am spus încet. Asta a fost foarte ne-exploziv. Deci cum ai făcut?
Tata lăsă mâna în jos şi se întoarse din nou către mine.
— O combinaţie de mai multe lucruri. Concentrare, respiraţii adânci…
— Yoga demonică? am sugerat, iar el chicoti.
— Ceva de genul ăsta. Cea mai bună cale de a-ţi explica e să-ţi spun că noi doi – Daisy şi Nick, Alice, mama mea – avem puterile unor zei, dar trupurile, sufletele şi minţile unor oameni.
Ambele părţi ale noastre trebuie să lucreze împreună, altfel magia e prea multă.
— Şi o luăm razna. Ca Alice.
El dădu din cap aprobator.
— Mai mult sau mai puţin. Acum, încearcă să spargi iar oglinda, însă, de data asta, concentrează-te mai mult asupra părţii tale omeneşti decât asupra cele demonice.
— Hm… cum fac asta, mai exact?
Tata îşi scoase ochelarii şi începu să-i cureţe cu o batistă luată din buzunar.
— Există mai multe modalităţi. Te poţi gândi la o amintire de pe vremea când nu-ţi dobândiseşi încă puterile. Sau te poţi concentra asupra unui moment în care ai simţit emoţii omeneşti deosebit de puternice: gelozie, teamă, dragoste…
— Tu la ce te gândeşti?
Punându-şi ochelarii la loc pe nas, tata răspunse:
— La mama ta.
— A!

Ei bine, dacă funcţiona la el, poate că avea să meargă şi la mine. Mi-am ales o altă oglindă, de mărime medie şi aşezată într-o ramă formată din mici heruvimi auriţi. Am simţit cum puterea îmi urcă din tălpi, dar în loc s-o azvârl în afară, aşa cum făceam de obicei, am tras adânc aer în piept şi am vizualizat chipul mamei. Era o amintire de acum un an, chiar dinainte ca totul să ne meargă atât de prost în Vermont. Îmi alegeam rochia de bal, iar mama zâmbea, ochii ei verzi strălucind.

Aproape imediat bătăile inimii mele încetiniră şi am simţit magia mişcându-se treptat. Când în sfârşit îmi ajunse în vârfurile degetelor, m-am concentrat asupra oglinzii, păstrând tot timpul în faţa ochilor chipul mamei.

— Sparge-te!

Oglinda şi cele două aflate de-o parte şi de alta a ei se făcură ţăndări. Cioburile căzură pe podeaua prăfuită. Dar erau doar trei. Şi clar lipsise explozia.

— Sfinte Sisoe! am exclamat.

Un zâmbet caraghios mi se întinse pe faţă şi mi-am dat seama că era prima dată în ultimele luni când mă simţeam beată de magie.

— Mult mai bine, spuse tata dând din mână.

în câteva secunde oglinda era reparată.

— Bineînţeles, cu cât exersezi mai mult, cu atât vei fi mai pricepută. Şi cu cât vei fi mai pricepută în a-ţi controla puterile, cu atât, mai puţin probabil va fi să răneşti vreodată pe cineva.

Acum senzaţia de euforie lăsă loc uneia de nervozitate.

— Deci vrei să spui că, dacă aş reuşi să stăpânesc tai chi-ul ăsta magic, aş putea să nu devin precum… precum Alice?

— Spun că astfel şansele scad foarte mult, da. Ţi-am zis, Sophie. Ai multe alte opţiuni în afara Deposedării.

Pentru că nu mă puteam gândi la nicio replică, pur şi simplu am dat din cap aprobator şi mi-am şters pe pantaloni mâinile care îmi transpiraseră brusc. Exersarea respiraţiei adânci şi imaginarea oamenilor pe care îi iubesc părea mult mai bune decât să am rune magice întipărite pe piept, însă mai că nu-mi venea să cred că poate fi atât de uşor.

— Desigur, alegerea îţi aparţine şi nu trebuie să decizi nimic azi, spuse tata. Dar totuşi, doar… promite-mi că o să te mai gândeşti.

— Da, am răspuns, dar cuvântul îmi ieşi cam piţigăiat. Da, am spus din nou. Bineînţeles că am să mă gândesc.

Mă aşteptam ca tata să facă obişnuitul lui gest energic şi să spună ceva de genul: „Excelent. Îţi aştept cu nerăbdare decizia cu privire la această problemă semnificativă”. Însă el păru pur şi simplu uşurat şi zise:

— Bun.

Crezând că suntem gata, m-am îndreptat către uşă, însă tata păşi în faţa ei.

— N-am terminat încă.

Am clipit surprinsă.

— Aş putea încerca să mai sparg nişte oglinzi, dacă chiar vrei, tată, dar sunt cam obosită. Între seara trecută şi ziua de azi zbură cam multă magie pentru mine şi…

El clătină din cap.

— Nu, nu asta. Mai avem o chestiune de discutat.

N-aveam nevoie de simţurile mele paranormale ca să-mi dau seama că urma ceva rău.

—Ce e?

Tata trase adânc aer în piept şi îşi încrucişă braţele.

— Vreau să-mi spui despre Archer Cross.

Capitolul l8

M-am oprit chiar înainte să bag mâna în buzunar, dar tot am simţit moneda arzând acolo. Gândurile îmi zburară într-un milion de direcţii diferite. Cum putea tata să ştie că Archer fusese aici ieri seară? Aflase că luasem moneda? Archer îmi spusese că avea s-o folosească pentru a mă găsi. Poate că tata voia s-o utilizeze pentru a-l ademeni pe el aici.

Dar înainte să intru în colaps mental, tata continuă.

— Ştiu că nu te simţi în largul tău vorbind despre asta, dar e foarte important să înţeleg mai bine ce s-a petrecut semestrul trecut.

— Ah! am exclamat eu, sperând că nu semăna prea mult cu un suspin de uşurare. Ţi-am zis. Doamna Casnoff m-a pus să scriu o declaraţie către Consiliu, la câteva săptămâni după evenimente. Totul e acolo.

— Am citit-o. Şi nici eu, nici Consiliul nu credem că ea conţine tot adevărul.

Am scos un sunet despre care mi-ar plăcea să spun că a fost un strigăt de revoltă indignată, dar în realitate a semănat mai mult cu un behăit. Probabil pentru că tata avea dreptate. Declaraţia aia stupidă nici măcar nu se apropia de întreg adevărul.

— Încurcătura ta cu Archer Cross…

— N-am fost niciodată încurcaţi, am bolborosit.

— Ascultă-mă! izbucni tata, iar eu am închis gura cu un pocnet distinct. El continuă, coborând vocea. Te-ai văzut cu Archer ieri seară, la Shelley's?

Pentru o singură clipă m-am gândit să mint. Dar ceva din privirea tatei îmi spunea că el ştia deja răspunsul. Dacă minţeam, toată chestia asta nu va face decât să se înrăutăţească.

— Doar o clipă. Am rostit cuvintele în grabă, ca şi cum, cu cât le-aş fi spus mai repede, cu atât ar fi fost mai uşor. Dar, tată, el m-a protejat de ceilalţi Ochi. Ar fi putut să mă dea pe mâna lor sau să mă omoare chiar el, însă n-a făcut-o. Şi cred că e ceva ciudat cu faptul că face parte din organizaţie, pentru că mai foloseşte încă magia…

Tata mă apucă de umeri. Nu mă ţinu strâns şi n-aş putea spune că m-ar fi scuturat sau ceva asemănător, dar felul în care se uită la mine făcu ca vorbele să mi se oprească în gât.

— Nu te mai poţi vedea cu el niciodată. Îţi spun asta atât ca părinte, cât şi ca şef al Consiliului. Este imperativ ca pe viitor să nu mai ai niciun contact cu Archer Cross.

Ştiam toate astea. Însă ceva din faptul că fuseseră spuse cu voce tare îmi provoca o durere fizică.

— Am priceput, am răspuns cu ochii în pământ. Eu sunt un demon, el e un Ochi. Dacă ne-am cupla, gândeşte-te cât de ciudate ar fi sărbătorile în familie. Magie şi pumnale zburând de colo colo, dărâmând pomul de Crăciun…

Tata nu schiţă niciun zâmbet la gluma mea, însă n-am putut să-l învinovăţesc. Cred că, rostind cuvintele cu glas înăbuşit, omorâsem o parte din umor.

— E mai mult decât atât, zise tata, dându-mi drumul şi făcând un pas înapoi. Oftă. Sophie, Archer Cross e poate cea mai mare ameninţare cu care s-a confruntat vreodată comunitatea Prodigium.

M-am holbat la el.

— Ştiu că Ochiul bagă în sperieţi pe toată lumea, dar i-am văzut în acţiune ieri seară, tată. Nu sunt chiar atât de înfricoşători, iar Archer e unul dintre cei mai tineri.

— Da, dar e şi mag. De-a lungul timpului Ochiul a folosit elementul surpriză şi forţa numerică ca să ne vâneze, cam aşa cum ai văzut aseară. Dar dacă ar fi în stare să utilizeze şi magia? Ne-am pierde singurul avantaj pe care îl avem. Ideea că L'Occhio di Dio l-ar putea recruta pe unul de-al nostru îi îngrozeşte pe Prodigium. De aceea trebuie să-l găsim pe Archer Cross şi să ne ocupăm de el.

— Vrei să spui să-l ucideţi, am replicat sec.

— Dacă asta va fi decizia Consiliului…

M-am îndreptat către cea mai apropiată fereastră. Era deformată de vreme, distorsionându-mi priveliştea către o altă grădină. Asta nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca toate celelalte. Fântâna era acoperită cu muşchi, iar una dintre băncile din piatră se crăpase în două.

Tata veni în spatele meu. L-am văzut în geam ezitând cu mâinile deasupra umerilor mei, apoi lăsându-le în jos.

— Sophie, ştiu că e greu de înţeles, dar asta e o perioadă foarte periculoasă pentru noi toţi. Când am ajuns, m-ai întrebat de ce Consiliul stă aici, în Abaţia Thome, în loc să fie la Londra.

— Lara zicea că au avut loc nişte „evenimente neprevăzute”, am spus eu fără să mă întorc.

Privirile ni se întâlniră în geam, pe chipurile deformate.

— Da. Mai precis, acum două luni L'Occhio di Dio a ars din temelii sediul central al Consiliului.

Acum m-am întors.

— Ce?

— De aceea mai sunt doar cinci membri ai Consiliului aici, la Thorne. Ceilalţi şapte au murit în timpul atacului.

Chiar dacă nu-l cunoscusem pe niciunul dintre membrii Consiliului, cuvintele tatei fură pentru mine ca un pumn în stomac. Nu îmi veni în minte altceva de spus decât:

— Noi de ce n-am auzit despre asta la Hecate?

El plecă de lângă mine şi se îndreptă către unul dintre scăunelele ornate cu poleială aurie şi catifea, care erau aliniate pe lângă pereţi. Oftă şi se cufundă în el.

— Deoarece ne străduim din răsputeri să păstrăm informaţia asta secretă. Dacă s-ar răspândi, ar provoca panică, iar noi pur şi simplu nu ne putem permite asta acum. Se uită iar la mine. Pot să fiu brutal de sincer cu tine, Sophie?

„Ar fi o schimbare plăcută”, am dat să spun. Apoi m-am uitat la umerii lui căzuţi, la teama pură întipărită pe chipul lui. Trăgând adânc aer în piept, am dat din cap aprobator.

— Te rog.

— Îţi mai aminteşti războiul despre care am vorbit ieri seară? Cel dintre Ochi şi Prodigium? Se pare că e pe cale să izbucnească un altul, însă unul ce poate fi mult, mult mai rău. Cei din organizaţia Ochiul n-au atacat singuri sediul Consiliului. Au primit ajutor din partea familiei Brannick. Făcu o pauză, cercetându-mi faţa din priviri. Ştii ceva despre clanul Brannick?

— Irlandeze, păr roşcat, am răspuns, amintindu-mi o poză cu ele din timpul discursului „Oameni care vor să ne omoare pe toţi” pe care doamna Casnoff ni-l ţinuse la Hex Hali, anul trecut. Mi-am mai amintit-o şi pe doamna Casnoff

spunând că, dacă fetele Brannick ar face vreodată echipă cu Ochiul, am fi terminaţi cu toţii. Şi ele sunt vrăjitoare albe, nu-i aşa? l-am întrebat pe tata.

— Descendente ale unei vrăjitoare albe. Nu prea mai au puteri, nu cu adevărat. Se vindecă mai rapid decât oamenii obişnuiţi şi există încă o fărâmă de magie care iese la suprafaţă în unele dintre ele. Puţină telechinezie, premoniţii, lucruri de genul ăsta. Numărul lor a scăzut de-a lungul anilor, însă au un nou lider, pe Aislinn Brannick. Se pare că e mult mai ambiţioasă decât predecesoarele ei. Iar acum se pare că a luat legătură cu Ochiul.

Euforia dată de magie îmi dispăruse cu totul şi m-am sprijinit de pervazul ferestrei.

— De ce? Vreau să spun, ce s-a schimbat de i-a făcut să se alieze şi să ia atât de mult în serios ideea de a ne omorî?

—Nick şi Daisy, spuse el sec. Informaţia că, pentru prima oară în şaizeci de ani, cineva a început să invoce demoni i-a alarmat. Dar, desigur, cei mai mulţi dintre Prodigium sunt la fel de tulburaţi de faptul că unul dintre noi intră în rândurile lor. Întreaga situaţie este… ei bine, mă tem că tensionată nici nu începe s-o descrie. Hai să spunem, inflamabilă. Se ridică, venind din nou în faţa mea. Sophie, acum înţelegi de ce aş face orice ca să te conving să nu te supui Deposedării?

Da, super! Din nou despre datoriile mele, despre marile responsabilităţi care vin odată cu puterea şi toate astea.

— Sigur, am zis, încercând să nu-mi trădez amărăciunea. E cum ai spus ieri seară despre Alice. Demonii sunt nişte arme extraordinare, iar dacă se apropie un mare război, aveţi nevoie de mine, nu-i aşa?

Tata mă fixă încruntat, iar eu mi-am ferit privirea, muşcându-mi interiorul obrazului.

— Nu, răspunse el în cele din urmă. Nu despre asta e vorba. Îmi atinse umărul până când mi-am întors iar ochii spre el. Sophie, nu te-aş folosi niciodată pe post de armă. Vreau să ai puteri ca să fii în siguranţă. Gândul că ai fi lipsită de apărare împotriva Ochiului şi a familiei Brannick? Vocea îi tremură la ultimul cuvânt. Îşi drese glasul. Mă îngrozeşte.

Am clipit ca să alung brusca înţepătură a lacrimilor.

— Dar dacă mă supun Deposedării, ei n-o să mă mai urmărească, nu?

Nu voisem să semene atât de mult cu o scuză. Tata clătină din cap.

— N-ar conta dacă ai avea puteri sau nu. Tot fiica mea rămâi. Măcar cu puterile te poţi apăra.

Mâinile îmi tremurau, aşa că le-am vârât în buzunare. Degetele îmi atinseră moneda de aur şi am tresărit ca şi cum m-ar fi fript. Tata se uită în jos, iar eu am spus repede.

— De ce nu mi-ai zis aşa de la bun început?

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei.

— Tu de ce nu mi-ai zis adevărul despre tine şi Archer?

— Am fost doar prieteni, am replicat. De câte ori să-ţi repet?

El nu răspunse, aşa că mi-am dat ochii peste cap.

— Bine, îmi plăcea de el. Îmi căzuse cu tronc şi… Nu ştiam dacă mă înroşisem la faţă din pricina ruşinii sau a furiei. Şi, da, o dată ne-am sărutat. Dar n-a fost decât o singură dată şi cam la vreo zece secunde după aia am aflat că e un Ochi.

Tata încuviinţă.

— Şi asta-i tot. Asta-i toată povestea.

De ce, of, de ce nu era acolo o uriaşă gaură în podea prin care să mă pot scufunda, de preferinţă spre moarte?

— Da, asta-i tot.

— Ei bine, e ceva, zise tata, trecându-şi o mână prin păr. La un moment dat vreau să adaugi asta în declaraţia ta iniţială.

Am rămas tăcuţi multă vreme, înainte ca eu să-mi şterg palmele transpirate pe rochie şi să spun:

— Se mai întâmplă vreun alt lucru oribil despre care ar trebui să ştiu?

Tata râse amuzat, conducându-mă către uşă.

— Cred că am acoperit toate ororile curente.

Deodată îmi veni în minte o altă întrebare.

— Tată, cum rămâne cu Nick şi Daisy? Ştiu că ai zis că nu vrei să mă foloseşti pe post de armă, dar…

— Niciodată! replică el. Vorbise calm, dar cu o voce dură ca oţelul. Ceea ce li s-a făcut a fost o crimă, iar cel care a comis fapta e responsabil de situaţia cumplită în care ne aflăm acum. Tocmai de aceea e atât de important să aflăm cine i-a schimbat.

Ne-am oprit pe palier.

— Ce vrei să spui?

— Mai există o cale de a-l scăpa pe un demon de puterile sale, în afara Deposedării. Aceea ca persoana care a săvârşit ritualul iniţial să-l inverseze. Evident, pentru noi doi e prea târziu, de vreme ce suntem a treia – şi a patra – generaţie de demoni, iar creatorul nostru e mort de mult. Dar pentru Nick şi Daisy încă e posibil.

M-am gândit la cum arătaseră cu o seară înainte, complet pierduţi, în timp ce vorbeau despre magia care le „zvâcnea” în cap.

— Le-ar plăcea.

— Ştiu, răspunse tata. Şi mai sper că asta îi va… ei bine, dacă nu îi va potoli pe Ochi, cel puţin le va mai tempera pornirile.

L-am privit pe tata. L-am privit cu adevărat. Costumul îi era probabil puţintel prea mare, iar el avea nişte cute adânci, ca nişte paranteze, de-o parte şi de alta a gurii. Sigur, era un tip arătos, dar părea mai obosit decât îmi închipuiam eu că poate fi cineva.

— Uite ce e, am spus. Nu te entuziasma prea tare, dar poate… poate mai facem asta şi mâine. Chestia aia cu yoga demonică.

Undeva în casă mai multe ceasuri începură să ţârâie. Sunară de trei ori înainte ca tata să zică:

— Mi-ar plăcea.

Am coborât în tăcere şi, după ce ne-am făcut planul să ne revedem la cină, tata se întoarse în biroul lui, în vreme ce eu m-am dus în camera mea să-mi verific e-mailul.

Primisem un răspuns de la doamna Casnoff, dar nu spunea decât: „Mulţumesc că m-ai informat”.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi mi-am sprijinit braţele încrucişate pe creştetul capului. Nu părea foarte îngrijorată. Totuşi, ăsta trebuia să fie un semn bun. Mai ales că ultimul lucru de care aveam nevoie era fantoma lui Elodie umblând prin preajmă. Deja aveam destule pe cap.

Am simţit moneda de aur atârnându-mi greu în palmă când am scos-o din buzunar. Am studiat-o multă vreme, după care m-am ridicat şi am băgat-o în sertarul noptierei.

Capitolul 19

Mai târziu după-amiază, m-am dus s-o caut pe Jenna. Nu fu greu de găsit. Ea şi Vix încă se mai aflau în grădină. Când m-am apropiat, cu mâna streaşină la ochi ca să mă apăr de soarele strălucitor, ele stăteau una lângă alta pe marginea fântânii, umăr la umăr, bălăbănind cu picioarele goale în apă. Aproape că mă aşteptam să văd inimioare din desene animate plutind peste capetele lor.

— Bună, am strigat eu, făcând cu mâna într-un mod deosebit de jalnic.

Jenna se răsuci ca să se uite la mine.

— Aici erai? exclamă ea, cu ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi. Unde ai fost toată dimineaţa?

Mi-am dat jos sandalele şi m-am aşezat de cealaltă parte a ei. Apa din fântână era îndeajuns de rece încât să mă facă să tresar.

— Am stat cu tata, în mare parte. Ei, am exersat puţin chestia aia cu apropierea dintre tată şi fiică.

— Tatăl tău e un om minunat, spuse Vix, aplecându-se pe lângă Jenna.

Vorbea cu o voce joasă care, la fel ca a Jennei, păstra doar o mică urmă de accent din sud. Mai era şi ridicol de frumoasă, cu ochii mari, verzi, şi părul castaniu, mătăsos. Nu era de mirare că Jenna se îndrăgostise lulea.

— Ei bine, cu siguranţă acum e persoana mea preferată de pe pământ, spuse prietena mea, aplecându-se ca să-i strângă mâna lui Vix. Cât de tare este, s-o aducă pe Vix cu avionul aici?

— Cel mai tare, am murmurat drept răspuns.

M-am întrebat dacă Jennei îi dăduse măcar prin cap că tata o adusese pe Vix aici ca să-i distragă atenţia. Ceva legat de privirea visătoare din ochii ei îmi spunea că nu.

— Mă bucur foarte tare să te cunosc în sfârşit, i-am spus lui Vix. Jenna vorbeşte mereu despre tine.

Ea începu să râdă.

— La fel şi despre tine. Şi, bineînţeles, tatăl tău te pomeneşte mereu, aşa că între el şi Jenna mă simt de parcă deja te-aş cunoaşte.

Frate, întâi Cal, pe urmă Lara şi ceilalţi membri ai Consiliului, iar acum Vix. Oare tata avea un blog despre mine sau ceva de genul ăsta? „Fiica mea Sophie şi de ce ar trebui ca toţi s-o urmaţi şi/sau să vă căsătoriţi cu ea."

— Deci ce aţi făcut tu şi tatăl tău? mă întrebă Jenna.

Am şovăit, însă Vix îşi scoase picioarele din apă. Sprijinindu-şi mâinile pe marginea fântânii, se răsuci astfel încât să stea cu faţa în direcţia opusă.

— Cred că o să mă duc să despachetez, spuse ea. Am fost aşa de încântată s-o revăd pe Jenna încât mi-am aruncat pur şi simplu valiza în cameră.

Zâmbi larg şi în obrajii rozalii îi apărură două gropiţe. Am observat piatra sângerie care îi atârna la gât, sclipind în soare.

— Vii pe la mine mai târziu? o întrebă pe Jenna.

— S-a făcut, îi răspunse aceasta, apoi se aplecă timid şi-i atinse buzele într-un scurt sărut.

Am urmărit-o amândouă pe Vix cum practic ţopăi înapoi spre casă. Am înghiontit-o pe Jenna cu umărul.

— Prietena ta e aşaaaa de vis.

Ea se întoarse către mine cu chipul strălucind.

— Ştiu! chiui şi am izbucnit amândouă în râs.

Când ne-am liniştit, Jenna îşi dădu la o parte părul din ochi şi zise:

— Hm, deci sunt nişte gânduri adânci în capul ăla, Sophia Alice Mercer. Ce se întâmplă?

— Ce nu se întâmplă e o întrebare mai bună, i-am spus eu. Lucrurile se… intensifică în ceea ce priveşte Ochiul.

Jenna se uită la mine.

— Cât de tare se intensifică?

Am oftat şi am izbit apa cu un picior, stârnind un arc de stropi. Nu voiam să-i spun despre sediul Consiliului sau despre membrii morţi. Se pare că informaţia era atât de secretă încât nici măcar Vix nu ştia, iar ea lucra pentru nenorocitul de Consiliu.

— Îndeajuns de tare încât tata chiar să nu vrea să mă supun Deposedării. Mi-am fluturat degetele înspre ea. Se pare că puterile demonice mi-ar pica foarte bine dacă o grămadă de oameni s-ar hotărî să mă ucidă.

— Nu spune aşa ceva, replică ea aspru.

— Scuze, am zis punându-i o mână pe braţ. Doar că… sunt chiar foarte speriată.

Expresia i se mai îmblânzi şi îmi acoperi degetele cu ale ei.

— Ştiu. Chestia cu glumitul în faţa morţii te-a cam dat de gol. Dar, Soph, te rog, spune-mi că asta înseamnă că sigur n-o să te mai supui Deposedării.

Trebui să mă uit în altă parte, căci mintea îmi era invadată încă o dată de imaginea lui Alice stând ghemuită lângă Elodie şi străpungându-i gâtul cu ghearele ei argintii. Dar apoi m-am gândit la chipul tatei, atât de trist şi speriat. Îngrijorat din pricina mea.

Privind cu ochi mijiţi spre vârful fântânii, am tras adânc aer în piept şi mi-am amintit prima noapte petrecută la Hecate, în care chicotisem împreună cu Jenna în camera noastră. Am fluturat din mână şi imediat apa s-a colorat într-un roz strălucitor.

— Neh, am spus. Dacă n-aş avea puteri, cum aş mai putea să fac treburi mişto ca asta?

Voisem s-o fac pe Jenna să zâmbească. Şi am reuşit, însă era un surâs cam tremurat, iar ochii ei erau plini de lacrimi. Se întinse şi mă îmbrăţişă.

— Lupii.

— Lupii, am încuviinţat, îmbrăţişând-o la rândul meu.

Când ne-am desprins una de alta, Jenna îşi ridică părul de pe ceafă cu amândouă mâinile şi lăsă capul pe spate, închizând ochii.

— Tatăl tău a zis ceva despre Nick şi Daisy?

— Păi… am dat să spun.

În clipa aceea am surprins cu coada ochiului o pată ceţoasă şi ceva ateriză în fântână cu un pleoscăit răsunător, acoperindu-ne pe mine şi pe Jenna cu un val de apă roz.

Nick ieşi la suprafaţă, aruncându-şi capul pe spate şi răspândind stropi. Dacă l-a deranjat faptul că un demon şi un vampir se holbau la el cu expresii identice de genul „Ce dracu, frate?“, atunci nu lăsă să se vadă asta.

Ne aruncă în schimb obişnuitul lui rânjet înfricoşător şi întrebă:

— Vreuna dintre voi, adorabile domniţe, mi-a rostit numele?

— Da, am spus, uitându-mă urât la el în timp ce îmi storceam apa din păr. Tocmai ziceam: „Mamă, ce mi-aş dori ca Nick să se arunce în fântână ca un nebun şi să ne strice complet hainele”. Aşa că, mulţumesc.

—

— Sophie are dreptate, interveni Daisy, venind lângă fântână.

Se pare că oriunde s-ar fi aflat Nick, ea era chiar în spatele lui.

— Spune-le că-ţi pare rău.

Vorbele i-ar fi sunat mai ferme dacă nu s-ar fi uitat la băiat de parcă ar fi fost ceva gustos de mâncare. Doamne, că ciudaţi mai erau!

Nick plescăi prin apă până când ajunse chiar în faţa mea şi a Jennei.
— Tocmai de aceea am venit aici, draga mea, îi spuse el lui Daisy. Sophie, ieri m-am purtat ca un tâmpit cu tine.
De fapt, nu spuse „tâmpit”, ci un cuvânt mult mai potrivit. N-am făcut decât să ridic din sprâncene înspre el, aşteptându-l să continue.
— Auzisem tot felul de zvonuri despre tine şi tipul ăla, Cross, şi mi-am făcut o impresie greşită. Dar felul în care i-ai doborât pe Ochi aseară… clătină din cap. M-am înşelat în privinţa ta. Şi sper că o putem lua de la capăt ca prieteni.
Întinse mâna spre mine. Am ezitat o secundă înainte să i-o apuc. Avea el ceva care te făcea să te simţi ca în preajma unui animal sălbatic. Acum zâmbea şi era prietenos, dar mi se părea că dintr-o clipă într-alta putea redeveni rânjit şi înspăimântător, îmi amintea de… ei bine, de Alice.
Totuşi, mi-am pus mâna într-a lui, vrând să i-o strâng. Însă, de cum ne-am atins, am simţit magia pârâind peste şi prin mine cu atâta putere încât am încercat să-mi smulg degetele înapoi. Dar el mă ţinu strâns până când, în cele din urmă, senzaţia dispăru. Mâna mi-alunecă dintr-a lui şi am sărit în picioare de pe marginea fântânii.
— Ce dracu' a fost…
Apoi am privit în jos şi mi-am dat seama că eram complet uscată. Nu numai atât, ci şi modesta mea rochie neagră fusese înlocuită cu… ei bine, o altă rochie neagră, însă una mult mai scurtă, sclipitoare şi care etala un decolteu foarte adânc. Chiar şi părul mi se schimbase, transformat dintr-o împletitură plină de apă în bucle mătăsoase, castanii.
Nick îmi făcu cu ochiul.
— Aşa-i mai bine. Acum semeni mai mult cu Demonul Care Va Deveni Regină.
Se săltă afară din apă şi înşfăcă mâna Jennei. În câteva secunde ea deveni, dintr-un şoarece murat, o bunăciune, iar hainele ude îi fură înlocuite cu – evident – o rochie roz de plajă care, bineînţeles, lăsa la vedere mult mai multă piele decât oricare haină pe care Jenna şi-ar fi ales-o singură.
— Ah, Nick, e splendid! spuse Daisy, dându-şi ochii peste cap în timp ce el îi cuprindea talia cu un braţ.
— Ce? întrebă el după ce o pupă zgomotos pe obraz. Arată mult mai bine aşa.
Fără să stau pe gânduri, m-am întins şi i-am înhăţat braţul liber. Tricoul alb şi blugii uzi i se sfâşiară şi, dintr-odată, purta un maiou galben fosforescent şi blugi prespălaţi.
— Iar tu arăţi mai bine aşa.
Nu ştiam dacă datorită imaginii ridicole a lui Nick în hainele alea sau datorită faptului că făcusem o vrajă cu atâta uşurinţă – fără absolut nicio explozie –, dar mi-am simţit buzele arcuindu-se într-un surâs. În vreme ce Daisy râdea în hohote, el miji ochii la mine.
— Bun, acum chiar ai căutat-o cu lumânarea.
Flutură din mână şi, brusc, am început să transpir. Când m-am uitat în jos, am văzut că asudasem fiindcă acum eram îmbrăcată ca un iepuraş de Paşte. Însă, cu o fluturare de lăbuţă pufoasă, am transformat blugii şi maioul lui Nick într-un combinezon de iarnă.
Apoi m-am trezit în bikini.
Aşa că Nick îmbrăcă o rochie de bal purpurie, deosebit de înfoiată.
Până când el ajunse să-mi transforme îmbrăcămintea într-o ţinută de dansatoare la un teatru de revistă, cu tot cu ornamentul din pene pentru cap, iar eu să-l vâr într-un costum de scafandru, eram amândoi complet beţi de

magie şi chicoteam.

Hainele mi se tot schimbară şi rearanjară până când am ajuns să port un tricou albastru şi pantaloni pescăreşti. M-am prăbuşit la loc pe marginea fântânii, simţind piatra fierbinte sub palme. Nick veni în faţa mea, purtând iar hainele lui obişnuite.

— Pace? întrebă şi am ştiut că nu se referea doar la duelul nostru magic.

Mi-am pus mâna streaşină la ochi.

— Da, am răspuns. Pace.

Tot mai era ceva care mă deranja în legătură cu Nick, însă la cât mă simţeam de surescitată, îmi era greu să-mi amintesc ce.

Mi-am lăsat capul pe spate şi, când părul îmi atinse braţe le, am oftat. Magia mă învăluia şi îmi străbătea trupul. Aici, in susurul plăcut al apei şi cu faţa mângâiată de căldura soarelui, ameninţarea Ochiului părea brusc foarte îndepărtată.

Coapsa cuiva o atinse pe a mea şi, când am deschis ochii, am descoperit-o pe Jenna lângă mine. Nick şi Daisy se îndreptau agale către casă, mergând îmbrăţişaţi.

— Pari a fi din nou în apele tale, spuse Jenna cu un zâmbet blând.

Am închis ochii la loc.

— Mă simt din nou în apele mele.

Am rămas acolo o vreme, într-o tăcere amicală.

— Îmi amintesc de ultima dată când te-am mai văzut atât de fericită, zise Jenna.

Lăsându-mi capul pe umărul ei, am replicat:

— Da, ziua în care te-ai putut întoarce la Hecate a fost o ocazie fericită.

Ea pufni.

— Nu, nu atunci. Te-ai bucurat să mă vezi, dar tot erai speriată şi tristă. Mă gândeam la ziua dinaintea balului de Haloween. Mai ţii minte cum în noaptea aia am dat iama în bucătărie şi tu ai transformat tot piureul de cartofi în îngheţată? Chicoti amintindu-şi. Şi toată sfecla în cireşe cu lichior Maraschino. Doamne, cred că am pus pe mine cinci kile în noaptea aia!

— Încercam să-ţi ridic moralul.

Asta se întâmplase imediat după ce Chaston fusese atacată, iar mare parte din şcoală o învinovăţea pe Jenna.

Prietena mea îşi sprijini obrazul de creştetul capului meu.

— Ştiu, spuse ea. Şi aproape că a funcţionat. Dar erai atât de binedispusă în noaptea aia. Pe bune, parcă străluceai.

Asta deoarece cu doar câteva ore înaintea raidului din bucătărie fusesem consemnată în pivniţă împreună cu Archer. În seara aceea, una dintre porcăriile magice pe care ar fi trebuit să le catalogăm era o pereche de mănuşi blestemate care aveau tendinţa să zboare de colo colo ca un liliac dement. Fugăriserăm chestiile alea nenorocite vreme de douăzeci de minute, până reuşiserăm să le îndesăm într-un borcan. Fusese nevoie de forţele combinate ale amândurora ca să punem capacul, ceea ce însemnase că stătuserăm foarte aproape unul de altul, cu mâinile suprapuse. Încă puteam să simt trupul lui cald lipit de al meu. Râseserăm pe toată durata aventurii şi mi-am amintit cât de tare mă dureau obrajii în timp ce mă uitam în ochii ăia întunecaţi.

— Dacă vraja din mănuşile astea mă face să stau atât de aproape de o fată frumoasă, atunci sigur le fur, spusese Archer, ridicând din sprâncene spre mine.

Izbucniserăm din nou în râs, iar pe atunci el era doar un băiat pe care îl

plăceam şi eu credeam că singurul secret dintre noi era cât de mult îl plăceam.

De data asta am închis ochii ca să-mi împiedic lacrimile să se scurgă pe umărul Jennei.

— Da, am spus în cele din urmă. A fost o noapte frumoasă.

Capitolul 20

Eu şi Jenna am rămas în grădină până la lăsarea serii. Când ne-am întors în casă, ea se duse s-o caute pe Vix, iar eu m-am hotărât să rămân un timp în camera mea. În timp ce urcam scările, m-am întâlnit cu Lara care cobora.

— A, Sophie, tocmai te căutam, spuse ea, îndesându-mi în mână o ditamai cartea maronie. Tatăl tău m-a rugat să-ţi dau asta. Ar vrea să citeşti cât poţi de mult poţi în seara asta.

M-am uitat la ea şi am citit titlul imprimat pe copertă: Demonologie: o istorie.

— Aha. Ăăă… Uau! Mulţumesc!

Am încercat să ridic volumul într-un soi de salut, dar era prea greu pentru aşa ceva. De fapt, când m-am întors în dormitor şi l-am aruncat pe pat, salteaua scârţâi în semn de protest.

Mi-am deschis laptopul şi, o vreme, am navigat prosteşte pe internet, însă privirea nu făcea decât să mi se plimbe pe ecran, fără să citească nimic. Altceva mă preocupa.

Închizând brusc computerul, m-am îndreptat către noptieră şi am deschis sertarul. M-am uitat în jos către monedă, dar, înainte să apuc s-o ridic, Jenna dădu buzna în camera mea, cu Vix cu tot.

Am trântit sertarul, sperând ca niciuna dintre ele să nu observe că-mi bubuia inima în piept.

Dar atenţia Jennei fu atrasă de cartea aflată pe patul meu.

— Uau, Soph, ai o lectură serioasă pentru vară!

— Da, am zis, ducându-mă s-o ridic.

Era chiar mai grea decât mi-o aminteam şi, când am luat-o în braţe, m-am crispat puţin.

— Doar o temă demonică din partea tatei.

— Noi tocmai ne pregăteam să coborâm la cină, zise Jenna. Vii şi tu?

M-am uitat când într-o parte, când într-alta, la cei doi vampiri. O avusesem pe Jenna numai pentru mine mai toată după-amiaza, aşa că nu mă deranja s-o împart. Totuşi, să le văd strălucind una lângă alta şi aruncând atâtea „noi-uri“ îmi amintea cât de urâtă era propria mea viaţă amoroasă.

— Naa, de fapt, cred că o să mă relaxez aici în seara asta. O să mă apuc de citit o parte din cartea asta.

Jenna ridică o sprânceană palidă.

— Sophie Mercer, refuzi mâncarea pentru teme?

— Da, sunt o nouă eu, mai jalnică şi mai britanică.

La auzul cuvintelor mele, Jenna şi Vix râseră amândouă şi, după ce mă puseră să le promit că-mi voi petrece un timp cu ele mâine, ieşiră pe uşă practic valsând. Mi se păru că pe urmele lor ar fi trebuit să existe curcubeie şi petale de trandafiri sau ceva de genul ăsta.

Au! Ăsta fusese un comentariu maliţios.

Jenna merită curcubeie şi petale de trandafiri, mi-am amintit eu în timp ce

mă trânteam la loc pe pat, şi cartea tatei mă izbea dureros în stern. După toate prin câte trecuse, prietena mea îşi câştigase o eternitate de lucruri bune. Atunci de ce faptul că o vedeam cu Vix mă făcea să-mi doresc să-mi umplu creierul cu Demonologie: o istorie? M-am uitat iar la noptieră şi am oftat. Apoi am deschis ceaslovul şi m-am silit să citesc.

În următoarele câteva ore am făcut o curajoasă încercare de a parcurge primul capitol.

Pentru o carte care cică era despre îngeri căzuţi alergând de colo colo şi făcând prăpăd cu „magiile” lor colosale, părea îngrozitor de plictisitoare, iar toate cuvintele scrise ciudat cu siguranţă n-o făceau mai interesantă.

Oftând, m-am cufundat mai adânc în perne. În timp ce mutam cartea, încercând să o sprijin pe genunchii ridicaţi, îmi căzu în poală o foaie de hârtie.

Am tresărit, crezând că era una dintre pagini, dar apoi mi-am dat seama că hârtia arăta mult mai albă şi nu mirosea nici pe departe la fel de tare a mucegai.

Era un bileţel.

Am recunoscut imediat scrisul tatei din toate felicitările impersonale pe care mi le trimisese de-a lungul anilor de ziua mea. Erau întotdeauna roz şi sclipitoare – iar acum îmi dădeam seama că Lara trebuie să le fi cumpărat – şi de fiecare dată le semna doar „tatăl tău“. Niciodată nu apărea vreun mesaj cât de mic sau măcar propriul lui „la mulţi ani!“.

Biletul ăsta era mult mai cald. Nu spunea decât: „Fii pregătită ca mâine să discuţi despre cartea asta şi despre tot ce ai citit – Tata“.

— Da, Tata, cu siguranţă aşa o să fac, am bombănit, dând ochii peste cap.

Chiar trebuia să-mi scrie un bilet ca să-mi transmită asta? Şi de ce îl vârâse la pagina 300? Căci dacă avea impresia că o să citesc până acolo în seara asta, era al naibii de optimist.

Am oftat şi am dat să mototolesc hârtia când, deodată, cuvintele de pe foaie se mişcară. Vibrară, de fapt.

M-am frecat la ochi, convinsă că citisem prea mult, însă, când m-am uitat iar la bileţel, literele încă tremurau. Iar apoi începură să alunece. Multe dintre ele coborâră spre partea de jos a paginii, dar restul se adunară laolaltă, formând un cu totul alt mesaj.

Raftul. Cinci a.m.

Era tot scrisul tatei şi, pe măsură ce mă uitam, literele rămase urcară iar în pagină până când mesajul iniţial era din nou la locul lui.

— Tata cel criptic e criptic, am murmurat.

În mintea mea nu încăpea îndoială la care raft se referea – cel pe care se afla grimoarul Virginiei Thome. Dar ce era cu vrăjile şi secretomania? Azi stătuserăm împreună toată ziua. Nu găsise nici măcar un moment în care să-mi fi zis: „Hei, fii atentă, mâine, cum se crapă de ziuă, ne vedem lângă raftul magic, în regulă?“

Şi ce naiba voia să facă lângă raftul ala?

Acum îmi simţeam ochii de parcă mi-i frecasem cu nisip şi mi-am dat seama că între clubul pentru Prodigium, Archer şi tot ce se întâmplase azi cu tata, asta se dovedea a fi cea mai puţin relaxantă vacanţă pe care o avusesem vreodată. M-am uitat în jur la camera mea demnă de un palat şi, preţ de numai o fracţiune de; secundă, mi-am dorit să fiu înapoi la Hecate, aşezată pe patul meu minuscul şi râzând cu Jenna.

Dar Jenna era în camera vecină, ori împreună cu Vix, ori dormea, iar eu eram pe cont propriu.

Am pus cartea pe noptieră, surprinsă că greutatea ei n-a frânt mobila aia

micuţă. Mama spunea mereu că sunt puţine lucruri în viaţă care nu pot fi vindecate cu o baie fierbinte şi m-am hotărât să-i încerc sfatul.

Câteva minute mai târziu eram cufundată până la bărbie în apă fierbinte cu săpun.

Mi-am trecut degetul mare de la picior peste robinetul de forma unei lebede de aur. Cred că ar fi trebuit să pară elegant, dar arăta de parcă lebăda ar fi vomitat apă în cadă, ceea ce era un gând destul de greţos. În plus, băile mă duceau mereu cu gândul la Chaston, aproape golită de sânge într-una dintre căzile ciudate de la Hecate.

În ciuda căldurii din apă, m-am înfiorat. N-o mai văzusem pe Chaston din seara aceea. Părinţii ei veniseră s-o ia şi o retrăseseră de la şcoală pentru tot restul anului. M-am întrebat ce făcea acum şi dacă ştia măcar despre Anna şi Elodie.

Tocmai mă întindeam după prosop când am auzit o bufnitură înfundată venind din dormitor. Degetele îmi îngheţară în aer şi mi se ridică părul pe ceafă. În filmele de groază întotdeauna există o parte în care fata dezbrăcată strigă „Alo?“, sau „Cine-i acolo?“, sau ceva la fel de stupid. Dar această fată dezbrăcată n-avea de gând să-şi anunţe prezenţa nimănui. Mi-am luat prosopul din cuier fără niciun sunet şi l-am înfăşurat în jurul meu, apoi m-am furişat către uşa închisă a băii şi mi-am lipit urechea de ea.

În afara bătăilor inimii mele, n-am auzit nimic. Mi-am dat ochii peste cap în timp ce îmi luam halatul din spatele uşii. Era clar, baia – şi gândurile despre Chaston – mă băgaseră în sperieţi. Dacă o fi fost cineva în dormitor, probabil nu era decât un membru al armatei de servitori care-mi înfoia perna. Sau poate îmi lăsa pe ea o bucată de ciocolată cu mentă.

Înnodându-mi cordonul halatului în jurul taliei, am deschis uşa. Camera mea era goală şi am răsuflat îndelung.

— Frumos fel de-a fi jalnică, Sophie, am mormăit în timp ce traversam dormitorul către şifonier.

Locul ăla era versiunea Prodigium a Fort Knox[6]. Ideea că cineva s-ar afla în dormitorul meu cu intenţii mârşave era complet…

Am auzit iar sunetul – o altă bufnitură, de data asta mai puternică. Şi atunci mi-am dat seama că venea dinspre noptiera mea.

Sângele îmi pulsa în urechi. M-am repezit spre măsuţă şi am smuls sertarul.

Nu încăpea îndoială, moneda de aur ţopăia încoace şi încolo de parcă ar fi prins viaţă. Cum naiba funcţiona? Archer îmi spusese că o va folosi ca să mă găsească, dar, brusc, mi-am dat seama că habar n-aveam ce însemna asta. Poate că moneda era un soi de portal mobil, iar el era pe cale să apară în camera mea dintr-un nor de fum sau ceva asemănător.

Gândul ăsta – Archer călcând, la propriu, în mijlocul unei mulţimi de oameni care voiau să-l ucidă – era prea oribil ca să stăruiesc asupra lui. Mi-am strâns degetele în jurul monedei, inspirând adânc ca să rezist fierbinţelii ei.

Deodată fu ca şi cum un văl mi s-ar fi aşezat pe ochi şi am putut zări moara abandonată. Nişa care ducea spre Itineris. Archer stătea lângă ea, pe pervazul scund.

Aşteptându-mă.

Aruncând moneda la loc pe noptieră, m-am întors iar spre şifonier. Urma să înşfac o pereche de blugi şi cămaşa aceea neagră cu mâneci lungi pe care mi-o adusesem. Dacă eram suficient de tăcută, probabil că puteam ieşi din casă

6 Unitate militară americană din Kentucky, în care este păstrată rezerva de aur a Statelor Unite

fără să încerc măcar să născocesc o scuză…
Apoi m-am gândit la tata, palid şi serios, cum îmi spunea cât de important era să nu mă mai văd vreodată cu Archer. M-am gândit la cât de mândru îl făcusem astăzi, la ce i s-ar putea întâmpla dacă cineva m-ar prinde furişându-mă ca să mă întâlnesc cu un Ochi.
La sediul Consiliului, arzând din temelii cu şapte membri aflaţi încă înăuntru.
Am băgat mâna în sertarul deschis al şifonierului, dar în locul blugilor mi-am scos cămaşa de noapte. După ce am îmbrăcat-o, m-am urcat în pat şi am stins luminile, bâjbâind după monedă prin întuneric. Când am strâns-o în pumn, l-am văzut din nou pe Archer. Acum era în picioare, plimbându-se de colo colo şi frecându-şi bărbia cu mâna. Se tot uita către uşă.
Lacrimile îmi udau părul de pe tâmple.
Măcar ştiam că era în viaţă. Măcar ştiam că nu încercase să mă omoare. Asta era suficient. Trebuia să fie.
Archer mă aşteptă multă vreme. Mai mult decât am crezut că o va face. Era trecut de miezul nopţii când aruncă o ultimă privire spre uşă, apoi dispăru, în sfârşit, în interiorul nişei. Am strâns moneda şi mai tare, însă, imediat după plecarea lui, se răci, iar viziunea se pierdu în negură.

Capitolul 21

Ora cinci veni foarte repede a doua zi de dimineaţă, mai ales pentru cineva care îşi petrecuse mare parte din noapte plângând. Iar când adormisem, fusese pe apucate. Mă tot trezeam tresărind, sigură că cineva se afla cu mine în cameră. Odată chiar mi se păru că văd o străfulgerare de păr roşcat, însă trebuie să fi visat.
Capul îmi bubuia, iar când sună ceasul, practic trebui să-mi deschid cu forţa ochii umflaţi. Cu toate astea, în timp ce coboram la întâlnirea cu tata, m-am simţit mai bine – mai uşoară. Da, încă mă durea să mă gândesc la Archer, însă făcusem ce trebuia. Îi pusesem pe tata, pe Jenna şi, la naiba, cam toată societatea Prodigium, înaintea dorinţelor proprii, iar dacă asta nu demonstra „abilităţi de lider“, atunci nu ştiu ce o făcea.
Aşa că eram destul de mândră de mine în timp ce urcam treptele bibliotecii şi mă îndreptam spre raft.
Din păcate, tata nu era de aceeaşi părere.
— Am zis cinci, şuieră el de îndată ce am apărut de după colţ. Acum este cinci şi un sfert.
Arăta de parcă nici el n-ar fi dormit prea mult cu o noapte în urmă. Costumul nu îi era şifonat, dar nici nu părea impecabil ca de obicei. De asemenea, nu se bărbierise, ceea ce m-a speriat la fel de mult ca şi privirea intensă din ochii lui.
Surprinsă, am clipit înspre el.
— Scuze, am dat să zic, însă el ridică mâna şi şopti:
— Vorbeşte mai încet.
— De ce? am şoptit la rândul meu.
Stăteam de-o parte şi de alta a raftului. Grimoarul Virginiei Thome părea exact la fel de ameninţător ca în prima zi.
— Ce căutăm aici?
Tata aruncă o privire înjur, de parcă cineva ar fi putut trage cu urechea,

apoi zise:
— O să deschidem cutia asta şi o să scoatem grimoarul.
Acum nu eram atât surprinsă, cât şocată.
— În niciun caz, am izbucnit. Chestia asta e vrăjită până în iad şi înapoi – poate la propriu.
Tata închise ochii şi trase adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi abţinut din toate puterile să nu ţipe.
— Sophie, spuse el încet. Nu pot face asta de unul singur. Magia care sigilează cutia asta e prea puternică, chiar şi pentru mine. Dar dacă am încerca amândoi… ei bine, cred că am putea reuşi.
— De ce? am întrebat. TU însuţi ai zis că grimoarul e plin cu cele mai vechi şi mai întunecate vrăji din lume. Deci pentru ce îti trebuie?
Încă o răsuflare adâncă.
— Raţiuni academice.
Furia năvăli în mine şi mi-am simţit magia începând să urce.
— Dacă ai atâta nevoie de ajutorul meu, spune-mi adevărul.
— E o treabă extrem de periculoasă şi cred că e mai bine pentru tine să ai cât mai puţine informaţii cu putinţă. În felul ăsta dacă am fi… dacă am fi prinşi, poţi spune cu mâna pe inimă că nu ştiai cu ce mă ocupam.
— Nu, am replicat scuturând din cap. M-am săturat ca oamenii să mă mintă ori să-mi zică doar jumătate din ce trebuie să aflu. Ieri ai spus că e momentul să încep să învăţ despre „afacerea familiei”, iar eu am renunţat la Ar… la multe pentru tine şi pentru Consiliu. Aşa că spune-mi ce se întâmplă.
Era rândul tatei să pară surprins. Dar apoi dădu din cap aprobator şi zise:
— Destul de corect. Ţi-am spus că membrii Consiliului au tot încercat vreme de sute de ani să invoce un demon, înainte ca Virginia să găsească, în sfârşit, cartea asta. Făcu semn către grimoar. După Alice, Consiliul a căzut de acord că magia din carte e prea periculoasă, iar volumul a fost încuiat în cutia asta. De atunci nimeni n-a mai putut îndeplini un ritual de posedare. Dar acum…
— Daisy şi Nick, am murmurat.
— Exact.
— Şi ce? Crezi că cineva a scos grimoarul şi a folosit vraja aia ca să-i transforme pe Daisy şi Nick în demoni?
Tata îşi trecu o mână prin păr şi, pentru prima oară, am observat că degetele îi tremurau.
— Nu, nu-i vorba de asta. E peste măsură de dificil să deschizi cutia. Vreau doar să văd ritualul propriu-zis, ce e necesar pentru o vrajă de posedare. Dacă aş şti cu exactitate ce li s-a făcut lui Daisy şi Nick, atunci poate că m-ar ajuta să-mi dau seama cine le-a făcut-o. Şi de ce.
Părea o explicaţie suficient de raţională, dar, ca să fiu sinceră, tot mă speria de moarte. Să dai frâu liber unei cărţi ce conţinea cea mai întunecată magie din întreaga lume nu putea fi luat drept un lucru bun, ştiţi? însă nu i-am spus asta tatei. L-am întrebat doar:
— Bun, atunci noi cum o desfacem dacă e „peste măsură de dificil”?
Tata îşi puse o mână pe capacul cutiei.
— Forţă brută, în principiu. E nevoie de toţi cei doisprezece membri ai Consiliului pentru a deschide cutia asta.
Am ridicat din sprâncene.
— Bun, păi, de vreme ce suntem doar doi, iar unul dintre noi nu e membru al Consiliului…
Scuturând din cap, tata îmi reteză vorba.
— Nu, tehnic, suntem amândoi membri ai Consiliului. TU eşti moştenitorul

real al conducerii Consiliului, ergo…

— Tată, e prea devreme ca să folosim cuvinte gen „ergo“. Şi chiar dacă aş fi membru al Consiliului, tot rămânem cu zece oameni în minus.

— Da, ei bine, aici intervine partea cu forţa brută. Între puterile noastre combinate şi sânge, ar trebui să se deschidă pentru noi.

— Sânge? am repetat fără vlagă.

Tata avea un aer sumbru. Scoase un mic pumnal de argint din buzunarul interior al hainei.

— Ţi-am spus, magia cu sânge e foarte veche şi foarte puternică. Acum, dă-mi mâna. N-avem mult timp.

Lumina de afară începea să pară mai degrabă aurie decât cenuşiu-albăstruie şi ştiam că toată casa se va trezi în curând.

Mai ştiam şi că sincer – foarte sincer – nu voiam să-i dau mâna tatei.

— De asta ai lucrat cu mine ieri, nu-i aşa? am întrebat cu o voce care abia dacă putea fi auzită. Ai vrut să te asiguri că pot duce treaba asta la bun sfârşit fără să fac ţăndări biblioteca între timp.

Ceva străbătu chipul tatei şi am sperat că era vinovăţie.

— N-a fost singurul motiv, Sophie, răspunse el.

— Bine, dar te rog să nu uiţi că tot am spart multe oglinzi ieri. N-ar trebui să mai aşteptăm până mai capăt puţin exerciţiu?

Tata clătină din cap.

— Ieri după-amiază, Ochiul a încercat să atace Gevaudan.

îmi luă câteva clipe să-mi aduc aminte că ăsta era numele elegantei şcoli pentru metamorfi din Franţa.

— Timpul nu mai e un lux pe care să ni-l putem permite, zise tata.

Apoi îşi trecu lama peste palma stângă cu o mişcare rapidă. Am tras aer în piept, iar el îşi aşeză mâna sângerândă pe capacul cutiei. Sângele îi picura peste runele săpate în sticlă, scurgându-se prin ele. Treptat, semnele începeau să răspândească o lumină aurie. În interiorul cutiei, cartea păru să se cutremure puţin.

Am aşteptat ca nou-descoperitele mele abilităţi de medium să intre în acţiune şi să-mi spună ce idee îngrozitoare era. Dar nu se întâmplă nimic. Da, mi-era puţin cam rău, dar cred că mai mult din cauza sângelui decât a vreunei teribile senzaţii de groază.

— Sophie, zise tata, întinzând pumnalul. Te rog!

Am întins mâna fără să mai stau pe gânduri, desfăcând palma care deja purta cicatricea sticlei demonice. Durerea fu ascuţită şi rapidă, nici pe departe atât de rea pe cât crezusem că va fi. Urmând exemplul tatei, mi-am pus mâna pe cutie, lângă a lui, chiar în timp ce mă crispam gândindu-mă cât de fierbinte fusese data trecută.

Dar acum nu mai era nici urmă de căldură. Am simţit magia care o acoperea, iar puterile mele au fremătat drept răspuns.

— Şi acum? i-am şoptit tatei, incapabilă să-mi iau ochii de la propriul sânge care se scurgea prin rune.

Pe măsură ce se întâmpla asta, lumina aurie devenea tot mai puternică.

— Fă ce am făcut ieri! răspunse el cu o voce şi mai joasă. Vizualizează o amintire omenească. O emoţie omenească.

Deodată, l-am văzut iar pe Archer stând în fereastra morii şi mă cuprinse un sentiment de dor. Aproape instantaneu, cel puţin o duzină de cărţi zburară de pe cel mai apropiat raft, cu cotoarele rupte şi pagini zburătăcind împrejurul nostru.

— Altceva! şuieră tata, ridicând spre mine ochii speriaţi.

— S-scuze, scuze, am bâiguit, scuturând din cap de parcă mintea mea ar fi fost o tablă de desen care îl putea şterge pe Archer.

Gândeşte-te la lucruri calme, vesele. Mama. Ziua în care, la opt ani, ai mers la carnaval, iar ea te-a lăsat să te dai de nu ştiu câte ori în carusel. Râzând. Luminiţele care sclipeau, mirosul de prăjituri.

Bătăile inimii mi se domoliră şi mi-am simţit puterile răsucindu-se în mine, sigure, gata să fie direcţionate.

— Mult mai bine, răsuflă uşurat tata. Acum, concentrează-te asupra cutiei şi spune-ţi „deschide-te!"

Am tras aer în piept lent şi adânc şi am făcut exact asta. Am început să-mi simt mâna rece şi am avut neliniştitoarea senzaţie că, cine ştie cum, cutia aceea îmi bea sângele. La gândul ăsta genunchii mi se înmuiară şi am clipit rapid, încercând să alung ceaţa cenuşie care ameninţa să mă înghită. Mă teleportasem şi făcusem lucruri să apară din neant. Zburasem, pentru Dumnezeu! Nu aveam de gând să leşin deschizând o cutie stupidă din sticlă.

Totuşi, niciodată nu mai simţisem aşa ceva, nici măcar atunci când făcusem vrăjile acelea dure. Nu-mi simţeam magia urcând din tălpi, ci mai degrabă picurând. Şi, chiar dacă dinţii îmi clănţăneau de parcă mi-ar fi fost frig, eram lac de sudoare.

Degetele îmi amorţiseră, iar mâna arăta îngrozitor de palidă, dar am continuat s-o apăs pe cutie. Însă, în afara runelor strălucitoare şi însângerate, nu părea să se mai întâmple nimic.

De cealaltă parte a cutiei, tata nu părea atât de stors pe cât mă simţeam eu.

— Nu e doar cutia, spuse el şi degetele îi alunecară pe sticla însângerată. Avea glasul răguşit. Mai e şi cartea.

Petele cenuşii se măreau.

— Atunci pe ce să mă concentrez? am şoptit.

Nu încercam să păstrez liniştea. Şoptitul era singurul lucru pentru care mai aveam putere.

— Pe amândouă, răspunse tata. Imaginează-ţi cutia deschizându-se şi cartea în mâinile tale. Şi nu pierde din vedere nici amintirea umană.

Îmi simţeam capul prea greu ca să-l mai pot ţine ridicat şi mi-am coborât fruntea spre cutie.

— Sunt o groază de lucruri de imaginat, tată.

— Ştiu că sunt, Sophie, dar o poţi face.

Şi am făcut-o. Am păstrat în minte chipul mamei, concentrându-mă în acelaşi timp asupra cutiei şi a grimoarului, dar încercând din răsputeri să nu mă gândesc la cât de ameţită şi secătuită mă simţeam.

Şi atunci – în sfârşit – sticla începu să se mişte.

— Asta e, murmură tata, şi ochii îi sclipiră pe chipul obosit. Aproape că am reuşit.

Mă aşteptasem ca sticla să se desfacă sau poate ca o parte din ea să cadă sau ceva de genul ăsta. Dar ea dispăru pur şi simplu, ca un balon care se sparge, atât de repede încât atât mâna mea, cât şi a tatei căzură pe raftul din lemn plesnind zgomotos.

Tata se întinse şi înhăţă cartea, care, acum că ieşise din cutia ei magică, arăta ca oricare altă carte veche şi prăfuită. Coperta din piele neagră era uzată de vreme şi mirosea a hârtie străveche şi mucegai.

în timp ce el răsfoia volumul, genunchii mei au cedat. Am alunecat pe podea şi m-am sprijinit de cel mai apropiat corp de bibliotecă. Mă simţeam de parcă l-aş fi urmărit pe tata de la distanţă ori m-aş fi aflat într-un vis. Am privit în jos către mână şi m-am întrebat dacă şi restul corpului meu arăta la fel de alb ca

ea.
— O, Doamne! exclamă tata.
Simţeam că probabil ar fi trebuit să mă alarmeze aerul lui înspăimântat, însă chiar şi ăsta părea să fie un efort prea mare.
— Ce e? am murmurat ameţită.
El ridică spre mine o privire panicată, dar la început fu ca şi cum nici măcar nu m-ar fi zărit.
— Ritualul e… Sophie!
În timp ce mă prăbuşeam pe o parte şi îmi pierdeam cunoştinţa, ultimul lucru pe care l-am văzut fu cartea căzând pe podea. Coperţile i se deschiseseră, dezvăluind un cotor de foaie zdrenţuit.
O filă fusese ruptă.

Capitolul 22

Când mi-am venit în fire, eram întinsă pe una dintre canapelele aflate lângă ferestrele mare ale bibliotecii, iar Cal mă ţinea de mână.
— Dejă vu, am spus eu în timp ce urmăream mici scântei argintii de magie alergându-mi pe piele.
El îmi surâse, dar ochii îi erau încă fixaţi asupra tăieturii care se închidea repede în palma mea. M-am uitat dincolo de el şi l-am văzut pe tata stând în celălalt capăt al canapelei, cu chipul plin de îngrijorare. Deodată, în minte îmi năvăliră toate amintirile. Cutia, cartea.
Pagina lipsă.
Tata clătină abia perceptibil din cap, însă eu ştiam mai bine să nu spun nimic în faţa lui Cal. Totuşi, acum că nu mă mai simţeam de parcă aş fi fost pe moarte din pricina hemoragiei, eram la fel de tulburată în legătură cu foaia lipsă pe cât se arătase tatăl meu.
Ca şi cum mi-ar fi putut citi gândurile – şi cine ştie dacă nu cumva putea –, tata zise:
— Vreau să te odihneşti aici o vreme, Sophie. După ce te vei simţi mai bine, putem discuta în biroul meu despre ramificaţiile vrăjii aceleia.
— Trebuie să fi fost o vrajă dură, observă Cal aşezându-mi uşor mâna pe canapea.
— Da, am spus, simţindp-mi gura parcă plină cu rumeguş. Tata lucrează cu mine la controlul puterilor. Cred că am exagerat.
Tata ocoli canapeaua şi, spre surprinderea mea, mă sărută pe frunte.
— Îmi pare rău, spuse el cu blândeţe. Dar sunt şi foarte mândru de tine.
Îmi era greu să vorbesc din cauza nodului care mi se pusese brusc în gât, aşa că am reuşit doar să dau din cap.
— Voi fi în biroul meu. Vino pe la mine când te simţi în stare.
După plecarea lui, mi-am îndoit mâna, studiind locul în care se aflase tăietura. Nu mai era nici urmă de ea, ba puteam să jur că până şi cicatricea lăsată de sticla demonică arăta puţin mai bine.
— Bun, deci abilitatea de a vindeca oameni trebuie să fie cea mai tare putere magică din lume, am spus eu.
Buzele lui Cal se arcuiră într-un zâmbet.
— Da, ei bine, n-am fost întotdeauna de aceeaşi părere.
— Ce vrei să zici?
— E motivul pentru care am fost trimis la Hecate.

Am ridicat capul. Întotdeauna mă întrebasem cum de cineva atât de cuminte precum Cal primise o condamnare la Hex Hali.

— Te-au trimis acolo pentru că ai vindecat pe cineva?

— Să faci piciorul rupt al cuiva să se repare de la sine cam atrage atenţia asupra ta, spuse el.

— Ups! Pun pariu că da. Deci, când ai făcut-o s-a lăsat cu multe ţipete şi arătat cu degetul? Mie aşa mi se întâmplă.

El râse:

— Da, n-a fost nici pe departe atât de încântată de vindecare pe cât crezusem eu că o să fie.

Stăteam atât de aproape unul de altul încât şoldurile ni se atingeau. Mirosea frumos, a iarbă proaspăt cosită şi a soare. M-am întrebat dacă fusese deja pe afară în dimineaţa aceea sau pur şi simplu aşa mirosea Cal întotdeauna.

Eram pe cale să-l întreb mai multe despre această misterioasă „ea“ cu piciorul rupt, dar el schimbă subiectul.

—Aşadar, înveţi să-ţi controlezi puterile, spuse, cercetându-mă cu ochii lui căprui şi limpezi. Cum merge?

— Super! am răspuns, apoi mi-am amintit că el mă credea grav rănită în urma uneia dintre lecţii. Adică, e foarte greu, m-am corectat, dar cred că încep să mă prind. Cu siguranţă bate ideea de a mă supune Deposedării.

— Asta înseamnă că varianta cu Deposedarea iese din discuţie?

Am trasat cu degetul conturul modelului imprimat pe tapiţeria canapelei.

— Cred că da, am răspuns, sprijinindu-mă în perne.

Poate că tăietura din palmă se vindecase, însă tot mă simţeam epuizată.

— Mă bucur, zise el încet.

Spaţiul dintre noi păru brusc mai mic, şi, când el îmi acoperi mâna cu a lui, abia m-am abţinut să nu sar în sus. Îmi trebui o clipă să-mi dau seama că făcea din nou o vrajă asupra mea. Simţeam cum oboseala mi se scurge din corp pe măsură ce scânteile argintii îmi urcau pe braţ.

— E mai bine?

Scânteile păliră, însă Cal nu îşi ridică mâna de pe a mea.

— Mult mai bine.

Desigur, toată osteneala fusese acum înlocuită cu o stare de agitaţie care mă făcu să-mi arunc pătura de pe picioare şi să mă ridic.

— Cum te simţi când faci o vrajă de vindecare? l-am întrebat, apropiindu-mă de una dintre ferestrele mari.

Soarele dimineţii strălucea peste iarba înrourată.

— Ce vrei să spui?

Frecându-mi braţele ca şi cum mi-ar fi fost frig, am ridicat din umeri.

— Pare a fi superobositor să închizi răni şi să readuci la viaţă oameni aflaţi în pragul morţii.

— De fapt, e chiar opusul, spuse el, ridicându-se de pe canapea. E ca şi cum… ai atinge electricitatea, cred. Manevrezi energia vitală a cuiva, aşa că e o senzaţie intensă, da, dar parcă ar exista o încărcătură provenită din ea.

— Nu ştiu ce părere am despre faptul că-mi „manevrezi energia vitală”, Cal.

El zâmbi larg şi mă surprinse cât de schimbat părea. Îşi petrecuse atât de mult timp arborând o mină stoică şi solemnă, încât era uşor să uiţi că avea dinţi.

— Data viitoare o să te invit la cină mai întâi, promit.

Zâmbetul era una, dar ăsta cu siguranţă fusese flirt. Apoi, ca şi cum n-aş fi fost destul de mirată, Cal se aplecă, luă de pe măsuţa de lângă canapea un

ghiveci în care se afla o violetă africană şi mi l-a adus. O clipă m-am întrebat dacă ăsta era felul lui ciudat de a încerca să-mi ofere flori, însă el spuse:

— Orice Prodigium o poate face, serios. Nu la acelaşi nivel ca şi mine, dar totuşi. Trebuie doar să ai răbdare.

Împinse planta către mine şi am observat câteva pete cafenii pe petalele catifelate.

— Vrei să încerci?

M-am uitat la violeta ofilită şi am pufnit.

— Mersi, dar biata floricică pare să fi suferit deja destul. Fluturând din degete, am adăugat: Mă pricep mult mai bine la partea aruncă-chestii-în-aer a magiei. Vindecarea probabil că mă depăşeşte.

Sigur, ieri reuşisem să fac apa roz şi să-i schimb hainele lui Nick, însă vindecarea părea mult mai complicată. Ca să nu mai spun că mintea îmi stătea încă la bucata aceea de hârtie zdrenţuită şi la felul în care tata acoperise faptul că furaserăm grimoarul.

Cal mă împunse în braţ cu ghiveciul.

— Ai zis că lucrezi la controlul puterilor. Nicio altă vrajă nu cere mai mult control decât vindecarea. Încearcă.

M-am gândit să protestez că eram prea obosită din pricina vrăjii făcute cu tata mai devreme, însă adevărul era că, datorită magiei lui Cal, mă simţeam mai bine decât mă simţisem de zile întregi.

Şi sunt sigură că el ştia asta.

Am luat vasul din teracotă.

— Ce fac, mai exact?

Cal îmi cuprinse degetele într-ale lui şi îmi ridică mâna înspre floarea maronie. Pe degetul mare avea o bătătură care ar fi trebuit să-mi irite pielea.

— Din multe puncte de vedere, vindecarea e la fel ca oricare altă vrajă. Te concentrezi asupra lucrului pe care vrei să-l schimbi şi îl faci să se întâmple.

— Sau, în cazul meu, să explodeze.

Cal nu făcu decât să clatine din cap şi continuă:

— Dar, când vindeci un organism viu, trebuie să ţii cont şi de asta.

— Şi cum fac?

Degetele lui se strânseră peste ale mele şi inima îmi reacţionă luând-o la goană. Biblioteca părea foarte tăcută şi neclintită în jurul nostru.

— O simţi.

Am înghiţit în sec, ceea ce era greu de făcut având în vedere că mi se uscase gura.

— Bine.

Am închis ochii şi mi-am simţit magia urcând din tălpi. Toate bune şi frumoase. M-am gândit la petele maronii de pe petale, păstrând în acelaşi timp chipul mamei întipărit în minte. „Drace!” mi-am zis, prea ruşinată să rostesc cuvântul cu voce tare. Floarea mi se mişcă sub mână, dar, când am deschis pleoapele, arăta la fel de maronie ca întotdeauna.

Am închis ochii şi am practicat una dintre acele respiraţii adânci care-i plăceau tatei, gândindu-mă că nu era de mirare că fiinţele Prodigium o luau mereu pe coajă de la oameni. Vreau să spun, de fiecare dată când trebuia să fac o vrajă intensă, aveam nevoie de toată concentrarea asta, de relaxare, de vizualizare, de respiraţie… Nu era tocmai cea mai eficientă strategie împotriva a ceva cum ar fi Ochiul.

Ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să mă gândesc la Ochi. De îndată ce numele îmi apăru în minte, autocontrolul mi se făcu bucăţi.

La fel şi vasul din teracotă.

Pământul negru se revărsă la picioarele mele, iar floarea purpurie se ofili şi mai tare. Puteam să jur că se clătinase acuzator înspre mine.
— Uf, am mormăit, în vreme ce Cal îmi lua grăbit ghiveciul fărâmat din mâini. Scuze, dar te-am avertizat că sunt fata-distrugător.
— Nu-ţi face griji, spuse el, chiar în timp ce mâna i se încolăcea protector în jurul plantei. Aproape că ai reuşit. Privi în jos, probabil pentru a evalua pagubele. Uau! exclamă surprins.
Mi-am şters mâinile murdare pe blugi.
— E chiar aşa de rău?
— Nu, nu-i vorba de asta, spuse el. Uite!
Îmi întinse ghiveciul. Floarea era încă îngrozitor de ofilită, însă chiar în spatele ei răsăriseră alte două flori mai mici, neofilite. Iar acestea erau de un purpuriu strălucitor, fără nicio pată maronie.
— Uau! Eu le-am făcut pe alea? am întrebat.
Cal dădu din cap aprobator.
— Tu trebuie să le fi făcut. S-a zis cu fata-distrugător.
Am zâmbit mohorât.
— Da, ei bine, flori nou-nouţe sau nu, tot avem un ghiveci spart şi nişte bătrâne violete tare triste.
— Poate, replică el cu o mişcare a capului.
Apoi făcu o pauză şi mi-am dat seama că orice urma să spună, era cu adevărat important. Ba chiar exista şansa să folosească mai mult de cinci cuvinte pentru a transmite mesajul.
— Sau poate că, până la urmă, magia ta nu e chiar atât de distructivă. Ploaia de Doritos, chestia cu patul, asta… Poate că doar creezi prea mare, nu?
Când am reuşit în sfârşit să-mi recapăt glasul, am zis:
— Cal, s-ar putea ca ăsta să fie cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva de când am ajuns aici.
El răsuci între degete una dintre rădăcinile descoperite şi nu mă privi în ochi.
— E adevărat.
Apoi ridică privirea şi îmi dărui una dintre jumătăţile acelea de zâmbet care chiar începuseră să-mi placă.
— Şi mai e adevărat că trebuie să găsesc un alt ghiveci pentru tipul ăsta. Păi… ăăă… cred că ne vedem la cină.
— Super! O să ne putem alege culorile.
— Ce?
— Pentru nuntă. Mă gândesc la pepene galben şi mentă. Cică o să fie foarte la modă vara viitoare.
Cal râse în hohote. Era prima dată când îl auzeam făcând aşa ceva.
— S-a făcut. Mai vorbim, Sophie.
— La revedere! am strigat în urma lui, simţind brusc un junghi de tristeţe.
Archer îmi striga „Mai vorbim, Mercer“ aproape la sfârşitul fiecărei consemnări în pivniţă. Nu aveam să-l mai aud niciodată spunând asta.
E nasol că ne e aşa dor de oameni. Crezi că ai acceptat dispariţia cuiva din viaţa ta, că l-ai jelit şi că s-a terminat, apoi bang! E suficientă o chestie cât de mică şi te simţi de parcă l-ai fi pierdut din nou.
M-am gândit la el cum stătea în moară, aşteptându-mă. Oare ce voise atât de mult să-mi spună încât îşi riscase viaţa pentru asta?
Mi-am strâns degetele în jurul unuia dintre cioburile ghiveciului cu atâta forţă încât aproape că am sângerat.
— Nu contează, am murmurat.

Toată treaba cu Archer era mai mult decât încheiată. Şi, mi-am amintit aruncând o privire către etaj, se părea că aveam probleme mult mai mari decât o viaţă amoroasă încâlcită.

Capitolul 23

În realitate, biroul tatei era una dintre cele mai mici camere de la Thorne. Totuşi, părea destul de plăcut. Avea o masă din lemn de cireş şi covoare ivorii, plus scaune de piele confortabile şi rafturi trainice pentru cărţi. Mai avea şi o privelişte frumoasă înspre râu.

Când am deschis uşa, tata stătea la masa lui, făcând ceea ce fac toţi britanicii atunci când sunt speriaţi de moarte: bând ceai. M-am sprijinit de tocul uşii.

— Deci… e nasol, nu?

El îmi făcu semn să intru în cameră.

— Închide uşa după tine.

Apoi deschise unul dintre sertarele biroului. Grimoarul arăta chiar mai rău în lumina puternică din încăpere, însă tot mai răspândea un aer ameninţător care mă făcu să vreau să-mi încrucişez braţele la piept.

— Am fermecat o altă carte ca să arate exact ca asta şi am refăcut sticla, răspunse tata la întrebarea mea nerostită. Totuşi, va trebui s-o duc repede înapoi. Vraja nu va rezista o veşnicie. Aruncă volumul pe masă, unde acesta ateriză între alte hârtii. Am răsfoit-o deja de trei ori. Ritualul de posedare nu e acolo.

Cu mare grijă, am ridicat cartea şi am deschis-o. Simţisem magia pe care o răspândea chiar şi când era în cutie, dar tot nu eram pregătită pentru valul de putere care mă izbi. Era ca şi cum mi-aş fi scos capul pe geamul unei maşini care mergea cu viteză. Plămânii mă ardeau şi ochii îmi lăcrimau numai când o priveam. Cu toată usturimea de sub pleoape, am parcurs prima pagină, dar nu exista niciun cuvânt pe care să-l pot distinge, doar simboluri ciudate şi nefamiliare.

Totuşi, l-am recunoscut pe unul dintre ele. Semăna mult cu semnul pe care tata îl făcuse pe mâna lui Vandy când o exclusese.

Până să apuc să întorc prima foaie, am scăpat cartea la loc peste hârtii.

— Sfinte Sisoe! am răsuflat.

Tata dădu din cap aprobator.

— Acum înţelegi de ce trebui să te las pe tine să faci partea cea mai grea în timpul deschiderii cutiei. Mi-ar fi fost imposibil să folosesc atâta magie şi să am puterea de a căuta ritualul.

— Acum îmi spui!

M-am prăbuşit pe unul dintre scaunele de piele aflate de cealaltă parte a mesei.

— De unde ştiai măcar ce cauţi? Nu există niciun cuvânt în chestia aia.

— N-a fost uşor. Nici măcar eu nu mi-am dat seama cât de puternică e cartea. Deschise prima copertă, iar eu m-am chircit, dar, de vreme ce nu puteam zări paginile, de data asta n-am simţit magia. Tata, totuşi, se cutremură în mod vizibil. Grimoarul ăsta a fost scris în limbajul îngerilor.

— N-ar trebui să fie ceva gen cântece la harpă sau imnuri şi nu hieroglife impenetrabile?

Tata ori nu mă asculta, ori hotărâse pur şi simplu să nu mă bage în seamă.

— Ce nu pricep eu e de ce a fost luat doar acel ritual, murmură el, aproape ca pentru sine. Dintre toate ritualurile, de ce doar acela?

— Şi când a fost luat? am adăugat.

El clipi înspre mine, ca şi cum brusc şi-ar fi amintit că mă aflam în cameră.

— Poftim?

— Cartea aia s-a aflat în cutie de când? Din 1939? 1948? Deci cineva a rupt pagina aia cândva în ultimii şaptezeci de ani sau a fost smulsă înainte ca grimoarul să fie măcar încuiat?

— Nici nu m-am gândit la asta. Îşi ciupi puntea nasului şi oftă. Din ce în ce mai ciu-ciudat.

Speriată, m-am uitat la el.

— Şi eu spun asta uneori.

Chiar şi cu faţa schimonosită de îngrijorare, tata reuşi să pară puţin amuzat.

— E din Alice în ţara minunilor. Se potriveşte, nu crezi?

Da, doar că vizuina de iepure a lui Alice a noastră se dovedise a fi al naibii de întunecată, m-am gândit eu.

M-am prefăcut că studiez raftul cu cărţi aflat în colţul cel mai îndepărtat. Mă aşteptam să văd volume plicticoase despre istoria Prodigium sau despre economia metamorfilor, şi erau câteva din astea, însă am observat şi unele romane recente, alături de nişte cărţi ale lui Roald Dahl[7]. Tata a mai crescut câţiva centimetri în ochii mei.

— Crezi că cine – sau ce – i-a invocat pe Daisy şi Nick a avut bucata aceea de hârtie?

— Aşa ar fi trebuit.

M-am întors iar spre el.

— Iar asta e de rău.

— Mai mult decât rău.

Se aplecă în faţă.

— Sophie, Virginia Thorne a invocat un demon pentru a-l folosi drept armă. Nu pot decât să mă gândesc că şi cel care i-a invocat pe Nick şi Daisy a avut motive similare.

Am răsuflat.

— Tată, chestia asta e o varză totală… ăăă… o încurcătură.

Se uită la mine cu un zâmbet obosit.

— Cred că termenul pe care erai pe cale să-l foloseşti rezumă cel mai bine situaţia actuală.

— Deci ce facem?

— În momentul ăsta nu putem face nimic decât să aşteptăm şi să vedem ce iese.

Am bătut darabana cu unghia de la deget. Niciodată nu fusesem prea bună la a-mi masca emoţiile, iar teama practic îmi făcea organele interne să tremure. Oricine avea ritualul acela putea, tehnic, să invoce o întreagă armată de demoni, dacă voia. Şi dacă fiinţele Prodigium ar fi avut-o de partea lor într-un război împotriva Ochiului? M-am luptat să alung imaginea lui Archer zăcând zdrobit şi însângerat la picioarele vreunui demon, imaginea acelei orori revărsându-se în lumea oamenilor aşa cum o mai făcuse în trecut. Încercând să păstrez un ton degajat, am spus:

7 în original, curiouser and curiouser, variantă voit greşită a expresiei more and more curious („din ce în ce mai curios"), pe care Lewis Carroll i-o atribuie lui Alice ajunsă în Ţara Minunilor, într-un moment de buimăceală

— Ei bine, aşteptatul e o, jălnicie“.

— Nu cred că ştiu exact ce înseamnă asta, dar cred că îţi împărtăşesc sentimentul.

Tata puse grimoarul la loc în birou, închizând sertarul cu un uşor păcănit.

M-am săltat de pe scaun.

— Tată, chiar crezi că prin descoperirea vinovatului poate fi oprită declanşarea unui război?

— Nu ştiu, răspunse el calm. Se uita la mine, dar aveam senzaţia că nu mă vedea cu adevărat. Sper că da.

În materie de asigurări nu era cine ştie ce, dar trebuia să mă mulţumesc cu atât.

Aproape ajunsesem la uşă, când tata spuse:

— Înainte să pleci, Sophie, îmi spui şi mie de ce ţii în buzunar de două zile un medalion al Sfântului Anton?

— Hă?

Apoi mi-am amintit de moneda pe care mi-o dăduse Archer. Fără tragere de inimă, am scos-o şi i-am dat-o tatei.

— Nu-i decât o chestie pe care am găsit-o. De unde ai ştiut că o am?

El o răsuci între degete.

— Am simţit magia care venea dinspre ea.

Ridică iar privirea către mine.

— Medalioanele Sfântului Anton sunt obiecte foarte puternice. Vrăjitoarele şi magii le foloseau în Evul Mediu, de obicei dacă plecau în călătorii. Le puteai dărui cuiva şi folosi pentru a indica telepatic locul în care te aflai. Foarte utile dacă te pierdeai sau erai capturat, amândouă lucruri care se întâmplau destul de frecvent pe vremea aceea. Mi-o aruncă înapoi. De fapt, nu mă miră că ai găsit unul. Avem zeci de medalioane în pivniţa de la Hecate.

Ei bine, atunci asta era explicaţia. Vânător de demoni şi hoţ. Frate, da' bine mai ştiam să mi-i aleg!

Mă tenta ideea de a mă întoarce în pat, dar, când am deschis uşa camerei mele, i-am descoperit pe Nick şi Daisy aşteptându-mă. El ţinea în mână fotografia mamei, în timp ce ea, tolănită pe patul meu, îmi răsfoia exemplarul din Grădina secretă[8].

— Asta-i mama ta? întrebă Nick. E o bunăciune.

Deşi Nick nu mă mai călca pe nervi, tot nu mă încânta ideea ca el – ori Daisy, că tot veni vorba – să-mi cotrobăiască prin lucruri.

— Ce vreţi?

Nick fluieră printre dinţi în timp ce punea fotografia la loc pe noptieră.

— Am venit doar să vedem ce mai faci. Am auzit că azi te-ai rănit făcând o vrajă.

— A, am spus. Ăăă… da, exersam cu tata. Dar acum sunt bine.

Trântindu-se pe pat lângă Daisy, el îşi încrucişă braţele sub cap.

— A, da, toate chestiile alea cu respiraţia şi concentrarea.

— Ce pierdere de vreme! murmură Daisy, urmărind cu degetul o ilustraţie ce o reprezenta pe Mary Lennox plimbându-se pe holurile conacului Misselthwaite.

M-am făcut că n-o bag în seamă.

— Păi, după cum puteţi vedea, sunt bine. Mulţumesc că v-aţi făcut griji

8 Roman al scriitoarei americane Frances Bumett Hodgson, publicat în 1911 şi considerat o lucrare clasică a literaturii pentru copii

pentru mine.
Nick făcu un întreg spectacol din ridicatul de pe pat.
— Cred că suntem trimişi la plimbare, dragostea mea, îi spuse el lui Daisy şi o trase în picioare.
— Dar n-am apucat să vorbim cu Sophie despre petrecere, spuse ea. În voce i se simţea o urmă de beţie.
— Ce petrecere? am întrebat.
Nick zâmbi.
— Petrecerea de ziua ta. Din câte se pare, Consiliul face mare bairam.
Din cauza tuturor mutărilor prin care trecuserăm eu şi mama, nu mai avusesem o petrecere aniversară de la vârsta de opt ani. Iar aceea fusese la Chuck E. Cheese[9]. Ceva îmi spunea că membrii Consiliului aveau un plan mai elaborat.
— Nu trebuie să facă aşa ceva, am zis, vârându-mi mâinile în buzunare. Mai ales nu cu tot ce se întâmplă acum.
Nick mă privi scurt, cu un rânjet de lup.
— Aşa sunt Prodigium. Foarte „ţara arde şi baba se piaptănă[10].
Daisy îşi trecu braţul pe sub al lui.
— În plus, o să fie amuzant. Toţi o să se înnebunească după...
Se opri brusc şi zâmbetul i se transformă într-o grimasă de durere. Tot sângele păru să i se scurgă din obraji, făcându-i pielea de culoarea fildeşului să pară cenuşie. Îşi lăsă capul în jos, iar Nick o luă de cot.
— Daisy?
Ea se prinse cu mâinile de tăblia patului meu, răsuflând adânc şi întretăiat de Câteva ori. Apoi ridică capul şi deschise ochii. Aproape că mă aşteptam să aibă o culoare roşu-violet, ca ai lui Alice în noaptea în care o omorâse pe Elodie, însă îşi păstraseră obişnuita lor nuanţă de verde deschis.
— N-am nimic, spuse ea, dar vocea îi era încordată. Doar o mică... izbucnire de magie. Nimic îngrijorător.
Chipul lui Nick era crispat de frică, însă ea flutură din mână.
— N-am nimic, repetă, îndrumându-l către uşă. Acum hai s-o lăsăm pe Sophie să se odihnească. Pare puţin obosită.
Era imposibil să fi arătat mai rău decât Daisy, însă n-am spus nimic când cei doi ieşiră din cameră. Abia după ce au plecat am simţit în aer mirosul acela familiar de lemn ars. Dar de data asta nu era nicio halucinaţie.
Acolo, pe tăblia patului meu, se vedeau urmele înnegrite şi fumegânde a două mâini.

Capitolul 24

În următoarele trei săptămâni i-am urmărit îndeaproape pe Nick şi Daisy. N-au mai existat „izbucniri de magie”, dar părea că amândoi beau mai mult decât de obicei şi, de fiecare dată când participau la orele de „yoga demonică” împreună cu mine şi cu tata, sfârşeau prin a pleca mai devreme. După una dintre lecţii, tata le dădu un exemplar din Demonologie: o istorie. L-am găsit mai târziu îndesat într-o urnă înaltă de alamă.

9 Lanţ de pizzerii care oferă surse de amuzament pentru toată fami

10 lia: jocuri mecanice, carusele, spectacole de animaţie etc.

Cu câteva zile înainte ca Vix să trebuiască să plece, Lara ne-a dus pe mine, pe Jenna, pe Cal şi pe Vix la Londra pentru o zi – tata pusese capăt altor călătorii cu Itineris-ul –, aşa că am reuşit să fac, în sfârşit, toate chestiile turistice. Când am vizitat Turnul Londrei, Lara ne-a dat tuturor nişte mici broşuri cu detalii din istoria lui legată de Prodigium, cum ar fi faptul că Anne Boleyn[11] era, de fapt, o vrăjitoare neagră (nicio surpriză aici) şi că unul dintre nepoţii reginei Victoria fusese întemniţat în Turnul Alb după ce devenise vampir.

A fost o zi amuzantă, cred. Am avut parte de peşte cu cartofi prăjiţi şi de o plimbare cu unul dintre autobuzele cu etaj. Dar drumul la Londra mă făcu să-mi dau seama cât de tare mă obişnuisem să mă învârt doar printre Prodigium. Hex Hali era superizolată, evident, la fel ca şi Thorne. Trecuse aproape un an de când nu mai avusesem de-a face cu oamenii şi mă surprinse neliniştea care mă cuprinsese. Tot aşteptam ca cineva să observe broşurile ciudate sau pietrele sângerii ale lui Vix şi Jenna şi să-şi dea seama ce eram cu adevărat. Era o senzaţie tulburătoare şi mă întrebam dacă aşa se simţeau alţi Prodigium tot timpul. Aşa că am răsuflat uşurată când, mai târziu în seara aceea, maşina noastră coti pe aleea cu pietriş, întorcându-se la Thorne.

Următoarea noastră excursie la Londra avu loc cu două zile înaintea aniversării mele. Nu doar că trebui s-o ducem pe Vix la aeroport, dar eu, Jenna, Nick şi Daisy aveam o programare la Lysander, un butic superelegant din oraş. Lysander îşi fermecase magazinul astfel încât femeile bogate care îşi făceau cumpărăturile acolo să nu-şi dea seama. În ziua aceea însă, magazinul fusese închis pentru toată lumea cu excepţia noastră.

— Costumul e super, i-am spus eu lui Lysander, dar o coroană? Pe bune?

El se uită urât la mine, fluturând din aripile-i negre. Nu-mi petrecusem decât o jumătate de oră în buticul lui, însă eram sigură că tipul deja mă ura.

— Am înţeles că vei merge costumată în zeiţa vrăjitoriei, iar Hecate poartă o coroană.

— Nu-i chiar o coroană, Soph, sugeră Jenna de la locul ei, pe o canapeluţă acoperită cu satin alb. E mai degrabă o diademă.

Stătea cu bărbia sprijinită în palmă şi un norişor negru de ploaie îi plutea practic deasupra capului. O conduseserăm pe Vix la aeroport, aşa că Jenna era Bosumflata Mcbosumflescu. Nick stătea aşezat lângă ea, cu Daisy pe partea cealaltă. Ei îşi probaseră costumele mai devreme şi, cu toate că amândoi arătau grozav – Nick într-o cămaşă albă, vaporoasă, cu pieptar şi pantaloni negri, Daisy într-o coloană simplă de mătase purpurie –, habar n-aveam cine se presupunea că sunt.

— Lysander are dreptate, adăugă Lara.

Ea stătea pe un scaun, cu picioarele încrucişate rezervat în dreptul gleznelor.

— Coroana este o parte esenţială a costumului. Şi, în plus, arată adorabil.

M-am răsucit pe mica platformă înălţată şi m-am studiat în oglinda triplă. Lara avusese ideea ca petrecerea de ziua mea să fie cu „îmbrăcăminte fantezistă”. La început, am presupus că asta însemna ţinută de seară, cam ca la balul de Haloween de la Hex Hall. Dar se pare că în Anglia îmbrăcăminte fantezistă însemna bal mascat.

Tot Lara avusese şi ideea ca eu să merg costumată în Hecate, ca o aluzie la

11 Anne Boleyn (1507-l536), a doua soţie a regelui Henric al VlII-lea al Angliei şi mama reginei Elisabeta I

şcoală. Mie propunerea mi se păru cam nasoală – mă făcea să mă simt de parcă aş fi fost mascota de la Hex Hall sau ceva –, dar tatei îi plăcu şi, de vreme ce el achita nota de plată pentru toată povestea, Hecate am rămas.

Totuşi, pe măsură ce mă obişnuiam cu reflexia mea, n-am putut să nu-mi doresc să mă fi opus ceva mai vehement. Nu că îmbrăcămintea n-ar fi fost grozavă. Lysander era tipul la care trebuia mers când fiinţele Prodigium aveau nevoie de haine elegante şi cu siguranţă se depăşise pe sine însuşi cu rochia asta. Rochia era făcută dintr-un material negru strălucitor care, în lumina potrivită, răspândea sclipiri argintii şi cu toate că îmi acoperea cam tot trupul cu excepţia umerilor, avea un aer sexy de netăgăduit.

Apoi mai era coroana.

Jenna n-avea decât s-o numească diademă cât poftea, însă era o fâşie filigranată din platină, împodobită cu un diamant şi o semilună din safir, şi cu siguranţă o simţeam ca pe o coroană.

M-am luptat cu tendinţa de a trage de rochie acolo unde mi se strângea în jurul gâtului.

— E superbă, am spus pentru a treia oară. E doar îngrozitor de… elaborată.

Lysander scoase un sunet de dezgust şi ridică braţele.

— Trebuie să fie elaborată! Se presupune că eşti o zeiţă!

N-aveam nicio idee cum să-i răspund, dar Nick mă salvă.

Sărind în picioare, spuse:

— Şi arăţi ca o zeiţă, Sophie. Mă luă de mână şi mă trase de pe platformă, învârtindu-mă. Vezi? îmbrăţişează-ţi zeitatea.

O fi fost Nick un ciudat şi jumătate, dar mă făcu să chicotesc. Apoi mă trase înspre el, de parcă urma să dansăm şi râsul mi se opri în gât. O clipă n-am mai văzut decât un alt dans, o altă rochie; un alt băiat brunet care mă ţinea în braţe, iar durerea care mă străbătu brusc mă luă prin surprindere. Până să mă pot opri, am ridicat o mână spre pieptul lui şi l-am împins în spate.

O tăcere ciudată se lăsă în cameră. Lara îşi drese vocea discret şi zise:

— Nick, Daisy, de ce nu veniţi cu mine, ca să le lăsaţi pe Jenna şi pe Sophie să se schimbe? Lysander, putem discuta despre nota de plată?

Cei doi demoni îmi aruncară priviri de nepătruns în timp ce îi urmau-pe Lara şi Lysander.

— Eşti bine? întrebă prietena mea când am rămas singure.

Am clătinat din cap, dar am răspuns:

— Da. Doar puţin stresată din cauza petrecerii.

Ceea ce, tehnic, nu era o minciună. Mi se părea un gest profund prostesc din partea mea să adun o grămadă de Prodigium foarte importanţi, plus patru demoni, în acelaşi loc, când situaţia era atât de înspăimântătoare. Dar tata îmi explicase că era o chestiune de mândrie pentru membrii rămaşi ai Consiliului.

— Nu putem lăsa Ochiul să creadă că ne-au intimidat, îmi spusese el.

Apoi îmi oferise un mic surâs.

— În plus, asta ar fi prima petrecere de ziua ta la care aş participa vreodată.

N-am putut rezista la aşa ceva. Totuşi, eram neliniştită în privinţa întregii poveşti.

Jenna se ridică, venind lângă mine. Ea se hotărâse să se costumeze ca Mina Harker din Dracula şi purta propria ei creaţie Lysander, o născocire pseudo-victoriană, compusă din dantelă neagră şi mătase roz. Avea chiar o pălărioară şmecheră şi un voal.

Nu existau cabine de probă în magazinul lui Lysander, probabil pentru că zânele tind să fie foarte pasionate de propriile trupuri şi de arătarea lor, aşa că ceva cum ar fi „modestia” e un concept oarecum străin pentru ele. Din

fericire, eu şi Jenna locuiserăm în aceeaşi cameră vreme de aproape un an, deci nu era mare lucru.

— Şi totuşi arătai chiar superb cu ea, spuse Jenna în timp ce eu încercam să-mi descâlcesc coroana din păr.

— Te rog. Semăn cu coperta unui album Evanescence. Tu arăţi fabulos.

Ea îşi înclină pălărioara către mine, ceea ce mă făcu să zâmbesc.

— Sper doar că nicio poză cu mine în costumaţia asta n-o să ajungă vreodată la Hex Hall, am continuat, întorcându-mă către oglindă. Poate dacă aş fi putut vedea unde era prinsă coroana... îţi dai seama? Costumată în Hecate? Şi purtând chestia asta? Am mai tras încă o dată. Tot proaspăt dobânditul meu prestigiu social s-ar duce uite-aşa. M-am uitat la Jenna în oglindă, însă ea stătea cu spatele la mine. Ciudat. Aş fi crezut că o să obţin măcar un chicotit cu replica asta. E nasol când te gândeşti că o să ne întoarcem la Hex peste – cât – patru săptămâni? O să urmeze o acomodare serioasă după ce toată vara am fost – am tras cu putere, dar părul meu refuza să cedeze – o prinţesă drăguţă, drăguţă.

Glumeam, dar, chiar în timp ce rosteam cuvintele, am simţit un gol în stomac. Thorne avea cu siguranţă problemele ei, însă aici puteam măcar să fac vrăji.

Jenna se întoarse, privindu-mă în ochi prin oglindă.

— Eu nu mă mai întorc la Hecate, Sophia.

Degetele mi se opriră din tras, iar diadema îmi căzu, atârnând într-o parte, pe lângă urechea stângă.

— Poftim?

M-am răsucit cu faţa spre ea.

— Nu mă mai întorc, repetă ea, acum pe un ton mai ferm.

— Dar... trebuie, am replicat eu prosteşte.

Pentru prima dată după multă vreme, chipul Jennei se înroşi de furie.

— Nu, nu trebuie. Nu trebuie să fac nimic din ce-mi spune Consiliul. Nu sunt...

— Şefii tăi? am completat, făcându-mă mică sub răutatea replicii.

Dar Jenna nu putea părăsi Hecate. Deja îmi era groază să mă întorc. Cum aş fi putut, fără ea?

— Acolo nu e locul meu, spuse ea, scoţându-şi mănuşile din mătase roz. Vix crede că a sosit timpul să fim printre ai noştri şi eu sunt de aceeaşi părere.

Îmi stătea pe limbă un comentariu foarte acid, însă l-am înghiţit. Peste două zile urma să împlinesc şaptesprezece ani şi nu mă puteam purta precum un ţânc jignit. Am atins diadema şi mi-am folosit magia pentru a-mi face părul să se descurce din jurul fâşiei de platină.

— Dar anul trecut ziceai că nici nu vrei să fii vampir. Că îţi doreşti o viaţă normală cu algebră şi baluri de absolvire şi toate astea.

— Anul trecut ne-a schimbat pe amândouă, Soph, spuse ea, nu fără răutate.

— Da.

Fu tot ce îmi veni în minte să spun. Ne-am îmbrăcat stând cu spatele una la alta şi n-am mai zis niciuna nimic până când nu ne-am atârnat costumele pe umeraşe de mătase şi n-am revenit la hainele noastre obişnuite.

— Nu pricep de ce eşti atât de supărată, spuse Jenna, apucându-mă de umeri şi întorcându-mă cu faţa spre ea. E un lucru pe care trebuie să-l fac. Credeam că o să înţelegi, mai ales după toată chestia cu Deposedarea.

Am făcut un pas în spate, iar mâinile ei căzură fără vlagă între noi.

— Ce legătură are asta cu restul?

— Păi, dacă te-ai fi supus Deposedării, eu aş fi rămas singură la Hex Hali,

iar asta nu păru să te deranjeze vreodată.
— Corect, dar eu urma să fac asta ca să nu omor pe cineva, am zis, încercând să nu mă enervez, însă eşuând lamentabil. Nu te-am lăsat baltă la Hecate ca să-mi fac de cap cu vreun tip.
Ochii ei scăpărară şi mi se păru că văd o urmă de colţ.
— O, serios? Deci vrei să-mi spui că Archer n-a avut nicio legătură cu motivul pentru care voiai să-ţi fie luate puterile şi să mă laşi pe mine baltă la Hecate?
M-am uitat la ea cu gura căscată, în timp ce magia stârnea un vârtej în mine.
— Poftim?
Jenna îşi frecă nasul cu dosul mâinii şi zise cu o voce îngroşată:
— De parcă nu ţi-ar fi trecut niciodată prin minte că ai putea fi cu el dacă n-ai fi un demon.
Îmi trecuse. Sau cel puţin aşa cred. Toate motivele pentru care voisem să mă supun Deposedării erau prea încurcate şi complexe ca să le dau de cap. Şi totuşi nu acesta fusese motivul principal, şi cum putea ea să… atunci îmi pică fisa.
— De aia îi dădeai tu înainte cu „Sophie şi Cal, ie, ie, ie!“, nu-i aşa? Te-ai gândit că, dacă o să-mi găsesc un alt tip, n-o să mai vreau să mă supun Deposedării.
Nu fu nevoie să-mi răspundă. Roşeaţa care i se întinse pe gât şi privirea coborâtă fură de ajuns.
— Am văzut-o pe Alice omorând-o pe Elodie, Jenna. Am crezut că sunt un monstru. De aceea am vrut Deposedarea, nu ca să fiu cu Archer.
Acum puterile mi-o luaseră la goană, zvârcolindu-se în mine. Un manechin aflat în apropiere hârâi, iar părul meu şi al Jennei începu să fluture uşor.
— Deposedarea m-ar fi putut ucide, am continuat, şi ar trebui să fii complet idiot ca să mori pentru o îndrăgosteală.
Jenna se retrase de parcă aş fi pălmuit-o şi, brusc, mi-am dat seama de ce spusesem.
— Ah, Jenna! am început, făcând un pas şovăitor înspre ea. N-am vrut…
— Nu, izbucni ea, retrăgându-se de lângă mine. Am priceput. Tu eşti Regina Demon a Lumii, iar eu sunt o idioată care lăsă un monstru să mă omoare.
— Nu asta am zis.
— Nici n-a fost nevoie.
Nu-mi venea să cred că trecuseră doar câteva minute de când râdeam şi glumeam pe seama costumului meu tâmpit.
— Jenna… am spus, însă ea doar clătină din cap şi se îndepărtă.
Cea de-a şaptesprezecea petrecere de aniversare a mea se ţinu în camera verde, uriaşa încăpere de sticlă, plină cu plante. Toate ferigile fuseseră decorate cu panglicuţe purpurii şi beculeţe albe. Un grup de zâne era instalat într-un colţ, cântând la un soi de instrumente elaborate, asemănătoare unui mecanism de ceasornic, însă muzica pe care o scoteau din ele era diafană, unduitoare şi ciudat de melancolică pentru o petrecere aniversară. Nu că ai fi putut s-o auzi prea bine, oricum. Mai devreme în seara aceea se pornise o furtună, iar picăturile de ploaie încă împroşcau zgomotos acoperişul din sticlă. Monopolizasem un loc lângă fereastră şi urmăream de acolo ploaia care se scurgea pe geam ca nişte lacrimi.
M-am gândit la ultima petrecere de ziua mea şi m-am hotărât că, în ciuda sculpturilor în gheaţă, a fântânii cu şampanie şi a tortului gigantic în forma Abaţiei Thorne, preferam jocurile mecanice şi un tip costumat în şobolan

uriaş.

Desigur, se putea ca asta să aibă legătură cu faptul că rochia mea cântărea vreo douăzeci şi cinci de kile, coroana îmi dădea o durere de cap, iar cea mai bună prietenă nu-mi vorbea.

Am cercetat încăperea, dar n-am văzut-o pe Jenna. Se ţinuse la distanţă încă din ziua aceea petrecută în magazinul cu rochii. Poate că era mai uşor aşa. Dacă ea se simţea pregătită şi hotărâtă să-şi trăiască viaţa de vampir, poate că ar fi durut mai puţin dacă nu mai eram prietene. Totuşi, faptul că-mi spuneam asta nu-mi micşora cu nimic durerea din piept.

În cameră se aflau aproximativ o sută de Prodigium, toţi în costume elegante şi strălucitoare, toţi zâmbitori şi veniţi să-mi ureze la mulţi ani. Aduseseră şi cadouri – o masă cu blat de marmură aşezată lângă uşă se umplea rapid cu pachete învelite în hârtie lucioasă. Cu toate astea în aer plutea o senzaţie apăsătoare, ca şi cum toată lumea se străduia prea tare să se distreze. Râsetele erau prea zgomotoase, iar zâmbetele păreau forţate. Poate se temeau că eu şi tata o să-i vaporizăm dacă nu se poartă ca şi cum asta ar fi cea mai tare petrecere organizată vreodată.

Mi-aş fi lipit fruntea de peretele rece din sticlă, dar nu prea voiam să-mi văd reflexia atât de aproape. Lysander îmi adusese rochia în după-amiaza aceea, insistând să mă şi machieze. Prin urmare, arătam de parcă o bombă cu sclipici mi-ar fi explodat în faţă. Până şi umerii goi îmi erau presăraţi cu pudră albastră scânteietoare.

Zeci de chelneri se plimbau prin încăpere, purtând tăvi încărcate cu pahare pline cu o licoare purpurie care strălucea. Nu ştiam dacă făceau parte din personalul obişnuit al Abaţiei Thorne sau dacă fuseseră angajaţi special pentru petrecerea asta. Toţi purtau cămăşi simple, albe, şi pantaloni negri, şi aveau jumătatea superioară a feţei acoperită cu măşti de argint. Unul deja venise la mine de trei ori şi de fiecare dată luasem câte o băutură, doar ca s-o torn în cel mai apropiat ghiveci de îndată ce chelnerul se îndepărta.

— De ce eşti aşa posomorâtă, sărbătorito?

Am întors capul şi i-am văzut pe Nick şi Daisy. Amândoi ţineau în mână pocaluri goale din cristal şi argint. Pieptarul lui Nick avea pe el o pată purpurie. Judecând după obrajii lor rozalii şi ochii strălucitori, am bănuit că nu erau primele băuturi pe care le înghiţiseră în seara aceea.

— E petrecerea mea şi mă bosumflu dacă vreau, am replicat săltându-mă de pe scaunul de la fereastră.

— Petrecerea asta e cam nasoală, zise Daisy, întinzând mâna ca să-şi îndrepte cununa de lauri din argint pe care o avea prinsă peste părul negru.

— Ai putea oricând să deschizi un cadou, să vezi dacă asta te face să te simţi mai bine, spuse Nick, făcând semn cu capul înspre masa cu daruri.

Câteva cutii se mişcau. Una se rotea lent deasupra celorlalte, în vreme ce o alta mişuna precum un păianjen, la care capetele atârnânde ale panglicii din satin alb funcţionau pe post de picioare.

Am înghiţit în sec.

— Ăăă... ştiţi ce, mă simt bine. A văzut-o vreunul dintre voi pe Jenna?

Un schimb de priviri avu loc între ei, dar, până să-mi poată spune ceva, acelaşi chelner se îndreptă iar spre noi. Îh. Care era treaba cu tipul ăsta? îl plătise cineva s-o îmbete pe fata şefului Consiliului sau ce?

încolăcindu-mi braţele pe sub cele ale lui Nick şi Daisy, i-am tras de lângă fereastră şi din calea ospătarului.

— Până la urmă de ce v-aţi certat voi două? mă întrebă Daisy.

Eram pe cale să-i spun toată povestea despre magazinul lui Lysander când

am fost opriţi de o vrăjitoare blondă, îmbrăcată într-o rochie de un roşu strălucitor.

— Bună! spuse ea cu răsuflarea tăiată. Îmi pare rău că vă întrerup, dar voiam să-ţi urez la mulţi ani, Sophia.

— A, am răspuns. Mulţumesc!

Am crezut că o să treacă mai departe, însă ea continuă să stea acolo, zâmbindu-mi. În fine, zâmbind către toţi trei, de fapt.

— E aşa o onoare să vă cunosc, se entuziasmă ea. Pe toţi. Am auzit… Aruncă o privire în jur, iar când se întoarse spre noi, obrajii i se înroşiseră. Am auzit că demonii pot face să apară ceva din nimic. E adevărat?

Am clipit înspre ea. Ce naiba?

— Da, am replicat. Dar şi vrăjitoarele pot. E doar o chestiune de…

Până să apuc să termin, Nick făcu o plecăciune şi, cu o fluturare a mâinii, produse un uriaş buchet de trandafiri albi.

— Este adevărat, zise el, întinzându-i florile vrăjitoarei. Desigur, e doar o mică parte din lucrurile de care sunt capabili demonii.

Vrăjitoarea mai că nu chiui.

— E uimitor!

În ochii lui Nick am văzut o sclipire periculoasă.

— A, asta nu-i nimic, continuă el. Se aplecă în faţă şi şopti: Dacă aş vrea, aş putea pune toată sala asta de bal la pământ cât ai clipi din ochii ăia căprui şi frumoşi. Sau întinde ţesătura timpului astfel încât…

— Deci, totul e minunat, Nick, am spus, trăgându-i atât pe el, cât şi pe Daisy departe de vrăjitoare. Dar cred că-l văd pe tata, aşa că ar trebui să plecăm. Pa! Mersi că ai venit!

Când n-am mai putut fi auziţi, m-am întors către băiat.

— Ce-a fost asta?

El mai luă o înghiţitură din băutură.

— Asta am fost eu oferindu-le ceea ce îşi doresc. Toţi vor ca noi să fim nişte chestii înspăimântătoare şi puternice care îi pot ucide pe Ochi în locul lor. Pentru asta ne-au creat, nu?

Mi-am apăsat scurt ochii cu podul palmelor, gest care nu făcu decât să-mi întindă unsoarea sclipitoare peste gene.

Daisy îl bătu pe braţ şi cununa ei de lauri se aplecă greoaie spre dreapta.

— Scumpule, putem s-o lăsăm mai moale cu discuţia despre ucis? E o petrecere aniversară.

Punctă replica printr-un scurt sughiţ şi, brusc, am simţit că eram sătulă de amândoi. Voiam să vorbesc cu Jenna. Sau cu Cal. Cu cineva normal – mă rog, pe cât de normali erau prietenii mei – şi, de preferinţă, treaz.

— Poate că până la urmă o să mă duc să-mi iau un cadou, le-am spus.

Făcusem poate vreo patru paşi când chelnerul acela o luă din nou în direcţia mea.

— O băutură, domnişoară? mă întrebă, întinzând tava.

— Uite ce e, amice, am spus, împiedicându-mă puţin în timp ce călcam pe una dintre mânecile care îmi atârnau. Nu ştiu dacă încerci să te dai bine pe lângă mine sau ceva de genul ăsta, dar…

Am ridicat ochii spre figura lui ascunsă sub mască şi privirile ni se întâlniră.

— Tu îţi baţi joc de mine!

Chiar dacă nu vedeam nimic, aveam senzaţia că Archer ridica o sprânceană la mine.

— Tu cine se presupune că eşti? mă întrebă el cu voce joasă.

Am tras adânc aer în piept de câteva ori şi am încercat să-mi păstrez

expresia cât mai neutră cu putinţă. Dacă cineva arunca o privire către noi trebuia să creadă că stăteam pur şi simplu de vorbă cu un chelner, nu că mă confruntam cu un Ochi în mijlocul lor.

— Hecate, am răspuns, înşfăcând unul dintre paharele de pe tavă. Ce cauţi aici?

El ridică din umeri, reuşind cumva să pară elegant chiar şi în uniforma de ospătar.

— Cui nu-i place o petrecere? în plus, m-am gândit că s-ar putea să mai îmbraci încă o dată rochia aia albastră.

Am strâns degetele atât de tare în jurul pocalului de cristal încât mă mir că nu i-am rupt piciorul.

— Eşti nebun, i-am spus, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Sau idiot. Sau un nebun idiot. De ce nu eşti măcar fermecat sau ceva de genul ăsta?

— Nimeni de aici nu m-a văzut vreodată în persoană, replică el, dându-se în spectacol cu rearanjatul paharelor de pe tavă, aşa că masca e suficientă. Dacă aş fi folosit o vrajă, n-aş fi făcut decât să atrag atenţia asupra mea. Bineînţeles, n-ar mai fi trebuit să mă chinuiesc atâta dacă pur şi simplu te-ai fi întâlnit cu mine acum trei săptămâni.

Poate că de vină erau luminile slabe sau masca, dar, numai pentru o secundă, mi se păru că văd o adevărată sclipire de furie în ochii lui.

— N-am putut, am spus, zâmbind de parcă tocmai îmi zisese ceva amuzant.

Inima îmi tresărea în piept şi abia reuşeam să-mi ţin puterile sub control.

— Ar trebui să pleci. Acum.

În clipa aceea nu mai încăpu îndoială – era nervos.

— Ai idee ce am riscat ca să vin aici în seara asta? şuieră el. Nu doar din partea alor tăi, dar şi din partea alor mei?

Am. Privit în jur, însă nimeni nu părea să mă urmărească. Probabil că asta s-ar fi schimbat dacă aş fi început să ţip la un chelner. I-am aruncat lui Archer ceea ce speram să fie o privire semnificativă, dar, din cauza sclipiciului, n-am fost sigură că pricepuse.

M-am îndreptat către colţul camerei şi m-am pitit în spatele unei grămezi nebuneşti de plante în ghivece. Aici lumina era slabă şi verzuie şi totul avea o mireasmă bogată, argiloasă.

Câteva secunde mai târziu, Archer dădu la o parte frunzele şi se sprijini de peretele din sticlă, cu mâinile încrucişate la piept.

— De ce nu te-ai întâlnit cu mine? întrebă fără niciun preambul.

— Nu ştiu, poate pentru că tu eşti un vânător de demoni, iar eu sunt un demon, aşa că statul împreună pare o idee proastă? Cum el nu răspunse, am oftat şi am continuat: Uite ce e, mai toţi cei din viaţa mea mi-au spus să mă ţin departe de tine. Aşa că asta fac.

Era ciudat să discut cu el în timp ce purta masca aia. Îi vedeam ochii, dar nu reuşeam să le descifrez expresia.

— Crede-mă, zise el, dacă nu s-ar întâmpla ceva major chiar acum, nu m-aş mai întâlni cu tine niciodată. Bucuros.

Durerea îmi străpunse inima, la fel de vie şi de ascuţită precum pumnalul pe care Archer cu siguranţă îl avea ascuns undeva asupra sa. Am speraţ că nu lăsam să se vadă.

— Ce vrei să spui cu „ceva major“?

Însă el clătină din cap.

— N-am timp să intru în detalii, dar e vorba despre amicii tăi demoni de colo. Poţi să te întâlneşti cu mine mâine noapte, la moară?

Mintea mi-o luă la goană. Dacă Archer chiar ştia ceva despre Nick şi Daisy,

poate că eu şi tata am fi reuşit să înţelegem mai bine ce se întâmpla cu adevărat aici. Sau îmi spuneam asta pur şi simplu ca să pot petrece puţin timp cu Archer fără să mă simt vinovată?

— Nu pot mâine.

Din cauza nebuniei cu ziua mea, eu şi tata nu avuseserăm vreme să căutăm informaţii în legătură cu grimoarul, însă ne rezervaserăm toată săptămâna următoare ca să lucrăm la asta. N-ar fi trebuit să spun mai mult. Aşa s-ar fi putut încheia discuţia, iar eu aş fi putut pleca. În schimb, m-am auzit zicând:

— Dar peste nouă zile tata pleacă într-o călătorie de afaceri. Mi-ar fi mai uşor să mă strecor atunci.

El încuviinţă.

— Bun. Nouă zile, atunci. Ora trei dimineaţa.

— În regulă. Dar, dacă mai scoţi cuţitul la mine…

Spre surprinderea mea, el începu să râdă.

— Tot aduci vorba despre asta. În primul rând, n-am scos cuţitul la tine, l-am scos ca să pot meşteri la încuietoarea ferestrei ăleia. În al doilea rând, eram captiv într-o pivniţă cu un demon furios. Dintre noi doi, care crezi că era cel mai speriat?

Am dat ochii peste cap, lucru deloc uşor având în vedere că pleoapele îmi erau îngreunate cu vreo cincizeci de kile de sclipici, iar Archer trecu pe lângă mine, ieşind dintre plante. Când l-am urmat câteva secunde mai târziu, nu mai era nici urmă de el.

în timp ce mă îndreptam către masa cu daruri, îl tot căutam din priviri, dar era clar că deja plecase. Am oftat şi am întins mâna ca să-mi scot coroana. Probabil făceam o greşeală uriaşă, însă tata voia să ştie de unde veneau Nick şi Daisy, iar dacă Archer – sau Ochiul – avea informaţii, de ce să nu le folosim?

— Aici erai.

Cal îşi făcu apariţia lângă mine şi abia m-am abţinut să nu tresar vinovată. Apoi am văzut ce purta.

— De unde ai luat aia?

Cal era îmbrăcat într-o uniformă a Hex Hall. Jacheta părea cam strâmtă peste umerii lui laţi, cu atât mai mult când ridică din ei.

—A fost a mea. Doamna Casnoff a adus-o cu ea. Eu nu prea… ăăă… mă costumez. M-am gândit că ăsta ar fi un bun compromis.

Crezusem că nimeni în afară de Archer n-ar putea face uniforma aceea să arate bine, dar Cal îmi dovedi că mă înşelasem. Albastrul strălucitor avea un aspect plăcut lângă pielea lui bronzată şi părul blond, făcându-l să pară mai tânăr. Când îmi zâmbi, o gropiţă îi apăru în obraz, lucru pe care nu-l mai observasem până atunci.

— Eşti o Hecate frumoasă, spuse el.

Aş fi pufnit şi aş fi aruncat un comentariu sarcastic, însă ceva din ochii lui mă făcu să zic doar:

— Mersi.

Dintr-odată, mi-a picat fisa în legătură cu altceva din ce-mi spusese.

— Stai aşa, doamna Casnoff a adus-o? E aici?

— Da, răspunse Cal, făcând semn cu capul înspre sculptura din gheaţă unde, fără îndoială, se afla doamna Casnoff.

Purta o rochie în falduri, cu aceeaşi nuanţă de albastru strălucitor ca şi uniforma lui Cal. Când ne văzu, veni spre noi.

— Sophie, spuse ea cu o voce mai caldă decât o auzisem vreodată. La mulţi ani! Mă bucur să te văd.

Chiar am crezut că vorbea sincer. Ceea ce era ciudat. Şi mai ciudat fu

zâmbetul pe care mi-l dărui.

— Tocmai vorbeam cu câţiva dintre oaspeţi despre decizia ta de a nu te mai supune Deposedării, zise. Suntem cu toţii extrem de mulţumiţi.

Minunat! Era cum nu se poate mai bine că decizia mea absolut personală se transformase în subiect de bârfă la o petrecere.

— Păi, probabil că pentru dumneavoastră e o premieră, am încercat să glumesc. Pentru că părea buimăcită, am clarificat: Să fiţi mulţumită de mine.

Atunci mă băgă complet în sperieţi râzând. Sigur, fu un râs grav, scurt, dar totuşi. Înainte ca doamna Casnoff să mă mai poată uimi, tata se îndreptă către noi, înveşmântat într-o robă lungă şi neagră şi ducând în mână un toiag ce purta în vârf o nestemată roşu-închis, sculptată în formă de rodie. Încă o dată, habar nu aveam pe cine ar fi trebuit el să reprezinte. Tata şi doamna Casnoff dădură pur şi simplu din cap unul spre celălalt, deci am presupus că se salutaseră mai devreme.

— Te distrezi? mă întrebă el, cu o expresie aşa plină de speranţă încât m-am silit să arborez un zâmbet strălucitor.

— Da, e cea mai tare petrecere din lume!

Cred că am exagerat un pic, însă tata păru uşurat.

— Bun. Ştiu că e cam mult, dar… ei bine, e prima dată când îţi sărbătoresc o zi de naştere. Am vrut să fie ceva special.

Vinovăţia şi alte sentimente scârboase începură să ţopăie în mine. Pentru a-l împiedica pe tata să observe, mi-am îndreptat atenţia către masa cu daruri. Cadoul acela plutea încă deasupra celorlalte, în cercuri leneşe. În vreme ce mă uitam la el, zbură spre mine, aterizându-mi uşor în mâini.

— Cred că ăsta vrea să-l deschizi, observă Cal.

Hârtia de împachetat avea o nuanţă închisă de purpuriu, iar panglica argintie se încolăcea şi se unduia printre degetele mele de parcă s-ar fi aflat sub apă. Era un cadou superb, însă magia pe care o emana părea teribil de puternică. Probabil din pricina vrăjii de plutire, m-am gândit eu trăgând de fundă.

Primul lucru pe care l-am remarcat fu mirosul, acel ciudat iz metalic pe care îl simţi uneori în timpul unei furtuni. Urmă o străfulgerare roşiatică şi un sunet care semănă cu o explozie sonică. I-am auzit pe tata ori pe Cal strigând şi în clipa următoare m-am trezit pe spate, cu o puternică senzaţie de usturime în umăr.

Parcă aş fi avut urechile umplute cu vată, însă îmi dădeam seama că oamenii ţipau şi am zărit perechi de picioare alergând pe lângă capul meu. Scena îmi amintea de balul liceului, când zăcusem într-o baltă de punci, urmărind haosul care se dezlănţuia în jurul meu. Apoi umărul încetă să mă mai usture şi începu să mă ardă atât de rău încât am gemut. În jurul meu se strânsese o grămadă de oameni şi am văzut o siluetă înaltă ce purta mască făcându-şi loc spre partea din faţă a mulţimii. Avea buzele strânse şi mi se păru că văd teamă în ochii căprui pe care-i cunoşteam atât de bine. Aproape că am deschis gura să-i spun lui Archer să plece de acolo, dar apoi mi-am dat seama cât de stupid ar fi fost. După care oamenii se mişcară, iar el dispăru.

În câmpul vizual îmi apăru chipul lui Cal. Nu-l auzeam din pricina ţiuitului din urechi. Am fost sigură că îmi spusese să stau nemişcată, ceea ce părea destul de uşor.

Mă luă de mână şi, cu toate că durerea nu dispăru, mă cuprinse o senzaţie ameţitoare de calm. Aşa că eram destul de indiferentă când mi-am rostogolit capul într-o parte şi l-am urmărit pe Cal scoţându-mi din umăr o bucată de cincisprezece centimetri de sticlă demonică. De îndată ce o smulse, arsura se

domoli, dar ştiam că voi rămâne cu încă o cicatrice.
— Cadoul ăla a fost nasol, am murmurat.
Atunci veni tata, strecurându-şi o mână în jurul spatelui meu şi ajutându-mă să mă ridic. Mâneca i se ridică, scoţând la iveală câteva cioburi de sticlă demonică pe care le avea înfipte în antebraţ.
— Sunt bine, spuse el înainte să apuc să-l întreb. Cal le poate scoate mai târziu. Eşti în regulă?
Umărul încă mă ardea, însă nu mă mai durea nimic altceva, iar în afara şocului de a fi aruncată pe spate şi înjunghiată, mă simţeam nemaipomenit.
— Cred că da. Ce-a fost asta, o bombă artizanală magică?
Cadoul zăcea făcut bucăţi pe podea. Panglica i se încolăcea şi muşca întruna ca un şarpe. Cal o călcă şi ea înţepeni.
— Aşa se pare, spuse el mânios.
— Şi a fost solomonită să te caute pe tine, adăugă tata.
Părea atât de îngrijorat şi de furios încât m-am hotărât să nu-l mai necăjesc că folosise cuvântul solomonită.
— Slavă Domnului că n-au putut pune mâna pe prea multă sticlă demonică! zise Lara, iar eu am ridicat privirea, surprinsă s-o văd. Purta un soi de rochie din secolul al XVIII-lea, cu şolduri late şi un decolteu pătrat. Părul îi era ascuns sub o perucă înaltă şi pudrată. Se pare că asta a fost bucata cea mai mare, continuă ea, lovind cu piciorul ciobul care îmi străpunsese umărul.
Roderick se afla în spatele ei. Bătea uşor din aripile lui negre, stârnind aerul. Lara se întoarse către el şi îi spuse:
— Cercetează împrejurimile. Dacă Cross e încă aici, o să-l găsim.
Creierul mi se înceţoşase, aşa că am spus cu voce slabă:
— Cross?
Doamna Casnoff fu cea care îmi răspunse.
— E clar că Ochiul s-a aflat în spatele atacului. Cine altcineva ar face aşa ceva?
— Şi, de vreme ce există un singur Ochi care poate face magie, spuse Lara, cu un glas aproape identic cu al surorii sale, e evident. Archer Cross tocmai a atentat din nou la viaţa ta.

Capitolul 27

Următoarele nouă zile se întinseră precum o caramea. Doamna Casnoff se întoarse la Hecate, ceea ce fu oarecum o uşurare. Pentru mine, s-o ştiu la Thorne semănase cam prea mult cu „coliziunea unor lumi“. Mi-am petrecut mare parte din zilele acelea în camera mea, revenindu-mi de pe urma rănii. Dar timpul în care am stat cu ochii pironiţi în perete îmi dădu răgaz să mă gândesc, mai ales la Archer. Îi văzusem expresia de pe chip imediat după declanşarea exploziei. Fusese speriat. Şocat chiar, şi nu în genul „Uups, asasinatul meu n-a mers conform planului“. Nu ştiuse ce avea să urmeze, ceea ce însemna că nu putea fi el cel care pregătise cadoul. Ceea ce însemna că altcineva voia să mă omoare, gând care mă făcea să-mi doresc să nu mai părăsesc niciodată coconul sigur al patului meu. Totuşi, m-am hotărât să respect întâlnirea cu Archer. Aveam senzaţia că toate se legau cumva. Nick şi Daisy, atentatul la viaţa mea, Ochiul care brusc devenise mai dur. Cu cât mă lămuream mai repede, cu atât mai bine.
Ieşi şi un lucru bun de pe urma faptului că aproape fusesem făcută şiş-

kebab: Jenna începu să-mi vorbească din nou. Veni în camera mea în dimineaţa de după petrecere ca să vadă ce mai fac şi rămase nehotărâtă în pragul uşii.

— Cum te simţi?

M-am săltat pe perne şi am încercat să dau din umeri. Totuşi, asta îmi iscă o durere arzătoare în toată jumătatea superioară a corpului şi m-am strâmbat.

— Hm, cum să zic? Ca şi cum aş fi fost înjunghiată cu sticlă din iad. Dar e mai bine.

Jenna mai făcu câţiva paşi în cameră, cu o expresie gravă pe chip.

— Puteai să fii omorâtă.

— Da, dar n-am fost.

Din câţiva paşi ajunse lângă pat şi se aşeză pe marginea lui.

— Soph… începu ea, dar am întrerupt-o.

— Uite ce e, Jenna, putem să trecem pur şi simplu la partea în care amândouă spunem că ne pare rău şi ne îmbrăţişăm?

Izbucni într-un râs surprins şi, pentru prima dată, am observat că avea lacrimi în ochi.

— Da, hai să facem aşa, zise trăgându-şi nasul, apoi mă cuprinse în braţe cu mare grijă.

Am stat acolo, una în braţele celeilalte, până când eu am întrebat:

— Tot nu te întorci, nu-i aşa?

Ea suspină şi scutură din cap.

— Nu pot. Se retrase, dar lacrimile i se scurgeau pe obraji, ba chiar şi şuviţa roz parcă îi mai pălise. Trebuie să fac asta, Sophie.

Nu ştiam dacă puteam vorbi din cauza nodului care mi se formase brusc în gât, aşa că n-am făcut decât să dau din cap aprobator.

— Dar nu e ca şi cum n-o să te mai pot vedea vreodată, continuă, strângându-mă de mână. Poţi chiar să vizitezi cuibul de Crăciun.

— Cuibul? am întrebat, ridicând din sprâncene.

Jenna dădu din umeri ruşinată.

— Aşa se spune când un grup de vampiri locuiesc împreună.

Am încercat să mă gândesc la un comentariu acid, poate ceva legat de hipioţi şi traiul lor în comun, dar eram prea tristă ca să mai fiu ironică.

între gândul de a mă întoarce singură la Hecate şi emoţia întâlnirii cu Archer, eram prea tulburată ca să mai lucrez cu tata. Abia în ziua dinaintea plecării lui m-am simţit în stare să lucrez cu grimoarul. Nimeni nu părea să fi observat că lipsea şi, după ce m-am dus să verific cartea fermecată pe care tata o lăsase în locul lui, mi-am dat seama de ce. Nici măcar eu nu-mi dădeam seama că nu era acelaşi volum, iar urma de magie lăsată de vrajă era atât de slabă încât n-o puteai simţi decât dacă ştiai că e acolo.

L-am studiat în aceeaşi cameră în care îmi exersasem controlul puterilor. Forţa emanată de paginile acelea îmi oprea încă inima în loc şi îmi dădea dureri de cap. Cu toate astea, m-am aşezat lângă tata pe podea, cu cartea deschisă în faţa noastră, şi l-am ascultat cum îmi explica fiecare vrajă. Avusese dreptate. Magia conţinută de paginile acelea era una dintre cele mai întunecate chestii despre care auzisem vreodată. Existau vrăji de ucidere şi ritualuri care înlănţuiau un alt suflet de al tău, astfel încât să poţi transforma pe cineva în sclav. Tata le prezentă pe fiecare cu voce egală şi calmă, indiferent cât de rele erau farmecele. Despre o singură vrajă nu vorbi, ceea ce era ciudat. Semnele referitoare la ea ocupau doar o jumătate de pagină şi păreau destul de simple, dar, când întoarse foaia aceea, tata îşi ţinu respiraţia.

— Ce e? am întrebat, fâţâindu-mă pe podeaua rece de marmură. Nu poate fi

mai rea decât aia cu bebeluşii.

— Nu e vorba de asta, zise el. Îşi împinse ochelarii mai sus pe nas. Doar că n-am ştiut că vraja asta chiar există.

— Ce face?

Tata făcu o pauză, apoi împinse cartea către mine.

— Atinge-o!

Am ridicat din sprâncene, dar am făcut ce-mi ceruse. Nu ştiu de ce, însă mi-am lipit toată palma de pagină, astfel încât mâna mea să acopere aproape complet semnele. De cum am făcut asta, am simţit o bubuitură ciudată în piept, ca şi cum cineva tocmai m-ar fi lovit uşor în stern.

— Ăm, au, am spus, retrăgându-mi mâna. Îmi spui şi mie ce-am făcut adineaori?

El luă cartea înapoi.

— Nu. Să sperăm că nu va trebui să afli niciodată.

Şi se pare că asta fu tot, deoarece tata închise grimoarul şi se ridică în picioare.

— Cred că e vremea să-l punem la loc, spuse el. Nu mai e nimic altceva de învăţat din el şi acum pricep de ce Consiliul l-a păstrat sub cheie. Privi în jos către carte cu dezgust. Dacă ar fi după mine, l-am distruge.

— Atunci distruge-l!

După unele dintre lucrurile pe care le citisem în chestia aia, nimic nu m-ar fi făcut mai fericită decât s-o văd în flăcări. Gândul că ar fi putut cădea în mâinile cui nu trebuia era cu adevărat cutremurător.

Însă tata clătină din cap.

— Alexei Casnoff l-a vrut păstrat intact ca amintire.

— Bineînţeles că l-a vrut.

M-am crispat în timp ce m-am ridicat, iar tata se repezi să mă ajute.

— Cum te simţi?

— Oricât ar fi de greu de crezut, mai bine. Ce-ţi mai face braţul?

El îl frecă cu un aer absent.

— Înţeapă, dar putea fi mai rău.

Îşi strecură grimoarul în haină şi am coborât amândoi scările. Îmi dădeam seama că ceva îl frământa, însă nu ştiam dacă era vorba despre chestiile pe care le citiserăm în carte sau despre incidentul de la petrecere.

Am ajuns până în foaier înainte ca el să se hotărască să spună:

— Sophie, trebuie să-i povestesc mamei tale ce se întâmplă.

Mi-ain reţinut un geamăt. Ştiam că urma să se întâmple şi asta, dar speram să pot amâna momentul până la întoarcerea tatei. Aveam multe pe cap şi ultimul lucru pe care mi-l doream era, colac peste pupăză, o mamă îngrijorată.

— Tată, n-ai să faci decât s-o sperii. Şi probabil ea o să vină aici să mă ia, voi doi o să începeţi să ţipaţi unul la altul şi eu va trebui să mă revolt dându-mă cu mult creion dermatograf şi luând droguri. Chiar vrei să ai parte de aşa ceva?

Tata zâmbi, întinse mâna şi îmi mângâie părul. Gestul fu atât de parental şi normal încât n-am ştiut cum să reacţionez.

— Poate aşteptăm până după călătoria mea, zise el. Nu sunt chiar pregătit să te înapoiez.

Vocea îi era plină de afecţiune, şi m-am întrebat dacă te poţi îneca la propriu cu sentimentul de vinovăţie, pentru că eu l-am simţit urcându-mi în gât la fel de amar şi de fierbinte precum cafeaua neagră.

Mi-am ferit privirea, sperând că el n-o s-o vadă, şi am zis:

— Până la urmă unde te duci?

— În nord, aproape de Yorkshire. Un alt atac.

Nu fu nevoie să spună din partea cui.

— Câtă vreme mă voi afla acolo, adăugă tata, ar trebui să mă întâlnesc cu un mag în Lincolnshire. Se spune ar fi făcut nişte cercetări extinse asupra demonilor şi sper că m-ar putea ajuta să dau de urma originilor lui Nick şi Daisy. Mai sper că, atunci când mă voi întoarce, vom putea începe să rezolvăm această problemă.

Când se va întoarce, s-ar putea să am propriile mele veşti despre Nick şi Daisy. Nu că aş fi avut vreo idee cum să-i spun tatei ce urma să aflu. N-am vrut să urmăresc şirul ăsta de gânduri, având în vedere că îmi întorcea stomacul pe dos, aşa că l-am întrebat despre un alt lucru care nu-mi dădea pace.

— Tată, mai ţii minte săptămâna asta, când am fost înjunghiată?

— Am o amintire vagă, da.

— Merită? Să fii şeful Consiliului? Dar, dacă lumea e mereu pe urmele tale, de ce să nu cedezi funcţia altcuiva? Ai putea merge în vacanţă. Ai putea avea o viaţă. Merge la întâlniri.

Am aşteptat ca tata să-l îmbrăţişeze iar pe domnul Darcy[12] din el şi să se indigneze, dar singura expresie pe care i-am putut-o identifica pe chip a fost una de mâhnire.

— Mai întâi, am jurat solemn că-mi voi folosi puterile pentru a ajuta Consiliul. Apoi, situaţia e tumultuoasă acum, dar n-o să fie mereu aşa. Şi am încredere că, într-o zi, vei fi un minunat şef al Consiliului, Sophie.

Da, mai puţin partea aia cu „în pat cu duşmanul”, mi-am zis eu. Staţi, nu că m-aş fi culcat la propriu cu… vreau să spun că a fost o metaforă. Era vorba doar despre culcat metaforic.

Figura mea trebuie să fi reflectat o parte din ciudăţeniile care-mi treceau prin minte, pentru că tata miji ochii la mine înainte de a continua.

— Cât despre întâlniri, n-are niciun rost.

— De ce?

— Deoarece încă sunt îndrăgostit de mama ta.

Uau! Nu era tocmai răspunsul la care mă aşteptam.

Până să apuc eu să reacţionez, tata se grăbi să spună.

— Te rog să nu-ţi faci speranţe. Nu există nicio cale prin care eu şi mama ta să putem sau să vrem să ne împăcăm vreodată.

Am ridicat mâna.

— Tată, linişteşte-te! Nu mai am doisprezece ani şi nu suntem în filmul Capcană pentru părinţi. Dar e… bine de ştiut. Mereu am crezut că tu şi mama vă urâţi. M-am gândit că ăsta a fost motivul pentru care noi două ne-am mutat atât de des – încerca să se asigure că nu ne vei găsi niciodată.

Ochii îi alunecară de pe chipul meu şi se fixară asupra unui punct deasupra umărului meu.

— Mama ta a avut motivele ei, fu tot ce spuse. Apoi oftă oarecum şi se întoarse. Toată magia din lume nu poate simplifica problemele inimii, murmură, îndreptându-se către biroul lui.

— Mie-mi spui! am zis către spatele lui care se îndepărta.

Două zile mai târziu plecă spre Yorkshire, iar eu m-am pregătit pentru ceea ce ajunsesem să consider a fi „excursia” mea cu Archer. Numind-o aşa părea mai sigură şi mai legată de afaceri decât „întâlnire” sau, Doamne fereşte,

12 Referire la Fitzwilliam Darcy, personaj principal al romanului Mândrie şi prejudecată, de Jane Austin

„rendez-vous”. Totuşi, mi-am petrecut mare parte din zi singură în camera mea, deoarece mă temeam că Jenna sau Cal şi-ar putea da seama că se petrecea ceva cu mine. Eram atât de încordată încât aruncam mici scântei de magie precum un foc de artificii.

Nici măcar n-am încercat să dorm şi am crezut că n-o să se mai facă niciodată ora trei. În sfârşit, la două şi jumătate, am aruncat pe mine un tricou negru şi nişte pantaloni cargo, sperând că era o ţinută potrivită pentru o întâlnire cu fosta fobleţe care se dovedise a fi duşmanul de moarte.

Mergând pe aleea cu pietriş către moară, încercam să-mi spun că, în ciuda senzaţiei de ghem în stomac, nu aveam de ce să mă simt vinovată. Exista un motiv bun pentru care făceam asta. Nu, tata s-ar putea să nu înţeleagă. Iar Jenna cu siguranţă n-o să înţeleagă, dar… nu. Nu, nu aveam să las gândul la Jenna să mă facă să mă simt prost.

Când am ajuns la moară, Archer mă aştepta la fel ca şi prima oară, chiar lângă uşa ce ducea spre Itineris. Stătea cu spatele la mine, îmbrăcat într-o bluză verde-închis cu guler în V şi o pereche de blugi uzaţi. Mi se păru ciudat. Mă aşteptam să fie înveşmântat în negrul specific L'Occhio, însă el arăta ca un adolescent oarecare.

Cu excepţia săbiei gigantice pe care o ţinea în mână.

— Chiar e nevoie de aia? l-am întrebat când am intrat, observând că şi pumnalul îi atârna la curea.

Ridică capul şi mi se păru că era uşurat să mă vadă. Dar apoi se întoarse din nou către Itineris, ghemuindu-se ca să scoată ceva din desaga aflată la picioarele lui.

— Nu strică niciodată să fii pregătit, spuse el.

— Mi se pare o exagerare când deja ai un pumnal, iar eu am la dispoziţie magie superputernică.

— Superputernică? Se ridică în picioare. Între degete îi atârna un lanţ de aur. Dă-mi voie să-ţi amintesc două cuvinte, Mercer: Rău. Câine.

Am dat ochii peste cap.

— Asta a fost cu aproape un an în urmă. Acum sunt mult mai bună.

— Da, ei bine, nu îmi asum niciun risc, spuse el.

Pentru prima dată am observat că avea un soi de teacă în spate. Strecură sabia în ea, astfel încât mânerul să i se ridice deasupra umerilor.

— În plus, adăugă el, m-am gândit că s-ar putea să nu vii. După ce s-a întâmplat în seara aceea… Făcu o pauză, cercetându-mi chipul. Eşti bine?

— O să fiu când lumea o să înceteze să mă mai întrebe asta.

— Ştii că n-am avut nimic de-a face cu treaba aia, nu?

— Da, am răspuns. Iar dacă ai avut vreo legătură, o să te vaporizez pe loc.

Colţul gurii i se ridică.

— Bine de ştiut.

Micşoră distanţa dintre noi, ajungând să stea mult prea aproape de mine.

— Ce faci? am întrebat, sperând că nu păream atât de emoţionată pe cât mă simţeam.

El ridică mâinile şi, cu o blândeţe uimitoare, puse lanţul în jurul gâturilor noastre. Uitându-mă în jos la el, am văzut că zalele erau, de fapt, mici siluete care se ţineau de mână. Îl mai văzusem undeva.

— E lanţul pe care îl poartă unul dintre îngerii din fereastra de la Hex Hali.

— Exact. Coborând braţele ca să mă ia de mână, îmi explică: Mai e şi o vrajă de protecţie foarte puternică, de care vom avea nevoie.

Am înghiţit în sec în timp ce ne încrucişam degetele şi păşeam mai aproape de Itineris.

— De ce?
— Pentru că o să facem un drum foarte lung.
Fără să vreau, i-am strâns degetele într-ale mele. Ultima dată când mersesem cu Itineris, parcursesem doar vreo câteva sute de kilometri şi asta aproape că-mi făcuse capul să explodeze.
— Unde mergem? am întrebat.
— Pe insula Graymalkin, răspunse el.
Şi apoi mă trase înspre uşă.
Chestia cu lanţul lui Archer ne scuti poate de durerea de cap zdrobitqare şi de tăierea respiraţiei, dar nu făcu aterizarea cu nimic mai graţioasă. Când am ieşit din beznă, am fost aruncaţi într-un pâlc des de copaci, iar eu m-am împiedicat imediat de o uriaşă rădăcină descoperită, zgâriindu-mi cotul într-o creangă în cădere.
Din nefericire, de vreme ce lanţul era încă prins în jurul gâturilor noastre, asta îl făcu şi pe Archer să cadă. Peste mine.
într-o altă viaţă, poate că ar fi fost plăcut. Şi da, el încă mirosea frumos, iar când l-am apucat de umeri ca să-l împing la o parte, mi-am amintit că era mult mai puternic decât o sugera silueta lui subţire.
Dar nimic din toate astea nu conta. Nu-mi mai permiteam să observ astfel de lucruri în legătură cu el.
Pământul pe care zăceam era noroios şi aveam senzaţia că urma să-mi petrec o eternitate scoţându-mi frunze şi crenguţe din păr.
— Dă-te jos de pe mine! am mormăit lângă clavicula lui, îmbrâncindu-l.
Archer se rostogoli pe spate şi sabia i se lovi cu zgomot de o piatră sau de o rădăcină descoperită. Dar, mulţumită lanţului, nu făcu decât să mă tragă pe jumătate peste el.
— Şi eu care credeam că te laşi greu, îmi şopti.
Lumina lunii îi strălucea în ochi. Părea să gâfâie uşor. Mi-am spus că era doar din cauza căderii.
I-am izbit pieptul cu palma, apoi mi-am strecurat capul pe sub lanţ. Odată eliberată, m-am tras de lângă el.
— Lasă-mă să ghicesc, am şuierat, făcând semn cu capul înspre colier. Încă un lucru pe care l-ai şutit de la Hex Hali.
Se ridică în picioare.
— Vinovat.
— Eu unde naiba eram când tu te jucai de-a Hoţul din Pivniţă?
— Am luat doar câteva obiecte şi pe majoritatea le-am înşfăcat în ultimele săptămâni, când tu nu vorbeai cu mine.
Acum îmi aminteam de perioada aceea, imediat după balul de Haloween. Din cauza situaţiei ciudate din noaptea cu pricina, eu şi Archer ne petrecuserăm multe zile de consemn în pivniţă evitându-ne. Nu era de mirare că putuse să-şi îndese buzunarele cu tot felul de chestii magice.
— De asta mi-ai luat apărarea la ora lui Vandy? Sperai să fii consemnat în pivniţă doar ca să poţi fura lucruri?
Scuturându-şi mizeria de pe bluză, Archer clătină din cap.
— Fie că-ţi vine să crezi sau nu, Mercer, nu sunt chiar atât de calculat. Am înfruntat-o pe Vandy pentru că aşa am simţit. Ocazia de a şterpeli chestii din pivniţă s-a dovedit a fi un bonus.
îmi întoarse spatele şi o luă din loc.
— Acum haide! Avem mult de mers.
— De ce nu poţi pur şi simplu să-mi spui ce se petrece? l-am întrebat în timp ce ne croiam drum afară din pădurice.

— Pentru că nu sunt sigur că m-ai crede dacă ţi-aş spune. E mai simplu să-ţi arăt.

Nu mai fusesem niciodată în această parte a insulei Graymalkin şi m-a şocat cât de diferită părea de terenul care înconjura Hecate. Aici nu existau nici iarbă deasă, verde ca smaraldul, nici stejari maiestuoşi. Singurele plante erau pini groşi, piperniciţi, şi tufe neidentificabile, iar pământul părea un amestec de nisip ud şi pietre. După miros mi-am dat seama că ne aflam în apropierea oceanului şi, pe măsură ce urcam panta unui deal, apa începu brusc să se întindă în faţa noastră, clipocind blând la mal. Luna era aproape plină, aruncând o fâşie lată de lumină argintie asupra valurilor întunecate.

— Unde suntem? Faţă de şcoală?

— Suntem în cealaltă parte a insulei, răspunse el.

— Arată altfel.

Archer aruncă o privire peste umăr.

— Asta pentru că în incinta şcolii există o vrajă. Jessica Prentiss a aruncat-o când a construit clădirea. Se pare că îi era dor de casă, pentru că a făcut-o să semene cu locuinţa familiei sale din Louisiana, inclusiv peisajul.

Făcu o pauză.

— Zău, Mercer, tu n-ai fost atentă la nicio oră de curs?

— Scuze, am fost puţin distrasă, cu toţi oamenii ăia care mureau.

Se opri brusc.

— Ca să fim corecţi, zise cu o voce calmă, dar cu umerii încordaţi, n-a murit decât o singură persoană. Elodie.

Acum amândoi înţepeniserăm, stând la câţiva metri distanţă unul de altul, pe colina cu vedere către ocean.

— Deci ştii despre asta.

Dădu din cap aprobator…

— Da. Noi… ăăă… am primit acum câteva luni un raport despre tot ce se întâmplă.

Frecându-şi ceafa, se întoarse cu faţa către apă.

— Eu n-am… toată povestea aia n-a fost adevărată. Eu şi ea. Cel puţin nu din partea mea. Şi erau zile în care am crezut că o să înnebunesc dacă o să mai fiu nevoit să-mi petrec o secundă ascultând-o cum vorbeşte despre vrăji de înfrumuseţare sau despre pantofi… îşi lăsă capul în jos şi scoase un sunet care ar fi fost un hohot de râs dacă n-ar fi sunat atât de trist. A fost ca un pumn în stomac.

Deşi continua să stea cu spatele către mine, am dat din cap.

—Da.

— E pur şi simplu greu de crezut că cineva ca ea poate să dispară.

Mi-am amintit cum privirea fantomatică a lui Elodie o urmărise pe a mea, mişcarea aceea slabă a capului ei, şi m-am gândit să-i spun că poate ea era ceva mai puţin dispărută decât o credeam cu toţii.

El clătină din cap şi continuă să înainteze pe cărare, spre plajă. L-am urmat, clănţănind din dinţi. Nisipul îmi umplea pantofii.

— Aşadar, de ce ai fost cu ea?

— Ea mi-a fost repartizată.

— De către Ochi?

— Nu, de către Cercetaşi. Insigna aia pentru întâlniri cu o Vrăjitoare îmi tot scăpa printre degete.

— Ei bine, până acum trebuie să fii primit deja cel puţin trei insigne de Jigodie Totală, deci şi asta se pune cumva la socoteală. Cum rămâne cu Holly? Şi aia a fost o făcătură?

Gâfâiam uşor din pricină că încercam să ţin pasul cu el. Picioare scurte şi stupide.

El îşi ţinea mâinile în buzunar şi capul uşor aplecat, ca şi cum ar fi mers împotriva vântului.

— Ştii, astea sunt toate chestii pe care voiam să ţi le spun în noaptea aceea. Păcat că te-ai hotărât să-mi tragi clapa.

Deja îl ajunsesem din urmă şi i-am înşfăcat cotul, chinuindu-mă să ignor entuziasmul care mă cuprinsese chiar şi la o atingere atât de inocentă.

— Cum se face că poţi trece de la fiinţă umană decentă la măgar în 0,2 secunde? învăţaţi chestia asta în cadrul organizaţiei?

El se opri, şi ochii îi alunecară peste buzele mele. Mi-am strâns degetele pe mâneca lui.

— De fapt, încerc doar să văd dacă te pot enerva suficient ca să mă săruţi din nou.

Inima, care cu numai o clipă în urmă mi-o luase la goană, păru să mi se poticnească brusc în piept. Mi-am lăsat imediat braţul în jos şi am luat-o înaintea lui.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am spus în timp ce mă îndreptam grăbită către plajă.

Habar n-aveam încotro mergeam, dar, la un moment dat, să intru drept în mare nu mi se păru o idee tocmai rea. Luni de zile mă torturasem întrebându-mă dacă sărutul lui Archer fusese doar o parte din rolul lui. Dar avea dreptate, nu el mă sărutase. Eu îl sărutasem pe el, iar el doar… răspunsese. Doamne, tâmpită mai eram!

Archer mă prinse din urmă, însă eu am continuat să merg drept înainte.

— Mercer…

— Las-o baltă! am zis. Arată-mi doar chestia aia pentru care m-ai târât până aici.

— Bine, răspunse pe un ton încordat.

Am străbătut plaja într-o tăcere deplină. În lumina lunii, umbrele ni se întindeau în faţa noastră, aproape atingându-se.

În cele din urmă am ajuns la un golfuleţ, iar Archer o luă la dreapta, urcând iar dealul şi intrând din nou în pădure. Din nou, copacii erau atât de deşi încât abia dacă zăream ceva.

Parcurseserăm numai vreo câţiva metri prin pădure când Archer spuse:

— Mă gândeam doar că ar trebui să vorbim despre asta. Nu aici voiai să ajungi?

M-am întors către el, dar nu-i distingeam decât silueta. Poate că de vină era întunericul, faptul că nu-i puteam vedea chipul, dar, deodată, şase luni de furie, confuzie şi tristeţe se revărsară din mine.

— Nu, Cross, nu aici voiam să ajung. Bine, şi ne-am sărutat vreme de vreo trei minute. Te-am cunoscut cu luni înainte de asta. Noi… noi eram prieteni. Ţi-am pus toate întrebările alea despre demoni, iar tu ştiai ce eram. Nu pricepi de ce ar putea fi puţin cam supărător?

Nu răspunse, însă nici nu prea i-am dat ocazia s-o facă.

— Cât timp eram acolo în pivniţă, iar eu îţi spuneam chestii – chestii reale – despre mine, tu… ce? Minţeai? Inspectai dugheana? Luai notiţe mentale pentru şefii tăi? E vreo parte din acel Archer pe care îl ştiam eu care să existe cu adevărat?

Răsuflând greu, m-am uitat fix la silueta lui întunecată, încercând să citesc ceva în limbajul trupului său. Nu se clinti, dar, după câteva clipe, răsuflă lung şi zise:

— Deci. Trăiesc cu Ochiul de când mă ştiu. De când aveam doi sau trei ani.
— Şi părinţii tăi?
Îşi croi drum pe lângă mine, adâncindu-se în pădure.
— Au fost omorâţi, dar nimeni nu ştie de către cine. Orice ar fi fost, a atras atenţia Ochiului. Au prins de veste despre moartea unei vrăjitoare şi a unui mag, aşa că s-au dus să investigheze. Au dat de cadavrele părinţilor mei, apoi, când au cercetat casa, m-au găsit pe mine. Cred că nimeni nu s-a simţit în largul lui să omoare un ţânc, aşa că echipa m-a dus înapoi la La Reina. Aşa i se spune conducătorului organizaţiei L'Occhio di Dio. Mă rog, cel puţin când e vorba de o femeie. Ea a văzut ce potenţial exista în creşterea unui mag ca membru al Ochiului.
O creangă îmi împunse obrazul şi m-am aplecat pe lângă ea.
— Unde s-au întâmplat toate astea?
Practic l-am putut auzi ridicând din umeri.
— Nu ştiu. Nu mi-au spus niciodată.
— Deci nu ştii de unde vii?
— Nici măcar nu ştiu care e numele meu adevărat, Mercer. La Reina a fost cea care m-a botezat Archer, după un Ochi care tocmai fusese ucis în luptă. Oricum, m-a lăsat în viaţă şi m-a dat în grija unui mag pe care îl recrutase, Simon Cross. El a fost cel care a hotărât că ar trebui să mă infiltrez la Hecate şi… ce faci?
Mă oprisem în clipa în care spusese: „mag pe care îl recrutase”.
— Există Prodigium care lucrează cu Ochiul?
Acum el rămase nemişcat.
— De ce? Ai de gând să-i spui lui tati?
M-am uitat urât la el, chiar dacă ştiam că nu mă putea vedea.
— Nu, un con de tăcere s-a coborât ferm peste toată noaptea asta. Eu doar… ei cred că eşti singurul. De aceea sunt atât de porniţi să te ucidă.
Mai însemna şi că, deşi nu Archer plantase cadoul exploziv, se putea ca un alt Ochi s-o fi făcut. Ura, lucrurile deveneau şi mai complicate!
— Nu sunt mulţi, dar există. Tu cine crezi că ne-a spus că te aflai la Shelley's în noaptea aia?
Ei bine, asta cu siguranţă făcea lucrurile mult mai interesante. Şi mai înfricoşătoare.
— Zi-i mai departe! am spus.
El porni din nou, dând o creangă la o parte ca să mă pot strecura pe sub ea.
— Simon m-a antrenat ca mag şi ca Ochi. Mi-am petrecut verile la Roma, împreună cu L'Occhio di Dio, deprinzând lupta cu sabia, manevre de atac, chestii de genul ăsta.
— Nu-i de mirare că mereu mă băteai la ora de Autoapărare de-mi suna apa în cap, am murmurat.
— Ochiul căuta de ani întregi o cale de a intra în Hex Hall, dar procesul de selecţie a profesorilor era prea dur, iar ei nu aveau niciun membru suficient de tânăr ca să intre ca student. Până la mine. Când am împlinit paisprezece ani, mi-am făcut sala de sport din gimnaziu invizibilă. Îţi dai seama că am fost trimis instantaneu la Hecate.
— Ce voiau să faci acolo?
— Nimic atât de groaznic cum probabil îţi imaginezi tu. Să ascult, în mare parte. Să observ şi să dau raportul.
Se opri şi se întoarse. Chiar dacă nu-i vedeam chipul, ştiam că mă studiază.
— E ciudat, spuse el. N-am mai spus chestiile astea cu voce tare nimănui.
—Asta pentru că folosesc asupra ta o vrajă demonică de constrângere.

— Serios?
— Nu, fraiere. Aşa că spune mai departe. Ce-a fost cu Holly şi Elodie?
„Şi cu mine?“, m-am gândit şi, chiar dacă n-am zis-o, simţeam cuvintele atârnând în aerul din preajma noastră.
— Logodna cu Holly a fost pe faţă. Simon şi tatăl ei au pus-o la cale. Făcu câţiva paşi în spate şi am auzit un uşor ţăcănit metalic atunci când se sprijini cu spatele de un copac. A făcut parte din acoperirea mea, dar mi-a plăcut de ea. Era dulce. Tăcută. Nu-i vorba că am fi trăit vreo mare dragoste sau ceva asemănător şi în mod clar nici nu mi-a trecut prin cap s-o iau cu adevărat de nevastă, dar... nu ştiu. Nu mi-a fost greu să-mi petrec timpul cu ea. Cu Elodie fost altă poveste, mai ales după ce i-a făcut lui Holly.
— Deci, când ai părăsit Hex Hali după moartea lui Holly, n-a fost pentru că erai logodnicul îndurerat. Te-ai întors la Ochi.
— Da. Le-am zis despre bănuiala mea că Elodie şi sabatul ei invocaseră în demon şi am decis că ar trebui să mă apropii mai tare de ea, să văd ce se întâmplă cu adevărat.
— Şi te-ai hotărât să te apropii foarte tare de ea.
El râse uşor.
— Nu te pot vedea, dar am impresia că eşti drăguţă când eşti geloasă, Mercer.
Încrucişându-mi braţele la piept, am spus:
— Ce auzi tu nu-i gelozie, e dezgust. Ai fost împreună cu o fată de care nici nu-ţi plăcea doar ca să storci informaţii de la ea.
Râsul i se stinse şi zise cu un glas care sună obosit:
— Crede-mă, o grămadă dintre fraţii mei au făcut lucruri mult mai rele.
Aveam atâtea alte întrebări pe care aş fi vrut să i le spun, dar nu era ca şi cum am fi putut sta acolo toată noaptea jucând „adevăr sau provocare[13]. Era timpul să trec la subiect.
— Deci Ochiul ţi-a spus s-o faci pe Mata Hari[14]
— Şi cu mine?
Urmă o lungă pauză înainte ca el să răspundă.
— Trebuia să te supraveghez şi pe tine, da. Li se părea ciudat că Atherton şi-a trimis propriul copil la Hecate, aşa că am vrut să stăm cu ochii pe tine. Jocul de cuvinte e fărăjntenţie.
Tot făcea asta: folosea ba „noi“, ba „ei“ atunci când vorbea despre Ochi. Nu că l-aş fi putut învinovăţi pentru tendinţele schizofrenice. Trebuie să fi fost bizar să trăieşti două vieţi atâta vreme.
Se depărtă de copac.
— Aşa că, da, ai fost o sarcină de serviciu. Să nu mă înţelegi greşit, Mercer, îmi placi. Eşti isteaţă, fluentă în sarcasm şi, lăsând la o parte incidentul Câine Rău, destul de tare la magie. Şi nu e greu să se uite cineva la tine.
Domoleşte-te, o, inimă a mea!
— Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nicio parte din acel Archer Cross pe care l-ai cunoscut tu la Hecate nu există. Atunci, în pivniţă, ţi-am răspuns la sărut pentru că era treaba mea să stau aproape de tine. Dacă într-acolo voiai să îndrepţi lucrurile, atunci acolo mă duceam şi eu. Te-am sărutat pentru că n-am avut încotro. N-a fost tocmai cea mai grea misiune din viaţa mea, dar tot

13 Dansatoare şi curtezană al cărei nume a devenit sinonim cu femeia-spion care foloseşte puterea seducţiei pentru a obţine informaţii

14 Pseudonimul Margarethei Geertruida MacLeod (1876-l917)

misiune s-a numit.

Am stat acolo, cu durere în inimă, primindu-i cuvintele ca pe nişte lovituri. Dar nu cele spuse de el mă făceau să mă simt de parcă aş fi primit pumni în piept.

Ci faptul că ştiam că mă minţea. Discursul acela îi ieşise mult prea repede şi mult prea lin, aproape ca şi cum l-ar fi exersat în minte. Aşa cum şi eu exersasem ce urma să-i zic dacă aveam să-l mai revăd vreodată.

Totuşi, nici măcar nu puteam începe să mă ocup de asta acum. Aşa că am spus doar:

— Bine atunci. Ura pentru onestitate! Acum că am terminat cu partea de mărturisiri a serii, ce-ar fi să-mi zici pentru ce suntem aici.

Urmă o altă pauză, apoi el o porni mai departe. L-am urmat, trosnind frunzele sub tălpi.

— Cum spuneam, Hecate Hali i-a neliniştit întotdeauna pe Ochi.

— De ce? Sunt alergici la stofa cadrilată?

Credeam că s-ar putea să râdă, însă el continuă:

— Gândeşte-te, Mercer. Un loc în care comunitatea Prodigium îşi adună cei mai puternici membri? Nu-mi spune că nu e ceva suspect.

Nu mă gândisem niciodată la lucrul ăsta. Mereu considerasem că noi, toţi cei de la Hecate, eram nişte uriaşi rataţi, dar într-un fel Archer avea dreptate. Fuseserăm condamnaţi la Hex Hali din cauza unor vrăji care erau prea puternice şi prea periculoase. M-am gândit la Cal, care-mi spusese că obişnuiam să creez „prea mare“. Nu asta făcuseră cam toţi cei de la Hecate?

Totuşi, ideea că locul pe care îl numisem „acasă“ vreme de aproape un an ar fi fost, de fapt, un soi de fermă malefică pentru Prodigium puternici era cel puţin neliniştitoare.

— Hecate nu e aşa, am replicat fără vlagă, parcă mai mult pentru mine însămi decât pentru el.

— Nu e? Fă o vrajă de iluminare.

Am ridicat mâna şi, în câteva clipe, se ivi o sferă strălucitoare de culoare albăstruie. Lumină împrejurimile şi atunci mi se tăie răsuflarea. Partea aceea de pădure arăta de parcă aterizase acolo un meteorit. Ne aflam pe marginea unui crater cu o adâncime de vreo doi metri şi jumătate şi un diametru de nouă metri. De jur împrejurul nostru copacii erau turtiţi la pământ, zăcând rupţi ca nişte chibrituri. Arborii care mai rămăseseră în picioare erau arşi şi înnegriţi.

Însă nu era doar asta. Un soi de magie întunecată, mai neagră decât orice simţisem vreodată, trosnea peste tot. Era ca şi cum toată zona ar fi fost marinată în ea. Se scurgea din pământul de sub picioarele mele şi practic îi simţeam gustul în aer.

Pe fundul craterului se afla o piatră teşită, cu ceva inscripţionat pe ea. Mi-am fluturat degetele şi sfera deveni mai mare, mai strălucitoare, până când am putut vedea semnele.

Nu mai văzusem un asemenea scris decât într-un singur alt loc – în grimoar.

— Acum înţelegi de ce am vrut să-ţi arăt, spuse Archer cu voce scăzută. Oricine invocă demoni, o face aici. La Hecate.

Capitolul 30

— Asta-i rău, a fost tot ce-am izbutit să spun.

— Da, m-am cam prins şi eu.

— Nu, vreau să spun, foarte rău. La un nivel pe care nu ştiam că răul îl poate atinge.

Archer se ghemui aproape de buza craterului. Lumina albăstruie pâlpâitoare îi juca în ochi.

— Treaba se înrăutăţeşte.

— Ce, groapa asta mănâncă şi pisoi? Cât de rău poate fi?

M-am holbat la bolovanul teşit, clipind din pricina puterii pe care o emanau însemnele.

— De când am părăsit Hex Hali, am tot cercetat istoria şcolii, în ultimii optsprezece ani, şase elevi au dispărut din şcoală.

Mi-am dezlipit privirea de pe fundul văgăunii şi m-am întors către Archer. Genunchii mi se înmuiaseră şi stomacul mi se strânsese, însă m-am căznit să fac pe avocatul diavolului.

— Nu sunt mulţi. Şcolile mari pentru oameni pierd câte şase copii în, să zicem, o săptămână.

— Sophie, doi dintre copiii ăia au fost Anna şi Chaston.

Ştiam că vorbea serios pentru că el nu-mi folosea mai niciodată prenumele. Atunci i-am dat drumul şi mi-am lăsat genunchii să-şi facă treaba, adică să cedeze. M-am prăbuşit pe pământ.

— După atacuri, amândouă au dispărut, spuse Archer.

— Nu, am replicat, gândindu-mă la Daisy în noaptea petrecută la Shelley's. La cum tot insista că Ochiul nu putea fi acolo. Nu, părinţii lor au venit să le ia.

Archer se ridică în picioare şi se apropie de mine.

— Le-ai mai văzut vreodată? întrebă el calm. Le-a mai văzut vreunul dintre noi?

Mi-am scormonit prin minte. Doamna Casnoff ne spusese tuturor că părinţii lor veniseră după ele şi că îşi luaseră liber pentru tot restul anului. Se presupunea că urmau să revină după vacanţa de vară.

Dar nu. După ce Alice se hrănise cu sângele lor, nu le mai văzusem pe niciuna dintre ele. Şi nici pe părinţii lor.

— Le-am vizitat părinţii, continuă Archer. Toţi patru se aflau sub nişte vrăji grele, Mercer. Erau convinşi că fiicele lor îşi petreceau vara la Hecate. Ziceau că vorbesc cu ele o dată pe săptămână. Dar niciunul dintre ai noştri n-a reuşit să le localizeze pe Chaston sau pe Anna.

Mi se învârtea capul. Demoni, elevi dispăruţi… De ce viaţa mea se transformase brusc într-un roman poliţist â la Nancy Drew[15] din iad?

— Bine, dar asta ar însemna că…

Abia dacă puteam rosti cuvintele. Îmi păreau de necrezut.

— Asta ar însemna că şi doamna Casnoff e implicată, iar dacă aşa ar sta lucrurile, tatăl meu ar şti ceva despre asta.

— Nu neapărat, zise el. Hecate Hali şi insula Graymalkin sunt sută la sută domeniul doamnei Casnoff. Tatăl tău află despre toţi copiii care sunt trimişi acolo, dar, dincolo de asta, lasă totul în seama ei.

Grozav fel de a fi tras în piept când delegi sarcini, tată!

M-am ridicat în picioare şi am făcut câţiva paşi în jurul craterului.

— Deci, crezi că Chaston şi Anna au fost răpite pentru a putea fi transformate în demoni?

15 Tânără, detectiv amator, eroina unei serii de romane poliţiste pentru toate vârstele. Personajul a fost creat în 1930 de către Edward Stratmayer, dar aventurile lui Nancy Drew au fost compuse de mai mulţi scriitori din umbră, care au publicat toţi sub pseudonimul Carolyn Keene.

— Pare să se potrivească. Daisy şi Nick sunt amândoi adolescenţi. La fel era şi Alice la vremea ei. Poate doamna Casnoff s-a gândit că ele o să fie mai uşor de transformat pentru că deja avuseseră de-a face personal cu latura întunecată.

— Şi, totuşi, de ce? De ce, dintre toţi, tocmai doamna Casnoff să invoce demoni?

— S-ar putea să nu fie doar ea, sugeră Archer. La urma urmei, sora ei lucrează pentru Consiliu. Tatăl lor a fost cândva şef. Cred că treaba asta e mult mai profundă decât bănuim noi.

Am lovit cu piciorul un bulgăre de pământ, iar acesta se rostogoli pe panta craterului, aterizând pe piatră. O clipă mi se păru că văd ceva mişcând acolo, dar probabil nu fusese decât un joc de lumini.

— Cross, tata crede că, dacă ar reuşi să-i prindă pe cei care i-au schimbat pe Nick şi Daisy, i-ar putea determina să inverseze procesul, oprind un război între Ochi şi Prodigium. Dar dacă surorile Casnoff sunt cele care fac asta?

Archer se ridică în picioare, scuturându-şi mâinile de pantaloni.

— Da. Şi am stabilit, e rău.

— Deci… de ce au vrut să-mi arăţi mie treaba asta? Voi puteaţi gestiona situaţia şi singuri. De ce să rişti să fii alungat din clubul tău de Masculi Virili care Detestă Monştrii?

—

— Pentru că nu putem gestiona siguri situaţia. Cel puţin eu nu cred că putem.

— Tu singur ai zis că deja aveţi nişte Prodigium care lucrează cu voi. De ce nu te-ai dus la ei?

— Avem doar câţiva, spuse el cu o voce în care se strecura frustrarea. Şi majoritatea sunt jalnici. Uite ce e, consideră că e o ofertă de pace, bine? Felul meu de a-ţi spune că-mi pare rău pentru că te-am minţit. Şi pentru că am scos un cuţit în prezenţa ta, chiar dacă a fost doar ca să deschid o nenorocită de fereastră şi să ies înainte să mă vaporizezi.

Majoritatea fetelor primesc flori. Eu am primit o groapă în ţărână, folosită pentru invocarea demonilor. Drăguţ.

— Mersi, am răspuns. Dar tu nu vrei să participi?

Atunci el se uită la mine şi, nu pentru prima dată, mi-am dorit ca ochii lui să nu fie atât de întunecaţi. Ar fi fost frumos să am o idee despre ce se petrecea în capul lui.

— Asta depinde de tine, spuse.

Mamei îi plăcea să spună mereu că nu prea ştim care decizii ne vor schimba viaţa, mai ales pentru că e vorba de cele mici. Iei un autobuz în locul altuia şi ajungi să-ţi cunoşti sufletul-pereche, chestii de genul ăsta. Dar în mintea mea nu încăpea îndoială că tocmai trăiam unul dintre momentele acelea care îţi schimbă viaţa. Spune-i nu lui Archer şi n-o să-l mai vezi niciodată. Iar tata şi Jenna n-o să fie supăraţi pe tine şi Cal… Spune-i da lui Archer şi totul devine brusc mai sucit şi mai complicat decât cocul doamnei Casnoff.

Chiar dacă sunt o fată sucită şi complicată, ştiam care trebuia să fie răspunsul meu.

— E prea riscant, Cross. Poate într-o zi, când eu o să fiu şefa Consiliului şi tu o să fii… mă rog, ce-o să fii tu pentru L'Occhio di Dio, atunci vom încerca să lucrăm la un soi de colaborare.

Gândul ăsta îmi stârni imagini deprimante în care eu şi Archer stăteam de-o parte şi de alta a unui birou, schiţându-ne planurile de luptă pe o tăbliţă, aşa că am continuat cu o voce uşor tremurătoare:

— Dar acum e prea periculos.
Şi nu doar pentru că mai toată lumea din viaţa noastră ar vrea să ne omoare dacă ar afla, mi-am zis eu. Ci deoarece eram sigură că încă îl iubeam şi credeam că el s-ar putea să simtă ceva asemănător pentru mine. Era imposibil să lucrăm împreună la prevenirea Apocalipsei Monştrilor/al Treilea Război Mondial fără că asta să devină o problemă.
Nu că aş fi putut să-i spun ceva din toate asta.
Chipul lui Archer era lipsit de expresie.
— În regulă, spuse. Am priceput.
— Cross, am început să spun, dar în clipa aceea ochii lui alunecară pe lângă mine şi s-au mărit de spaimă.
În acelaşi timp, am sesizat un târşâit în spatele meu. Nu mirosea a bine. Din experienţa mea, nimic plăcut nu se târăşte.
Cu toate astea nu eram pregătită pentru coşmarul care se căţăra afară din crater.

Capitolul 31

Erau trei şi cândva fuseseră oameni. Mulţi oameni. Trupurile care se săltau afară din groapă parcă ar fi fost cârpite din petice de carne omenească şi membre disparate.
Se mişcară greoi în direcţia noastră, iar cel aflat mai aproape de mine întinse o mână cărnoasă, cu degete groase. Celălalt braţ, am observat în timp ce isteria clocotea în mine, era subţire, palid, şi terminat cu unghii de un roşu strălucitor.
— Strigoi, l-am auzit pe Archer spunând. Vorbise pe un ton jos şi încordat, ca un om care se pregăteşte de confruntarea cu un animal sălbatic. Carne omenească reînsufleţită, folosită pe post de gardieni. Magie întunecată, nu glumă. E clar că cineva n-a vrut să găsim…
— O, Doamne, mai puţină vorbă, mai mult înjunghiat, te rog!
Glasul îmi suna piţigăiat de frică şi ştiam că aveam ochii cât farfuriile când am întors capul să mă uit la Archer.
El deja ţinea sabia în mână şi stătea uşor ghemuit.
— Eu sunt în stare să-i încetinesc, dar strigoii nu pot fi ucişi de tăişuri. Tu eşti cea care trebuie să-i oprească.
— Poftim? aproape că am chiţăit.
— Eşti necromantă, zise el. Ei sunt morţi.
A, da! Unul dintre numeroasele „bonusuri“ care vin la pachet cu tonele de magie neagră. Dar niciodată nu văzusem de ce ar trebui să-mi pun la punct abilităţile de necromantă. Când aş fi avut eu vreodată nevoie să fac instrucţie cu morţii?
Acum chestiile alea se apropiaseră îndeajuns de mult încât să le pot simţi mirosul şi abia m-am abţinut să nu mă înăbuş.
— Nu ştiu ce să fac, am spus cuprinsă de panică.
— Ei bine, gândeşte-te repede la ceva, replică Archer.
Am surprins cu coada ochiului o mişcare explozivă şi, deodată, nu mai era lângă mine, ci în mijlocul lor, cu sabia scânteind. Vârful lamei îl atinse pe unul dintre strigoi sub bărbie, dar nu s-a vărsat niciun pic de sânge. Chestia aia se opri, însă nu căzu. Flutură o mână înspre Archer, de parcă ar fi avut de-a face cu un ţânţar enervant. Acesta se feri şi lovi iar, înţepând coastele celui de-al

doilea strigoi. De data asta din rană se scurse o substanţă groasă, neagră, însă creatura nu păru decât iritată. Oricât de mult tăia şi înjunghia Archer, strigoii nu dădeau niciun semn de durere.

Până în acel moment adunasem deja atâta magie câtă puteam duce, dar mi-era teamă să mă apuc s-o arunc în luptă sub formă de săgeţi uriaşe. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l nimeresc pe Archer care, acum începeam să-mi dau seama, mă menajase la ora de Autoapărare. Niciodată nu mai văzusem pe cineva care să se deplaseze ca el, cu mişcări rapide şi sigure. Păcat că nu erau de niciun folos.

În cele din urmă unul dintre strigoi îl apucă de păr, iar el se chirci de durere când creatura îi trase capul pe spate. Cred că am ţipat, dar îmi era greu să mai aud ceva între inima care-mi bătea cu putere şi magia care-mi zbârnâia în vene.

— Acum am putea să începem cu necromanţia? strigă Archer la mine.

Am întins mâinile în faţă, în direcţia strigoiului, şi am făcut tot posibilul să nu mai gâfâi, lucru greu de făcut când cel mai mic dintre ei întoarse capul. I-am întrezărit faţa, care trebuie să-şi fi luat ochii, gura şi nasul de la „donatori” diferiţi.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am adunat puterile până când le-am simţit trosnindu-mi în vârfurile degetelor.

— Dă-i drumul! am ordonat cu ceea ce speram să fie cea mai „sunt un demon puternic” voce a mea.

Probabil mi-ar fi ieşit mai bine dacă nu m-aş fi poticnit la ultimul cuvânt. Apoi mi-am eliberat magia din degete, gest care semănă cu plesnirea unui elastic uriaş.

O străfulgerare de putere se iscă din mâinile mele, izbindu-se cu un trosnet bubuitor de un copac aflat în apropiere. Urmă o explozie de lumină, ca un trăsnet, şi o creangă căzu la pământ. Strigoii se speriară, asta însemnând că acela care-l ţinea pe Archer îi smuci capul şi mai în spate. Cel mai mic scoase un zgomot care putea fi de nelinişte, dar cu siguranţă nu se aflau sub controlul meu.

Şi nu-l eliberau pe Archer.

Bun, deci prima mea încercare în ale necromanţiei era un eşec de proporţii epice. Dubla doi.

M-am luptat cu panica şi frustrarea. Aruncatul cu magie în strigoi nu era de niciun folos, dar cum Dumnezeu se presupunea că ar fi trebuit să-i stăpânesc?

— Gândeşte, Sophie! am mormăit în barbă.

— Da, te rog, gândeşte! replică Archer cu vocea uşor strangulată.

Strigoiul care îl ţinea îi înfăşurase o mână în jurul gâtului.

Expresia de pe chipul creaturii nu era ameninţătoare, ci doar curioasă, de parcă ar fi fost un copilaş care încearcă să vadă ce se întâmplă dacă strânge în continuare.

Am închis ochii. Bun, deci erau morţi. Chestii scârboase şi moarte. Miroseau a… hm, gândurile astea nu-mi erau de ajutor.

Cu excepţia lui… erau morţi. Veniseră din pământ, se târâseră afară din ţărâna de pe fundul craterului. M-am gândit la cum îmi simţeam mereu magia de parcă mi s-ar fi ridicat din tălpi şi m-am întrebat dacă aş putea inversa procesul.

De data asta, în loc să-mi trimit puterile în afară, le-am îndreptat în jos, făcându-le să şerpuiască în pământul de sub picioarele mele.

— Eliberează-l! am spus iar, de data asta cu calm.

Am auzit o bufnitură înfundată, iar când am deschis ochii, Archer stătea

întins la picioarele strigoiului, frecându-şi ceafa. Creaturile mă urmăreau cu priviri goale, în mod evident aşteptând următorul ordin.

— Şi acum ce fac? am întrebat.

Archer se ridică şi veni lângă mine. Sabia acoperită de mâzgă îi atârna în mână.

— Poţi să-i trimiţi la loc, spuse el. Sau poţi să-i eliberezi.

— Adică să le dau drumul să mişune pe insulă? Nu prea cred.

El clătină din cap. Răsufla greu şi sudoarea îi sclipea pe frunte.

— Nu, să scoţi magia din ei şi să-i laşi să fie morţi. Cu adevărat morţi.

— Bine, am replicat, sperând că păream încrezătoare, ca şi cum scosul forţei vitale din strigoi ar fi fost unul dintre hobby-urile mele preferate, imediat după tricotat şi sudoku.

Dar partea ciudată era că, de îndată ce m-am gândit la asta, chiar am simţit magia care îi ţinea pe strigoi în viaţă. Aproape că am văzut-o, sclipind precum un fir negru printre propriile mele puteri. La urma urmei era simplu să-mi folosesc magia pentru a-l „tăia".

De îndată ce am făcut-o, creaturile se prăvăliră la pământ. M-am holbat la trupurile lor întinse pe burtă şi am spus:

— Arată oarecum demni de milă.

Archer pufni şi am văzut cercul de vânătăi care începuse să i se formeze în jurul gâtului.

— Iartă-mă dacă nu sunt într-o dispoziţie foarte înţelegătoare, Mercer.

Cred că ar fi zis mai multe, dar tocmai atunci ne-am dat seama amândoi că ceva se clătina în depărtare. O lumină.

Cu o fluturare din degete, am stins sfera albastră. Amândoi ne doream mai mult ca orice să ne întoarcem şi să o rupem la fugă, însă tropăitul prin pădure nu era tocmai cea mai discretă cale de a scăpa. Ne-am dat înapoi până când am ieşit din „perimetrul exploziei" şi ne-am întors la adăpostul copacilor. Apoi, chiar dacă era chinuitor, şi sunt sigură că n-am fost în viaţa mea mai speriată ca atunci, ne-am îndepărtat în linişte de crater, având grijă la fiecare pas să nu facem vreun zgomot. Auzeam murmurul slab al unor voci, însă eram prea departe ca să-mi dau seama câte persoane se aflau în spatele nostru. Asta a fost partea cea mai dificilă, să ştiu că, dacă m-aş fi întors şi aş fi încercat să mă ascund, aş fi aflat cine era în spatele întregii poveşti. Dar nu putea risca. Acum cel mai bun plan era să mă întorc la Thorne şi să-i spun tatei ce se petrecea.

Abia când am pus piciorul pe plajă am îndrăznit s-o luăm la goană amândoi, iar când am ajuns la pâlcul de copaci care adăpostea Itineris, aveam impresia că plămânii aveau să-mi explodeze.

Archer îşi sprijini mâinile pe genunchi, aplecându-se şi trăgând adânc aer în piept.

— N-am crezut niciodată că va trebui să fug iar de acolo, spuse el când izbuti în cele din urmă să vorbească.

— Ai folosit Itineris-ul ca să pleci de pe insula Graymalkin, am zis eu, înţelegând în sfârşit cum reuşise să dispară fără urmă.

El dădu numai din cap aprobator, apoi scoase lanţul din buzunar şi-l trecu iar pe după capetele noastre.

— Eşti gata? mă întrebă, luându-mă de mâini.

Am aruncat o privire peste umăr, întrebându-mă cum de se puteau schimba atât de multe într-un timp atât de scurt.

— Mai pregătită ca niciodată, am murmurat înainte să păşim pe uşă.

Capitolul 32

Soarele tocmai începuse să urce pe cer când am ajuns la moară, lucru care mă surprinse când mi-am amintit că A) în Anglia zorii se iveau înspăimântător de repede pe timp de vară şi B) eram plecaţi de aproape cinci ore. În mod cert nu mai fusesem în viaţa mea atât de obosită. Mă simţeam stoarsă, extenuată, iar când m-am uitat la Archer, aproape insuportabil de tristă. Am încercat să mă conving că de vină era doar faptul că aproape fusesem zdrobită de axa spaţiu-timp, dar ştiam că nu era adevărat.

Cred că şi Archer trecea printr-o stare asemănătoare, pentru că mâinile îi tremurau uşor atunci când ridică lanţul din jurul gâturilor noastre. M-am prăbuşit pe podea cu o uşoară bufnitură, stârnind un nor format din firişoare de praf. Acestea sclipeau în fâşia de lumină rozalie care cădea între noi, părând surprinzător frumoase pentru nişte urme de ţărână.

Chipul lui Archer era brăzdat de sudoare. Avea o dâră de mizerie deasupra sprâncenei stângi şi o pată întunecată pe piept, probabil sânge de strigoi. Cred că şi eu arătam la fel de smotocită.

— Ei bine, spuse el în cele din urmă, cu voce uşor răguşită. A fost cea mai proastă primă întâlnire la care am fost vreodată.

În ciuda faptului că eram atât de obosită încât credeam că o să mă dizolv chiar acolo, pe podeaua murdară, am râs. La fel făcu şi el şi, odată ce ne-am pornit, a fost ca şi cum nu ne-am mai fi putut opri. Ştiam că era doar amestecul acela ciudat de uşurare şi oboseală, dar mă simţeam bine să râd împreună cu el de parcă nu ne-ar fi păsat de nimic.

Mi se scurgeau lacrimi pe obraz, mă dureau coastele şi, preţ de o clipă, am reuşit să uit că mă băgasem într-un alt mister cu potenţial letal. Am reuşit să uit că, dacă cineva ar fi aflat despre colaborarea mea cu un Ochi, probabil aş fi fost omorâtă într-un fel urât şi magic.

Dar, stând faţă în faţă cu Archer, nu reuşeam să uit că eram îndrăgostită prosteşte până peste cap de singura persoană pe care n-o puteam avea niciodată.

Râsul mi-a murit pe buze şi mi-am dus repede dosul mâinii la ochi.

— Trebuie să mă întorc, am spus.

— Corect, răspunse el.

Ţinea încă sabia în mâna dreaptă şi îi răsuci mânerul, zgâriind cu vârful lamei podeaua de lemn.

— Deci, asta e. S-a terminat.

— Da, am zis, cu voce frântă.

Mi-am dres glasul.

— Şi trebuie să spun, prima şi ultima misiune de recunoaştere Ochi/demon din lume a mers destul de bine. M-am luptat cu mine însămi să mă uit în ochii lui, însă am reuşit. Mulţumesc!

El ridică din umeri. Privirea întunecată îi era grea de ceva greu de descifrat.

— Am făcut echipă bună.

— Am făcut.

Din mai multe puncte de vedere, mi-am zis eu. Şi tocmai de aceea era atât de nasol.

Am făcut un pas în spate.

— Oricum, ar trebui să plec. Ne mai vedem, Cross. Apoi am râs, însă sunetul semănă suspect de mult cu un suspin. Doar că n-o să ne mai vedem,

nu-i aşa? Deci cred că ar trebui să-ţi spun adio. M-am simţit de parcă eram pe punctul de a mă sfărâma într-un milion de cioburi, precum oglinzile pe care le spărsesem cu tata. Bun, păi, atunci, mult noroc în toată chestia cu Ochiul, încearcă să nu-mi omori niciun cunoscut.

M-am întors, dar el întinse mâna şi mă prinse de încheietură.

Îmi simţeam pulsul fremătând sub degetele lui.

— Mercer, atunci, în pivniţă… îmi cercetă chipul şi l-am simţit luptându-se cu ceea ce voia să spună. Apoi, în sfârşit: Nu te-am sărutat pentru că am fost nevoit. Te-am sărutat pentru că aşa am vrut. Ochii îi căzură pe buzele mele şi fu ca şi cum lumea întreagă s-ar fi micşorat, rezumându-se doar la mine, la el şi la raza de lumină dintre noi. Încă vreau s-o fac, spuse cu voce groasă.

Appi mă trase de încheietură şi mă luă în braţe.

Creierul meu înregistră sunetul săbiei care căzu pe podea când cealaltă mână a lui îi dădu drumul şi-mi cuprinse ceafa, dar, de îndată ce buzele lui se lipiră de ale mele, orice altceva se pierdu în ceaţă. L-am apucat strâns de umeri, m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat cu toată fiinţa mea. Pe măsură ce sărutul se adâncea, ne-am cuprins în braţe şi mai strâns astfel încât n-am mai ştiut dacă inima pe care o simţeam bubuind era a mea sau a lui.

„Ce prostie!” m-am gândit visătoare, „să cred că aş putea renunţa vreodată la asta.“ Nu doar la săruturi, deşi, când Archer îmi cuprinse faţa în palme, trebui să recunosc că şi partea asta era grozavă. Ci la toate – la glumele cu el, la munca alături de el, la relaţia cu un tip care îmi era prieten şi totuşi mă putea face să mă simt astfel.

— Of, Mercer, murmură el lângă tâmpla mea când ne-am oprit să răsuflăm, suntem terminaţi.

Mi-am lipit faţa de gâtul lui, respirându-l.

— Ştiu.

— Deci, ce facem?

Fără tragere de inimă, am încercat să mă îndepărtez. Îmi era greu să gândesc când el se afla atât de aproape.

— Dacă am fi oameni cuminţi, nu ne-am mai vedea niciodată, îmi cuprinse mijlocul cu braţele, trăgându-mă înapoi.

— Bun, aşa ceva n-o să se întâmple. Planul B?

Am zâmbit către el, simţindu-mă ridicol de zăpăcită pentru cineva care era pe cale să-şi distrugă toată viaţa.

— N-am unul. Tu?

Clătină din cap.

— Nimic. Dar… uite ce e. Mi-am petrecut mai toată viaţa pretinzând că sunt altcineva, mimând anumite sentimente, ascunzând altele. Coborând mâna, mi-o prinse pe a mea şi o ridică, astfel încât degetele noastre înlănţuite să fie captive între piepturile noastre. Chestia asta dintre noi e singurul lucru adevărat pe care l-am avut de multă vreme. Tu eşti singurul lucru adevărat. Îmi ridică mâna şi-mi sărută încheieturile. Şi am încetat să mă prefac că nu te vreau.

Citisem multe despre leşinuri în romanele de dragoste pe care mama încerca să le ascundă de mine, dar niciodată nu mă simţisem în pericol s-o păţesc, până acum. Tocmai de aceea am simţit că un comentariu ironic era, cu siguranţă, necesar.

— Uau, Cross! Cred că ţi-ai ratat vocaţia. La naiba cu vânătoarea de demoni! E clar că ar trebui să scrii felicitări Hallmark.

Pe chipul lui se ivi rânjetul acela strâmb care era poate imaginea mea preferată din întreaga lume.

— Taci din gură! murmură, apoi lăsă capul în jos şi mă mai sărută o dată.
— Cum se face, am zis câteva clipe mai târziu, cu buzele lipite de ale lui, că mereu ne giugiulim în locuri scârboase şi murdare cum ar fi pivniţele şi morile abandonate?
El începu să râdă, sărutându-mă apăsat pe maxilar, apoi pe gât.
— Data viitoare o să fie într-un castel, promit. La urma urmei, suntem în Anglia. Nu poate fi chiar atât de greu să găsim unul.
Am rămas tăcuţi multă vreme după aceea, iar când am reuşit, în sfârşit, să ne desprindem unul de altul, lumina din interiorul morii era ceva mai puternică.
— Trebuie să plec, am zis, odihnindu-mi capul pe pieptul lui Archer.
Mi-am dat seama că probabil îmi ţineam obrazul chiar peste tatuajul său. Fără să mă gândesc, m-am ridicat şi am tras de gulerul bluzei. De data asta, brutalul însemn negru cu auriu nu mai era ascuns. Cred că nu mai avea nevoie de vraja aceea. Totuşi, l-am acoperit cu palma. Mâinile lui Archer s-au încordat din reflex pe talia mea. Ochii ni s-au întâlnit.
— De data asta nu mai arde, am şoptit.
Răsuflarea îi era întretăiată.
— Dă-mi voie să te contrazic, Mercer.
Magia năvălea în mine, iar când Archer îmi acoperi mâna cu a lui se iscă o mică scânteie albastră. Încet, el îmi îndepărtă degetele de pe pieptul său, apoi mă prinse de umeri. Am crezut că o să mă sărute iar – şi, la cum ne simţeam amândoi, era posibil să dăm foc întregii clădiri –, însă el nu făcu decât să mă împingă cu blândeţe.
— Bine, spuse, închizând ochii. Dacă nu pleci acum, o să… ar trebui să pleci.
Când am ajuns la câţiva metri distanţă unul de altul, ceaţa poftei trupeşti se mai risipi puţin.
— Tot n-avem habar ce-o să facem.
El deschise ochii şi făcu câţiva paşi în spate.
— În momentul ăsta, tu o să te întorci la Thorne şi o să te vezi cu tatăl tău. Eu o să mă întorc la ai mei şi o să fac acelaşi lucru. Apoi, mâine noapte, o să ne întâlnim din nou aici. Tu o să stai acolo – făcu semn către un colt iar eu o să stau dincolo – coltul opus – şi n-o să mai existe niciun contact fizic până când n-o să ajungem la o soluţie. De acord?
Am zâmbit, chiar dacă îmi vârâsem mâinile în buzunare ca să nu-l mai prind iar în braţe.
— De acord. La miezul nopţii?
— Perfect. Deci… Din nou rânjetul acela. Mai vorbim, Mercer.
Fericirea mă cuprinse caldă şi strălucitoare ca lumina soarelui.
— Mai vorbim, Cross.

Capitolul 33

Moara pentru măcinat porumbul tocmai ieşise din raza vizuală când am revenit la realitate. Acum ştiam că Archer îşi dorea să fie cu mine la fel de mult pe cât îmi doream şi eu să fiu cu el, dar probleme majore continuau să stea între noi. Mai exact, faptul că, în principiu, toţi cunoscuţii mei voiau să-l omoare şi toţi cunoscuţii lui voiau să mă omoare pe mine. În materie de obstacole ăsta trebuia să fie cel mai mare. Şi nu era vorba doar despre

părerea celorlalţi. Mă cam obişnuisem cu ideea că, într-o zi, voi fi şef al Consiliul, iar la Thorne mă simţeam mai puţin ca o ciudată cu puteri nebuneşti şi mai mult ca… ei bine, ca o persoană utilă. Valoroasă, chiar.

De îndată ce eu şi Archer ne-am fi făcut relaţia publică, toate astea ar fi dispărut.

Mi-am croit drum prin labirintul din grădină, tufişurile înalte aruncând umbre lungi în calea mea.

De asemenea, trebuia să mă gândesc şi la Cal.

Gândul la el mă făcu să mă poticnesc uşor. Nu era vorba că aş fi crezut că o să-i frâng inima sau ceva asemănător. Noi doi eram prieteni şi, sigur, poate că îmi părea puţin interesat de mine, însă cred că era doar efectul logodnei. Vreau să spun, nu cumva încercasem să mă îndrăgostesc de el numai pentru că ar fi fost mai uşor?

Cu cât mă apropiam mai mult de casă, cu atât mi se dezumfla mai tare senzaţia de fericire. Ochiul era familia lui Archer. Şi, m-am gândit eu în vreme ce Abaţia Thorne se ivea la orizont, Consiliul devenise familia mea. Niciunul din noi nu era dispus să renunţe la ai lui, deci în ce situaţie ne aflam?

Îh. De ce trebuia să am atâtea gânduri? De ce nu puteam fi pur şi simplu o fată normală şi nu mă puteam scălda în bucuria de a şti, în sfârşit, că băiatul pe care mi-l doream mă voia la rândul lui?

M-am strecurat pe uşa din spate. Văzându-mă, una dintre menajere îmi făcu o scurtă plecăciune. A, da! Pentru că nu eram o fată normală.

Sperasem să mă pot întoarce în camera mea fără să mai dau ochii cu altcineva, dar pe palier am dat nas în nas cu Cal. Exact asta-mi lipsea.

— Bună! spuse el, observându-mi aerul zbârlit. De ce te-ai trezit aşa devreme?

— A, eu… ăăă… făceam sport.

Am alergat pe loc câteva secunde, până să-mi dau seama că asta probabil mă făcea să semăn cu un pacient scăpat de la spitalul de nebuni.

— Buuun, zise Cal lent, confirmându-mi bănuielile. Păi, eu eram pe cale să ies la o plimbare. Vrei să vii cu mine?

Vinovăţia nu poate să te omoare la propriu, nu-i aşa? Indiferent cât o simţi împungându-te în piept?

— De fapt, am stors tot sportul din mine, i-am răspuns. Dar putem sta împreună mai târziu?

— Sigur, încuviinţă el.

În timp ce îl urmăream plecând, mi-am spus că e o prostie să-mi pară rău pentru Cal. Nu era ca şi cum aveam să-i frâng inima anulând logodna. Avea să fie nervos, poate, dar nu distrus. Nu mă plăcea în felul acela. Altfel, cu siguranţă ar fi făcut o mişcare până acum.

Am urcat restul de trepte către camera mea. În jurul meu, casa era tăcută. Deschizând uşa, am aprins lumina şi am răsuflat uşurată.

Dar răsuflarea mi se opri în gât când am văzut cine stătea în mijlocul dormitorului meu.

Elodie.

Mă rog, fantoma ei, evident. Părea mult mai translucidă decât la Hex Hali, încât abia dacă o puteam zări, însă nu încăpea îndoială că era Elodie. Părul roşcat îi cădea în valuri pe lângă chip, iar trupul îi plutea la câţiva centimetri deasupra podelei.

Am fost atât de şocată s-o văd, încât îmi trebui o secundă să-mi dau seama că încerca să-mi spună ceva.

— Ce cauţi aici? am întrebat-o, şoptind aspru.

Nu mai auzisem niciodată de o fantomă care să fi părăsit Hecate. Din câte ştiam eu, era imposibil.

N-am fost sigură, dar mi se păru că îşi dă ochii peste cap. Un gând groaznic îmi trecu prin minte.

— E vorba de Archer? Te rog nu-mi spune că eşti supărată din cauza noastră, pentru că… eşti moartă.

Ea pluti mai aproape de mine, până când am ajuns să stăm nas în nas. La început am crezut că o să mă împroaşte cu ectoplasmă sau ceva de genul ăsta, dar apoi i-am văzut gura mişcându-se iar. Nu eram expertă în cititul pe buze, însă mă aflam suficient de aproape şi ea vorbea suficient de rar încât să pot distinge ce spunea:

— Ţi-am zis, au mimat buzele ei palide, că o să te bântui de n-o să te vezi.

M-am holbat oripilată la gura ei rânjită. Iar apoi pur şi simplu dispăru. Aerul din preajma feţei mele se mişcă uşor, ca şi cum cineva tocmai ar fi deschis o fereastră.

— N-am nevoie de aşa ceva! am spus către camera goală. Zău, farfurie? PLINĂ.

Dar n-am primit niciun răspuns.

Plănuisem să dorm mai toată ziua, dar am ajuns să-mi petrec aproape tot timpul în bibliotecă, făcând cercetări despre fantome şi demoni. Nu erau tocmai cele mai uşoare lecturi şi niciuna nu-mi fu de vreun folos. Toate cărţile despre spirite şi bântuit spuneau acelaşi lucru: fantomele sunt legate de locul în care au murit, nu de persoane. Cât despre Demonologie: o istorie, începeam să cred că ar fi fost mai utilă ca proptea de uşă. Nu exista nimic acolo care să facă lumină în situaţia Daisy/Nick.

M-am gândit să-i întreb la cină – discret şi, speram eu, undeva în particular – dacă vreunul dintre ei avea vreo amintire ciudată care ar putea corespunde cu ce văzusem la Hecate, însă ei nu veniră la masă în seara aceea. Nu i-am găsit nici a doua zi de dimineaţă, ceea ce era ciudat. Să rateze cina era una, dar Nick şi Daisy îşi făceau întotdeauna apariţia la micul dejun. Totuşi, nimeni nu părea foarte îngrijorat.

— Ştii cum sunt ăia doi, zise Jenna. Probabil au şters-o pe undeva să-şi vadă de chestia aia a lor ciudată â la Kurt şi Courtney[16].

Cu toate astea, când lipsiră din nou de la cină, am devenit îngrijorată. M-am învârtit pe holul din faţa camerelor lor până aproape de ora zece în seara aceea, însă nici urmă de ei. Încă îmi pierdeam vremea pe acolo când Roderick mă găsi ca să-mi spună că tata se întorsese.

— Rapid a mai fost, mi-am zis eu, urmându-l în interior, în vreme ce stomacul mi se apucase de făcut tumbe.

Trebuia să-i povestesc tatei ce văzusem la Hecate, dar tot nu găsisem o scuză bună pentru felul în care dădusem peste informaţiile acelea. Crezusem că o să mai am câteva zile la dispoziţie ca să născocesc ceva.

Până să traversez pe sub arcada de marmură care ducea către sediul Consiliului, gura îmi era complet uscată şi genunchii mi se înmuiaseră.

Nu-mi doream nimic mai mult decât să mă afund într-unul dintre scaunele de piele ale tatei şi să-i relatez tot. Pentru prima dată înţelegeam de ce soldaţii care participau la misiuni periculoase trebuiau interogaţi. Îmi doream să spun toată istoria cât mai repede cu putinţă, mai ales ca să mi-o pot şterge din minte. Mi-am amintit iar de strigoiul acela cu trăsături disparate şi brusc

16 Aluzie la cuplul Kurt Cobain şi Courtney Love

mi se făcu teamă că o să vomit pe covorul în carouri.
Dar, când am deschis uşa de la biroul tatei, el nu era singur. Lara se afla acolo şi, chiar dacă vorbeau cu glas scăzut, magia din încăpere era atât de intensă încât mă luă cu ameţeli.
Amândoi erau atât de ocupaţi să se uite urât unul la altul încât nici măcar nu mă observară, ceea ce era un lucru bun. Aveam ocazia s-o studiez pe Lara. Ştiam că nu puteam să-mi dau seama ce punea la cale doar cercetându-i chipul. Mă îndoiesc că există o expresie care să spună: „eu şi sora mea invocăm demoni la Hecate Hall". Totuşi, m-am gândit că ar putea exista un indiciu care să arate dacă deja ştia că cineva descoperise punctul demonic.
Dar nu se vedea nimic. Era la fel de pricepută în a-şi ascunde emoţiile precum doamna Casnoff. Trebuie să fi fost o trăsătură de familie.
— Deci asta e, spuse Lara, încrucişându-şi braţele. N-o să faci nimic.
— Ce pot face, zise tata pe tonul acela înşelător de calm, dacă nici tu, nici Anastasia nu vreţi să-mi spuneţi ce se întâmplă exact pe insula Graymalkin?
Ei bine, iată şi răspunsul meu. Ştiam că Lara şi doamna Casnoff aveau un amestec în orice se petrecea la Hecate, dar tot am fost şocată să primesc aşa o confirmare. Cum? Cum putuseră femeile astea, care colaborau atât de strâns cu tata, să pună la cale ceva atât de atroce fără ca el să ştie?
— Şcoala e teritoriul nostru, se răsti Lara. Şi, deci, asta e treaba noastră.
— Şi, totuşi, îmi cereţi mie ajutorul.
Lara se aplecă brusc în faţă, izbind cu palma biroul tatei.
— Cineva a pătruns în partea interzisă a insulei, iar sistemul de securitate a fost compromis.
îmi veni în minte încă o imagine cu sabia lui Archer străpungând un strigoi. Da, compromis era un fel de-a spune.
Deodată, ea schimbă tactica.
— Ai jurat. I-ai jurat tatălui meu că vei face tot ce-ţi stă în putere pentru a proteja interesele mele şi ale Anastasiei la Hecate.
Până şi eu i-aş fi putut spune că asta era o mişcare proastă. Tata păru furios.
— Nu-l amesteca pe el în treaba asta, Lara!
Atunci el mă remarcă în sfârşit şi, de îndată ce mă văzu peste umărul Larei, ea se răsuci. Imediat chipul femeii s-a îmblânzit, ba chiar începu să zâmbească. Însă ochii îi erau la fel de aspri şi de strălucitori precum lacul care îmbrăca masa tatei.
— Sophie, aici erai! Unde ai fost în ultimele câteva zile? Abia dacă te-am văzut.
— P-pe aici, m-am bâlbâit eu, crispându-mă în sinea mea. Of, grozav alibi! Tata mi-a dat o grămadă de cărţi de citit. V-am întrerupt?
Lara flutură din mână.
— Doar nişte afaceri plicticoase de-ale Consiliului. Nimic care să te privească pe tine. Se uită iar la tata. Putem termina de discutat despre asta mai târziu. Vă las să staţi de vorbă.
Ieşind din birou, mă bătu uşor pe mână în felul acela familiar al ei. Trebui să-mi adun toate puterile ca să nu-i evit atingerea.
Uşa se închise cu un ţăcănit în urma Larei, iar eu am răsuflat uşurată. Tata îmi făcu semn să mă aşez, apoi îmi zise:
— Mă tem că voiajul meu n-a avut atâta succes pe cât am sperat. Aislinn Brannick continuă să...
— Se invocă demoni la Hex Hall, am turuit. Am fost acolo zilele trecute – am folosit Itineris-ul – şi am văzut cu ochii mei. Acolo se întâmplă, iar în ultimii

optsprezece ani şase elevi au dispărut de la şcoală. Doi dintre ei au fost Anna şi Chaston, fetele pe care Alice le-a atacat anul trecut.

Mă simţeam bine să-mi descarc sufletul în felul ăsta. Nu-mi mai rămânea timp să-mi fac griji cu privire la găurile din povestea mea.

Tata nu făcu decât să se holbeze la mine de parcă aş fi început să vorbesc în greacă. Desigur, probabil că ştia greacă, aşa că poate fu mai mult ca şi cum aş fi folosit limba marţienilor. În orice caz, părea, în egală măsură, speriat şi buimăcit.

— Ce?

Mi-am impus să avansez mai încet şi am luat povestea de la capăt, bineînţeles lăsând la o parte implicarea lui Archer. I-am relatat cum mi-am amintit că văzusem ceva ciudat la Hecate, aşa că m-am întors să verific, apoi i-am descris groapa, piatra din mijlocul ei, ba chiar şi strigoii.

Când am terminat, tata părea mai bătrân şi mai trist decât îl văzusem vreodată.

— Nimic din toate astea n-are logică.

— Încep să cred că ăsta ar trebui să fie titlul autobiografiei mele.

— Lara şi Anastasia sunt două dintre aliatele mele cele mai de încredere, continuă el, frecându-şi maxilarul. De ce Dumnezeu s-ar afla în spatele poveştii ăsteia?

— Asta-i întrebarea de un milion de dolari. Există vreo modalitate prin care putem verifica dacă Nick şi Daisy au fost vreodată la Hecate? Trebuie să fi avut alte nume, altfel ţi i-ai fi amintit.

Nu ştiu de ce mă agăţasem de speranţa că tata o să mă ia cu: „Da, desigur, lasă-mă să verific baza de date computerizată Registru înscrieri Hecate 9000“.

Probabil că listele alea erau scrise cu pene de gâscă pe foi de pergament. Dar el clătină din cap şi spuse:

— Nu, Anastasia păstrează toate acele registre. Iar dacă e adevărat ce spui tu despre părinţii Annei şi ai lui Chaston, atunci familiile lui Nick şi Daisy nu le-ar fi anunţat niciodată dispariţia.

M-am simţit dezamăgită.

Pe chipul tatei se aşternu o expresie visătoare care spunea că era pe cale să plece în căutarea unor cărţi străvechi şi a unor citate enigmatice. Într-adevăr, se ridică de la masă şi se duse către bibliotecă.

Scoase de acolo unul dintre tomurile uriaşe, îmbrăcate în piele, la care ţinea nespus şi începu să-l răsfoiască, aşa că am hotărât să mă consider trimisă la plimbare. N-aveam nimic împotrivă. M-am săltat de pe scaun şi mi-am târât picioarele spre uşă.

Tocmai când eram cu mâna pe clanţă, tata spuse:

— Sophia.

— Da?

Când m-am întors să mă uit la el, continuă:

— Sunt foarte mândru de ceea ce ai făcut. N-am idee care ar putea fi consecinţele pe termen lung ale acţiunilor tale, dar…

Am ridicat mâna:

— Pentru moment hai să rămânem la partea cu mândria, bine, tată?

Mai ales că o mare parte din mândria aceea probabil s-ar evapora odată ce ar afla despre Archer, m-am gândit eu, simţind un junghi de tristeţe.

El zâmbi.

— Foarte bine. Noapte bună!

— Noapte bună, tată!

Am ieşit pe hol. Era şi el o dată aproape gol, cu excepţia celor doi gardieni

vampiri care stăteau de pază. Când am coborât scările masive, toată casa părea tăcută. Uitându-mă la ceas, am văzut că se făcuse aproape ora unsprezece. Peste aproximativ un ceas ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Archer şi habar n-aveam ce urma să-i spun când…

— Sophie.

Am aruncat o privire peste umăr şi am văzut-o pe Daisy stând în capul scării, chiar sub arcadă. Poziţia ei avea ceva ciudat. Mâinile îi erau încleştate pe lângă corp, iar capul şi-l ţinea uşor înclinat către dreapta. Chipul îi era complet lipsit de expresie. În minte mi se declanşară semnale de alarmă, dar am ridicat mâna într-un salut şovăitor.

— Aici erai, am spus chiar în timp ce făceam un pas în spate. Nu v-am mai văzut…

N-am mai apucat să-mi termin fraza. Daisy începu să înainteze către mine şi atunci i-am observat ochii.

Nu era nimic omenesc în ei.

Totul parcă s-ar fi derulat cu încetinitorul în vreme ce simţeam cum mi se zbârleşte aproape fiecare fir de păr de pe corp. Mai văzusem ochi ca aceia până atunci şi ştiam ce însemnau.

Am ridicat mâinile şi, în ciuda oboselii, magia îmi ieşi curată şi pură. M-am gândit la mama şi, cu o zvâcnire din încheietură, am trimis un fulger în umărul lui Daisy. Nu voiam s-o rănesc, ci doar s-o încetinesc. Însă, cu toate că se poticni pe scări, ea continuă să se apropie.

— Tată! am strigat, deşi ştiam că nu mă poate auzi.

Daisy mârâi la mine şi se aruncă înainte. Degetele i se chirciră ca nişte gheare. De data asta am trimis un fulger îndeajuns de mare încât s-o pună la pământ. Fata se lovi la genunchi, văitându-se de durere, şi, cu toate că eram îngrozită, mă cuprinse un sentiment de vinovăţie. Nu e Daisy, mi-am amintit eu. Nu mai rămăsese nici urmă de ea în interiorul acelei creaturi care se ridica în picioare cu mişcări şovăitoare şi privirea sclipind de furie. Apoi fata îşi ridică ochii. I-am văzut buzele mişcându-se, dar nu am înţeles ce spunea. Abia când am auzit scrâşnetul acela oribil de metal pe piatră mi-am dat seama că stăteam chiar sub una dintre statuile uriaşe care o impresionaseră pe Jenna atât de mult în prima zi.

O statuie care era pe cale să-mi cadă în cap.

Capitolul 34

Poate că sună ciudat, însă primul lucru care-mi trecu prin minte gând am văzut-o pe doamna aceea din bronz, înaltă de trei metri, plonjând spre mine fu: „Ei bine, măcar asta nu mă poate omorâ”. La urma urmei, doar sticla demonică o putea face. Dar nu ştiam dacă prietenul meu Cal va putea să vindece numeroasele fracturi pe care aveam să le capăt.

Fără să mă gândesc cu adevărat, am închis ochii. Mi-am simţit puterile urcând în mine, apoi am avut strania senzaţie că eram cuprinsă de un curent rece, ceva ce nu mai simţisem din noaptea aceea în luminiş, cu Alice.

Ca de la distanţă, am auzit bubuitul asurzitor al statuii pe podeaua din marmură. Am deschis ochii.

Stăteam la câţiva metri depărtare, pe scară, în spatele lui Daisy. Pentru prima dată în peste şase luni, mă teleportasem.

Daisy se răsuci zăpăcită, dar se pare că sunetul uriaşei siluete metalice

izbind podeaua atrăsese atenţia tuturor, pentru că, brusc, am auzit paşi care se apropiau în fugă.

— Nu! strigă cineva.

Era tata, stând în capul scării. Răsufla greu, cu o mână întinsă către Daisy.

— Nu eşti tu asta, îi spuse el fetei şi mi-am putut da seama că se chinuia să păstreze un ton calm. Te poţi împotrivi. Aminteşte-ţi ce te-am învăţat.

Dar pe chipul lui Daisy nu se zări nici cea mai mică urmă de înţelegere. Asta fu partea cea mai înspăimântătoare. Chiar şi Alice, oricât de nebună fusese, tot păruse umană. Daisy nu era altceva decât un monstru cu chipul strâmbat de furie.

Mişcându-se atât de repede încât abia dacă am avut timp să reacţionăm, ea duse mâna la curea şi scoase ceva de-acolo. Era aceeaşi bucată de sticlă care mă lovise la petrecerea de ziua mea. Substanţa îi sfârâia în palmă, arzând-o, dar Daisy nici măcar nu tresări. Se repezi înspre noi. Ochii ei aveau aceeaşi nuanţă de roşu-violet ca ai lui Alice în acea ultimă noapte.

Următoarele câteva clipe se pierdură în ceaţă. Daisy mă atacă ţinând sticla demonică ridicată în sus şi atunci un fulger luminos se iscă deasupra mea – tata –, dar, încă o dată, ea nu păru să simtă vreo durere. Tata îmi apăru brusc alături, aruncându-se între mine şi ciobul negru, zimţat, şi atunci cred că am ţipat.

Deodată se auzi un strigăt, un cuvânt pe care nu-l mai auzisem vreodată. De fapt, nici măcar nu ştiu dacă era un cuvânt, dar orice ar fi fost, avu în el atâta putere încât am simţit că mi se despică ţeasta.

Daisy rămase nemişcată, cu ochii larg deschişi. Apoi sticla demonică îi căzu printre degete şi, preţ de o singură clipă, semăna cu Daisy pe care o ştiam eu. Apoi dădu ochii peste cap şi se prăvăli pe trepte, rostogolindu-se de-a lungul câtorva dintre ele, înainte să aterizeze pe palier. Undeva în casă, unul dintre ceasuri bătu de unsprezece ori şi mi-am dat seama cu uimire că trecuseră mai puţin de patru minute de când ieşisem din biroul tatei.

El coborî în fugă scările şi se repezi la trupul inert al lui Daisy, apăsând cu degetele adâncitura de sub maxilarul ei, în vreme ce eu mă holbam la Lara. Ea stătea lângă statuia căzută, gâfâind.

— Ce dracu' a fost asta? am întrebat-o cu un glas care răsună teribil în liniştea casei.

— O simplă vrajă de imobilizare, răspunse femeia în timp ce traversa holul, ţăcănind din tocuri.

— Minţi.

Tata scuipă cuvântul cu mult mai mult venin decât îl credeam în stare. Lara trebuie să fi fost şi ea şocată, pentru că se albi la faţă.

— Poftim?

Ridicându-se în picioare, el o fixă cu privirea.

— Nu există nicio vrajă de imobilizare care să poată opri un demon dezlănţuit.

Tata păru atât de înfricoşător încât până şi eu m-am cutremurat puţin, însă Lara nici măcar nu clipi.

— E clar că există, deoarece eu tocmai am folosit-o cu succes. Făcu semn înspre Daisy. Fata aia era pe cale să te ucidă, James.

Am coborât ca să mă alătur tatei.

— Ce-o să se întâmple cu ea acum?

El nu-şi dezlipi ochii de Lara.

— Va trebui închisă cumva. Una dintre celulele de la nivelul inferior, mă gândesc.

— Închisă? Tata mă privi cu tristeţe. Ea nu mai e, Sophie. Cel puţin nu acea parte din ea care îi aparţinea lui Daisy. Odată ce magia preia controlul… nu există cale de întoarcere.

Daisy gemu şi pleoapele îi tremurară, ca şi cum ar mai fi existat încă o mică scânteie din ea care auzise şi înţelesese.

— Cineva trebuie să-i spună lui Nick, am murmurat.

Tata oftă, slăbindu-si nodul de la cravată.

— Bineînţeles. Jenna.

Am ridicat privirea, surprinsă s-o văd pe prietena mea stând la câţiva metri în spatele Larei. Probabil auzise toată zarva. Avea chipul palid şi ochii mari. Traversă în grabă holul şi mă luă de mâini.

— Eşti bine?

— Da, am spus, dar la vederea ei am simţit lacrimi în ochi.

Nu ştiam dacă din pricina vinovăţiei sau a faptului că-i citeam frica pe chip.

— Dacă nu te superi, du-te, caută-l pe Nick şi spune-i că vreau să ne întâlnim în camera verde, îi ceru tata.

Ea ridică privirea surprinsă, însă zise că aşa o să facă, apoi a se îndreptă către holul din spate.

Ghemuindu-se iar, tata îndepărtă o şuviţă de păr negru de pe fruntea lui Daisy. Murmură ceva ce n-am putut înţelege, iar ea se linişti, părând să fi căzut într-un somn şi mai adânc.

— O să mă asigur că va fi îngrijită, spuse el. Şi, Lara, după ce mă văd cu Nick, vreau să discut cu tine. S-a înţeles?

Femeia făcu o mică plecăciune, dar avea buzele strânse de furie.

— Desigur.

După plecarea ei, mi-am lăsat genunchii să cedeze şi m-am aşezat pe o treaptă. Câteva minute mai târziu îşi făcură apariţia Roderick şi Kristopher. Ridicară trupul fetei cu o surprinzătoare blândeţe şi îl duseră spre una dintre celulele misterioase aflate în măruntaiele Abaţiei Thorne. Gândul că Daisy, chiar şi o Daisy demon ieşit din minţi cu porniri criminale, va fi întemniţată prăvăli peste mine un nou val de tristeţe.

Mi-am aşezat capul pe braţele încrucişate şi am încercat să reflectez la cele întâmplate.

— Tată, am spus în cele din urmă, Daisy mă urmărea pe mine. Mă aşteptam să reacţioneze în stilul lui obişnuit cu „O, Sophie, dar e imposibil deoarece un cuvânt complicat şi încă un cuvânt complicat şi, de asemenea, un concept abstract”. Însă, măcar o dată, el n-o făcu. Se aşeză pur şi simplu lângă mine şi zise:

— Continuă.

— Mi-a strigat numele chiar înainte să atace. Plus toată chestia cu pumnalul. Tu ai fi fost o ameninţare mai mare. Eu eram prea obosită de pe urma teleportării ca să mă mai lupt cu ea. Dar te-a atacat abia atunci când te-ai aşezat chiar în faţa mea.

Tata îşi scoase ochelarii, frecându-şi puntea nasului.

— Ţi-am spus că voiajul meu n-a avut succes. Asta e valabil doar cu privire la familia Brannick, dar nu la întreaga călătorie. Magul pe care l-am vizitat în Lincolnshire, Andrew Crowley, mi-a oferit nişte informaţii foarte utile. Mai tii minte secţiunea din Demonologie despre controlul demonilor? Cred că e în capitolul cinci.

— Ăăm… nu.

Pe chip îi apăru o undă de iritare.

— Serios, Sophie, ţi-am dat cartea aia cu un motiv.

— Şi îmi pare foarte rău, dar e lungă şi plicticoasă, şi putem să trecem pur şi simplu la partea în care îmi spui despre ce e vorba.
— Există legende despre vrăjitoare şi magi care, în vechime, au invocat demoni şi le-au manipulat puterile.
— Seamănă cu ce încerca să facă sabatul lui Elodie cu Alice.
Tata scutură din cap.
— Nu, aia a fost o tentativă de a invoca un demon şi a-l reţine. E altceva. Dacă ritualul lor ar fi funcţionat, ele ar fi putut s-o folosească pe Alice într-o oarecare măsură, dar n-ar fi controlat-o. Ea tot ar fi avut voinţă proprie. Mă studie, apoi spuse cu mare grijă. Dar, conform cercetărilor domnului Crowley, ca să controlezi cu adevărat un demon, trebuie să fii creatorul lui – vrăjitoarea sau magul care a săvârşit ritualul de posedare.
— Lara. Cuvântul acela, sau sunetul, sau ce-o fi fost o opri pe Daisy în loc.
Tata lăsă să-i scape o răsuflare tremurândă.
— Da.
Toate începură să se aşeze la locul lor, însă asta nu făcu decât să-mi înrăutăţească starea de spirit.
— Deci ea e de vină. Ea i-a creat pe Nick şi Daisy.
Gândurile continuau să mi se rostogolească precum un deosebit de îngrozitor bulgăre de zăpadă.
— Ştie că am fost pe Graymalkin, tată. Nu-mi dau seama de unde, dar ştie. Şi din cauza asta a asmuţit-o pe Daisy asupra mea. A potolit-o doar pentru că mai avea puţin şi te rănea pe tine.
Dulcea, prietenoasa Lara. „Doamna Casnoff într-o lume bizară“, o porecliserăm eu şi Jenna. Tocmai încercase să mă ucidă.
— Şi-acum ce facem? l-am întrebat eu. O arestezi într-un fel magic?
— Nu pot.
Era cam ultimul răspuns la care m-aş fi aşteptat şi m-am holbat şocată la el.
— Tată, tocmai a încercat să mă omoare. Ca să nu mai spunem că invocă demoni şi îi foloseşte pe post de arme.
— Nu înţelegi, spuse tata obosit. Eu, Lara şi Anastasia suntem legaţi prin jurăminte de sânge. Dacă le arunc pe amândouă în temniţă fără nicio dovadă, ar putea părea o manevră politică.
— Dar ai dovezi. Locul acela de pe insula Graymalkin. Crede-mă, tată, oricine şi-ar putea da seama că acolo s-au întâmplat nişte chestii urâte.
— N-ar fi îndeajuns. Iar Anastasia deţine controlul total asupra a tot ce se întâmplă la Hecate. Ar putea găsi cu uşurinţă o scuză plauzibilă.
Frustrată, am clătinat din cap.
— Dar Daisy şi Nick…
— Acum Daisy e complet insensibilă, iar Nick nu-şi mai aminteşte nimic din cele întâmplate înainte să devină demon. Nu ne sunt de niciun ajutor în problema asta.
Am sărit în picioare, gest pe care l-am regretat imediat. Prea multă magie şi prea mult stres mă ameţiseră. Totuşi, m-am sprijinit de balustradă şi am zis:
— Deci n-o să faci nimic?
Tata se ridică şi el.
— Sophie, cândva ţi-am spus că, pentru a fi şef al Consiliului, e nevoie de multe sacrificii. Femeia aia m-a minţit, a distrus o tânără ca să-şi atingă scopurile şi tocmai a încercat să-mi ucidă fiica. Magia izvora din el cu atâta putere încât am simţit că probabil ar trebui să mă aşez la loc. Crede-mă, continuă tata, nu-mi doresc nimic mai mult decât s-o plesnesc de să dispară de pe faţa pământului. Dar nu pot. Nu înainte de a avea dovezi concrete.

Plesnitul îmi suna bine, dar, oricât de mult mi-ar fi displăcut, ştiam că are dreptate.
— Frate, nasoală mai e politica! am bombănit.
Tata mă luă de mână.
— Sophie, îţi jur că o să dăm de capătul problemei. Iar când o s-o facem, Lara şi Anastasia şi oricine altcineva ar mai fi implicat în nebunia asta vor suferi consecinţele.
— Mersi, tată.
Voiam să aştept sosirea lui Nick, mai ales ca să-i ofer tatei un oarecare sprijin moral, dar el îmi spuse să urc în camera mea.
— Arăţi de parcă mai ai puţin şi te prăbuşeşti, îmi spuse, conducându-mă pe hol către scările din spate. L-aş putea chema pe Cal…
— Nu, am răspuns în grabă. Am nevoie doar să stau puţin singură.
Tata încuviinţă.
— În regulă. Du-te şi odihneşte-te!
Fură cele mai uşoare instrucţiuni pe care le-am primit vreodată. Însă, tocmai când mă întorceam să plec, el adăugă:
— Iar de data asta o sun pe mama ta.
N-avea niciun rost să-l contrazic. Recunoşteam un chip hotărât când îl vedeam. Avea s-o sune pe mama, iar ea avea să zboare aici numaidecât şi să mă târască înapoi la… de fapt, habar n-aveam unde. După toate aparenţele, nu mă puteam întoarce la Hex Hall.
Gândurile astea mă oboseau mult prea tare, aşa că m-am urnit cu greu înapoi la etaj şi am făcut cel mai lung şi mai fierbinte duş din istoria omenirii. Ştiam că apa caldă nu era nici pe departe suficientă ca să spele toate temerile şi tristeţile care ameninţau să mă copleşească, dar oricum îmi prindea bine. Iar peste puţin timp urma să mă întâlnesc cu Archer, deci cu siguranţă trebuia să fiu curată.
Mă simţeam ceva mai bine când am deschis uşa cabinei de duş, dar senzaţia dispăru imediat când am văzut-o pe Elodie stând la mine în baie. De data asta părea mai solidă şi mult mai speriată. Buzele i se mişcau iute şi cu furie. Mi-era imposibil să pricep ce încerca să-mi spună.
— Ştiu, am bombănit către ea în timp ce mă înfăşuram într-un halat. Probabil ar trebui să trec mai des pe la sală sau ceva de genul ăsta, dar, serios, dacă ai de gând să mă bântui, trebuie să stabilim nişte limite.
Ea ridică mâinile şi pluti mai sus. Pe chip i se citea un amestec de furie şi îngrijorare. Ceva îmi spunea că orice mesaj ar fi încercat să-mi transmită, era ceva mult mai important decât cele cinci kilograme pe care ar fi fost bine să le pierd.
O puternică bătaie în uşă mă făcu să sar în sus, ba chiar şi Elodie întoarse capul în direcţia zgomotului.
— Stai acolo! i-am spus eu, îndreptând un deget către ea.
Îmi răspunse arătându-mi degetul mijlociu. Fermecător!
La uşă era doamna Casnoff, cu o figură la fel de îngrijorată ca a lui Elodie.
— L-ai văzut pe Nick?
Mi se făcu pielea ca de găină.
— Nu, de ce?
Ea îşi răsuci unul dintre inele.
— Tot nu reuşim să-l găsim. După tot ce s-a întâmplat cu Daisy, îţi dai seama de ce e foarte supărător.
Cu coada ochiului o zăream pe Elodie plutind în afara uşii de la baie, fluturând cu toată puterea din braţele ei fantomatice.

— O să fiu atentă dacă apare, i-am spus doamnei Casnoff, apoi i-am închis, cu blândeţe, uşa în nas.

— Ce-i? am şoptit, întorcându-mă către Elodie.

Ea pluti înapoi în baie, făcându-mi semne s-o urmez.

Dar, când am intrat acolo, dispăruse.

— A, super! am spus cu voce tare. Până şi moartă eşti o pacoste pe capul…

Dar atunci nişte litere începură să apară pe oglinda aburită. Era un proces lent şi chinuitor, însă, în sfârşit, se ivi un cuvânt.

ARCHER.

Când alte două cuvinte îşi făcură apariţia, groaza mi se cuibări în stomac, grea ca o cărămidă.

MOARĂ. NICK.

— O, Doamne! am murmurat.

DU-TE.

Capitolul 35

Am dat fuga înapoi în dormitor, dar atunci mi-am dat seama că, dacă dau buzna afară pe uşa din faţă îmbrăcată în halat de baie, cineva cu siguranţă mă va întreba încotro mă îndrept. Panica mă cuprindea chiar în timp ce magia mi se ridica din tălpi.

Vraja de teleportare. Niciodată nu fusesem în stare să mă mişc mai mult de trei metri, iar moara se afla la cel puţin opt sute de metri distanţă. Totuşi, trebuia să încerc.

Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept, adunându-mi puterile în adâncul fiinţei mele, încercând să mă liniştesc. Probabil îmi luă doar cinci secunde, dar mi se păru că trecuseră ore întregi înainte să simt vântul rece înfăşurându-se în jurul meu, să-mi simt sângele încetinindu-mi în vene.

Atunci când frigul se înmuie, aproape că îmi fu frică să deschid ochii, însă, când am făcut-o, m-am trezit chiar în faţa morii de măcinat porumbul. Orice sentiment de uşurare s-ar putea să fi trăit în urma reuşitei vrăjii se risipi în clipa în care am păşit înăuntru. Încă simţeam rămăşiţele de magie în aer. Magie neagră.

— Archer? am strigat. Inima îmi bătea cu atâta putere încât mă temeam că nu voi mai putea auzi nimic altceva.

Dar apoi, din fundul morii, am auzit un slab, şuierător:

— Mercer.

Un hohot de plâns îmi izbucni din gât în vreme ce alergam către nişă. Archer zăcea pe spate, cu mâinile la piept. În lumina lunii arăta de parcă ar fi fost împroşcat cu cerneală.

Dar substanţa care îi acoperea pieptul şi se întindea într-o baltă uriaşă sub el nu era nici cerneală, nici vopsea neagră, nici vreuna dintre celelalte chestii cu care mintea mea disperată încerca să se păcălească. În aer plutea un uşor iz metalic ce îmi amintea de momentele în care Jenna se hrănea în camera noastră.

Am căzut în genunchi lângă el, atingându-i obrazul. Părea rece şi umed.

— Asta… păţesc… dacă vin devreme, gâfâi el, încercând să-mi zâmbească.

— Te rog nu glumi şi sângera în acelaşi timp, am spus în timp ce îi ridicam cu blândeţe o mână de pe piept.

Era prea întuneric ca să-mi pot da seama de gravitatea rănilor lui, ceea ce

probabil era un lucru bun. Totuşi, avea cămaşa lucioasă şi lipicioasă din pricina sângelui, iar respiraţia îi era întretăiată.

—A fost un tip, murmură el. A apărut… din senin. Cred că avea… gheare.

O, Doamne! Asta explica tăieturile, însă imaginea lui Nick, la fel de sălbatic precum fusese Daisy, spintecându-l pe Archer făcu ca fierea să mi se ridice în gât.

Am respirat pe nas până când senzaţia dispăru.

— O să fii bine, i-am spus lui Archer, însă vocea îmi tremura, iar eu dârdâiam toată. Probabil nici nu e atât de grav, iar tu joci teatru, ca de obicei.

Magia fremăta în mine precum o mare furtunoasă, dar eram prea supărată ca să mă concentrez pe ceva. Totuşi, am încercat. I-am mângâiat fruntea şi am încercat să-mi canalizez puterile prin el, am încercat să-i închid toate rănile de pe piept şi abdomen.

Hemoragia se mai domoli, dar asta fu tot ce am putut face, iar el deja pierduse foarte mult sânge. M-am lăsat pe călcâie, îmi venea să urlu de supărare. Ce rost avea să deţii toate puterile zeilor dacă nu-i puteai ajuta pe cei dragi?

Tremurând, Archer mi prinse o mână într-a lui.

— Cauză pierdută, Mercer.

— Nu spune asta! am ţipat.

El clătină din cap. Dinţii îi clănţăneau atât de tare încât abia dacă mai putea vorbi, dar reuşi să spună:

— Mereu a existat riscul să se întâmple asta… mai devreme sau mai târziu. Mi-aş fi dorit… să fi fost… mai târziu.

Voiam să-i spun iar nu, că va fi bine, dar n-avea rost. Chiar şi în beznă vedeam cât de palid era şi câtă teamă i se citea în ochi. Balta de sub el părea atât de mare, încât îmi venea greu să cred că-i mai rămăsese vreo picătură de sânge în corp.

Murea şi amândoi ştiam asta. Eu nu puteam face nimic.

Dar exista cineva care putea.

M-am aplecat mai aproape de el şi i-am şoptit la ureche:

— Cross, te rog, mai rezistă încă vreo câteva minute, bine? Mi-ai promis că o să ne giugiulim într-un castel şi vreau să te ţii de promisiune.

Încercă să râdă, însă nu-i ieşi decât o bolboroseală lipsită de vlagă. Mi-am acoperit gura cu dosul mâinii ca să nu ţip şi m-am ridicat în picioare.

Degetele lui mă prinseră de poala halatului.

— Nu mă părăsi! şopti.

Am simţit că mor când am făcut-o, însă m-am îndepărtat astfel încât să nu mă poată atinge.

— Mă întorc imediat, jur.

Voiam să-i spun mai multe, dar şi aşa irosisem timp. Dacă murea înainte ca eu să mă întorc… nu mă puteam gândi la asta. Până să mai am răgazul de a mă îndoi de mine însămi sau de a cântări riscurile, am închis ochii şi am dispărut.

Am reapărut în hol, chiar în faţa camerei mele şi m-am repezit către dormitorul lui Cal.

Când deschise uşa părea ciufulit, somnoros şi plăcut surprins să mă vadă. Asta fu partea cea mai proastă.

Totuşi, de îndată ce îşi dădu seama că eram plină de sânge, zâmbetul îi pieri şi mă apucă de braţ.

— Sophie, ce se întâmplă?

— Nu e sângele meu, am spus repede. Cineva e rănit şi am nevoie să vii la

moară cât poţi de repede. Nu spune nimănui. Ne vedem acolo.

Se încruntă zăpăcit, dar eu m-am teleportat înapoi înainte ca el să apuce să-mi mai pună vreo întrebare.

Nu ştiam dacă datorită tuturor exerciţiilor pe care le făcusem cu tata sau din altă cauză, însă n-am obosit deloc făcând o vrajă atât de dificilă. Când am apărut înapoi la moară, îmi simţeam mintea limpede şi nu eram nici măcar puţin ameţită, însă tot mă simţeam cuprinsă de teamă când am intrat înapoi la Archer. Slavă Domnului, când am ajuns lângă el pieptul încă se mai mişca în sus şi în jos, dar părea să respire mai sacadat ca înainte şi avea ochii închişi.

— Vezi, ţi-am zis că o să mă întorc, i-am spus când m-am ghemuit iar alături de el.

Am încercat să păstrez un ton calm, ca şi cum, dacă ar fi crezut că mie nu-mi era frică, nici lui nu avea să-i fie. Nu ştiu dacă a funcţionat, însă el mă luă de mână şi, fără să deschidă ochii, îşi lipi buzele de palma mea. I-am cuprins cealaltă încheietură ca să-i pot simţi pulsul.

M-am concentrat, încercând să simt fiecare pulsaţie fermă de sub degetele mele, până când, în cele din urmă, l-am auzit pe Cal strigând:

— Sophie?

— Aici, în spate!

L-am auzit păşind peste pietre şi grinzi căzute, iar când, în sfârşit, îşi făcu apariţia în uşă, mi se păru cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată.

— O, mulţumesc! am răsuflat, însă n-aş fi putut spune dacă îi vorbisem lui Cal sau lui Dumnezeu.

— Ce se întâmplă? întrebă el, venind către mine.

Atunci văzu.

Un amestec de emoţii îi străbătu chipul. La început păru şocat, dar apoi surprinderea lăsă loc unei furii reci, tăcute. Ochii îi erau duri şi buzele încordate.

— Cal, am spus, însă cuvântul semănă cu un vaiet.

— Dă-te! replică el cu asprime.

M-am repezit să mă ridic, mutându-mă de cealaltă parte a lui Archer, în timp ce Cal îngenunchea în locul meu. Înşfăcă braţul rănitului fără nici urmă din delicateţea pe care o văzusem la el când vindeca alte persoane, inclusiv pe mine. Se comporta ca şi cum ar fi încercat să-l atingă cât mai puţin. Am trăit o îngrozitoare clipă de îndoială, dar apoi Cal lăsă capul în jos şi mici scântei argintii începură să urce pe pielea lui Archer.

Aşa că m-am aşezat pe podeaua jegoasă a unei mori din secolul aLXVIII-lea şi m-am uitat cum logodnicul meu îi vindecă tipului de care eram îndrăgostită rănile căpătate în urma unui atac demonic.

— Uau, am murmurat, când o să mă întorc la Hex Hall o să am un eseu varză despre „Cum mi-am petrecut vacanţa de vară“.

Apoi mi-am lăsat fruntea pe genunchi, încercând să mă hotărăsc dacă să izbucnesc în plâns sau într-un râs isteric.

După câteva minute, l-am auzit pe Cal spunând:

— Gata.

Când am ridicat privirea, sângele de sub Archer dispăruse complet şi, chiar dacă era încă inconştient, respira lent şi regulat. M-am repezit înspre ei.

— Mulţumesc mult de tot, am zis, punându-mi mâna pe braţul lui Cal.

Dar el mi-o aruncă la o parte, se ridică şi se întoarse cu spatele către mine. Tot trupul lui radia furie, de la umerii încordaţi la pumnii încleştaţi.

M-am dus după el şi am început să spun:

— Îmi pare rău…

Dar el îmi reteză vorba din gură.

— Nu. Ştiam că poţi fi naivă, dar niciodată nu m-am gândit că eşti proastă. E un Ochi, Sophie. Ăştia îi omoară pe ai noşti. Care parte din toate astea nu ţi-e clară?

Tot ce-am putut să fac a fost să clipesc.

— Iar ăsta e mai rău decât oricare altul, continuă Cal, deoarece, tehnic, e unul de-al nostru. Şi-a trădat propriul neam, iar tu continui să-l primeşti în sufletul tău, respingând... pe oricine altcineva.

Atunci ridică privirea spre mine, iar ce am văzut în ochii lui mă făcu să tresar. Cal se pricepea atât de bine să-şi ascundă emoţiile încât niciodată nu-mi dădusem seama că... Doamne, cum putusem să fiu atât de proastă?

— Îmi pare rău, am repetat. E-eu n-am vrut niciodată să te rănesc, Cal.

Expresia îndurerată dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Nu-i vorba doar de mine, zise el. Se presupune că într-o zi vei şefa Consiliului. Comunitatea Prodigium trebuie să aibă încredere în tine, iar asta nu se va întâmpla niciodată dacă tu te bagi în pat cu unul dintre ei.

Un val de furie şi ruşine se năpusti peste mine, înflăcărându-mi obrajii.

— Deci, în primul rând, nu mă bag cu nimeni „în pat“. În al doilea rând, Archer mi-a salvat viaţa de mai multe ori. Nu e aşa cum îl crezi tu.

Cal scoase un sunet de dezgust.

— Ei, haide, Sophie! Nu pricepi? El e arma supremă a celor din L'Occhio di Dio. Ani întregi l-au folosit ca spion la Hecate, deci ce te face să crezi că acum s-au oprit? Probabil asta nu-i decât noua lui misiune, să se apropie de tine ca să te poată folosi pentru a obţine informaţii despre Consiliu.

— De fapt, voiam s-o folosesc doar pentru corpul ei, dar nici asta nu-i o idee rea.

Eu şi Cal am întors capetele şi l-am văzut pe Archer stând sprijinit de peretele din fund, cu ochii lui negri scăpărând. Era încă palid, dar, în rest, nimic nu indica faptul că fusese în pragul morţii cu doar câteva minute în urmă.

— Deci, dacă eşti atât de convins că sunt spion, de ce m-ai vindecat? întrebă el, crispându-se în timp ce ridica în picioare. Ai fi putut pur şi simplu să mă laşi să sângerez până la moarte şi ai fi scăpat de multă bătaie de cap.

Cal se uită urât la el.

— Am făcut-o pentru ea.

Rânjetul lui Archer păli.

— Destul de corect, spuse el încet. Mulţumesc.

S-au fixat unul pe altul cu privirea şi, în vreme ce fraiera de unsprezece ani din sufletul meu spera întrucâtva ca doi băieţi mişto să se bată pentru ea, fiinţa raţională de şaptesprezece ani ştia că Archer trebuia să plece de acolo, repede.

— Bun, uite ce e, putem să discutăm despre toate astea mai târziu, am spus, îndreptându-mă către Archer.

El îşi strecură mâna într-a mea şi mi-o strânse.

Ochii lui Cal căzură pe mâinile noastre înlănţuite şi atunci ne întoarse iar spatele.

— Mă duc înapoi acasă, mormăi, dar, când dădu să plece, uşa era blocată.

Tata, Lara şi ceilalţi trei membri ai Consiliului stăteau toţi acolo, uitându-se la Archer cu expresii întunecate pe chipuri.

Capitolul 36

Amintirile mele despre tot ce s-a întâmplat după aceea sunt un pic încâlcite. Mi-l amintesc pe Kristopher repezindu-se în faţă şi lovind cu piciorul sabia, apoi răsucindu-i lui Archer braţele la spate şi legându-i-le cu sfoara aceea neagră care îi atârna întotdeauna la curea.

Ştiu că Lara înşfăcase braţul lui Cal şi îi striga ceva, în vreme ce Roderick îşi încrucişase braţele la piept şi mă privea cu furie. Aripile negre îl făceau să semene cu un înger al morţii.

Dar cel mai bine mi-l amintesc pe tata care stătea acolo şi mă fixa cu o privire de nepătruns. Când am încercat să-i vorbesc, ridică brusc mâna şi spuse:

— Nici măcar nu încerca să-mi explici, Sophia.

Drumul înapoi către casă fu alcătuit din cei mai lungi şi mai trişti opt sute de metri din viaţa mea. Nici măcar nu ştiam ce mă îngrijora mai tare – ce urmau să-i facă lui Archer sau dacă părintele meu mă va ierta vreodată. În faţa mea, tata şi Lara se sfătuiau cu glas scăzut, iar eu încercam să evaluez dimensiunile încurcăturilor în care intrasem. Fusesem prinsă cu unul dintre cei mai mari duşmani ai comunităţii Prodigium. Ceva îmi spunea că pedeapsa pentru asta avea să fie mult mai grea decât scrierea a o mie de cuvinte despre vreun subiect obscur.

Când am intrat înăuntru, Abaţia Thome era întunecată şi tăcută. Abia după ce am fost conduşi tocmai până în foaierul principal, tata zise în sfârşit ceva.

— Convocăm o şedinţă de urgenţă a Consiliului mâine, la prima oră. Sophie, Cal, voi doi veţi merge în camerele voastre şi veţi sta acolo până când va veni cineva să vă ia. Kristopher, du-te şi închide-l pe domnul Cross într-una din celulele de la subsol.

L-am privit în ochi pe Archer în timp ce Kristopher începuse să-l târască de acolo.

— E în regulă, spuse el, dar nu era.

Nu avea să fie niciodată.

După plecarea lui, m-am dus la tata. Încă nu voia să se uite la mine, iar ţinuta lui avea aceeaşi rigiditate pe care Cal mi-o arătase pe când ne aflam la moară.

— Tată, ştiu că „îmi pare rău“ nici măcar nu începe să rezolve problema.

Trăgând adânc în piept, el spuse:

— Până ce vei depune mărturie, nu-ţi pot vorbi. Te rog să te prezinţi în camera ta până mâine dimineaţă.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Tată…

— Du-te! strigă el, iar eu mi-am acoperit gura cu degetele ca să nu izbucnesc în plâns.

El se îndepărtă fără să-mi mai arunce măcar o privire.

— Haide! spuse Cal. Nu poţi face nimic acum.

— Tu le-ai zis? am întrebat. De aia au venit la moară?

Toată furia lui de mai devreme părea să se fi risipit complet.

— Nu, spuse. Habar n-am de ce au apărut atunci. Doar dacă n-are vreo legătură cu testele la care m-au supus. Poate că mi-au urmărit magia. Cine ştie?

Se întoarse să plece şi, chiar dacă nu-mi doream nimic mai mult decât să alerg după tata, l-am urmat departe de foaier, pe treptele ce duceau către

dormitoare. Zgomotele paşilor noştri erau înăbuşite de covoarele groase, iar lumina slabă a candelabrelor făcea ca umbrele noastre să pâlpâie pe ziduri. Am simţit că toate portretele acelea aliniate de-a lungul treptelor mă priveau ca şi cum m-ar fi judecat. Toţi acei Prodigium fără nume, vânaţi de-a lungul secolelor de Ochi, de familia Brannick şi de Dumnezeu mai ştie cine.

Am avut un motiv bun să fac asta, voiam să le spun feţelor pictate. Iar Archer nu e unul de-al lor, nu cu adevărat. Cumva, am impresia că portretele nu m-au crezut.

— Ce crezi că o să ne facă? l-am întrebat pe Cal, cu trupul paralizat de frică.

— N-o să fie atât de rău pe cât crezi tu, răspunse el, însă nu părea sută la sută convins. Tu eşti fiica lui James şi contezi pentru ei. N-o să te dea pradă lupilor sau ceva de genul ăsta.

Mă întrebam dacă aruncatul pradă lupilor chiar era o pedeapsă reală în cazul ăsta. Nu prea voiam să ştiu.

— S-ar putea să-ţi prelungească sentinţa la Hecate cu un an sau doi, dar cred că asta e varianta cea mai rea, continuă Cal. Cu mine…

— Tu n-ai făcut decât să mă ajuţi, i-am zis în vreme ce coteam pe coridorul nostru. Spune-le asta, bine? Spune-le că onorai jurământul nostru de logodnă sau cam aşa ceva. Pur pariu că o să te cruţe.

Ne-am oprit chiar în faţa uşii lui şi el mă privi cu atenţie. Ca de obicei, habar n-aveam ce se petrecea în mintea lui.

— Poate, fu tot ce spuse. Apoi, după încă o pauză lungă, adăugă: Ştiu, tu crezi că o să-l omoare, dar s-ar putea să nu fie aşa. Archer Cross e la fel de valoros pentru Ochi pe cât eşti tu pentru Consiliu. Ar fi un bun ostatic, iar ei ştiu asta.

M-am străduit să nu-mi schimonosesc chipul. Dacă mai vărsăm vreo lacrimă în noaptea aia, probabil că aveam să mă transform într-o păstaie uscată.

— Şi acum ce facem? Ne ducem pur şi simplu în camerele noastre, ne culcăm şi încercăm să ne prefacem că totul o să fie bine? Un alt gând îmi veni în minte. Sau ne prefacem că Nick nu e pe undeva pe afară chiar acum, complet nebun şi superputernic? Pentru că eu nu pot în ruptul capului să fac aşa ceva.

— Ba da, poţi.

Întinse mâna, făcându-mă să tresar, şi-mi atinse obrazul cu palma.

Aproape imediat mă cuprinse o stare de bine, o binecuvântată amorţeală care îmi pornea din creştet şi se întindea tocmai până în vârful degetelor de la picioare.

— Zău, cele mai bune puteri din lume, am mormăit ameţită.

— Du-te la culcare, Sophie, spuse el, îndepărtându-şi mâna de parcă pielea mea l-ar fi fript. Mâine o să fie o zi lungă.

Dar ziua nu se terminase. Când m-am întors s-o iau spre camera mea, am văzut-o pe Jenna stând lângă uşă, cu chipul schimonosit de durere şi furie.

— Eram jos, să-mi iau nişte sânge, spuse ea, abia mişcându-şi buzele. I-am… văzut venind cu tine. Şi cu Archer.

Vraja lui Cal, care îmi păruse atât de folositoare cu doar câteva miţiute în urmă, era acum un coşmar. Mintea îmi era prea moale şi somnoroasă ca să mai născocesc o explicaţie, iar când am încercat s-o fac, n-am putut rosti cuvintele.

— El mă ajuta pe mine.

Jenna scoase un sunet aflat undeva între un gâfâit şi un hohot de plâns.

— Te ajuta? Sophie, e unul dintre…

— Ei, am terminat eu, brusc enervată. Ştiu. Nu eşti prima persoană care mi-

o spune în noaptea asta. Dar, Jenna, te rog! Am întins mâna spre ea, cuprinzându-i încheietura cu degetele. Cal e supărat pe mine, tata probabil mă urăşte… N-aş suporta să mă urăşti şi tu.

Două lacrimi i se scurseră din ochi, picurând pe dosul mâinii mele. Piatra sângerie îi sclipea uşor în lumina candelabrelor şi, după un lung, lung moment, îmi acoperi mâna cu a ei.

— Bine, spuse, trăgându-şi nasul. Dar mâine o să-mi povesteşti totul.

— Totul, am repetat, simţind înţepătura lacrimilor în proprii mei ochi. Iar când, în sfârşit, mă prinse în braţe şi mă strânse la piept, abia m-am putut abţine să nu izbucnesc în plâns. Eşti o prietenă mult mai bună decât merit, am mormăit cu buzele lipite de umărul ei.

Mă strânse şi mai tare.

— Ştiu.

Am râs printre lacrimi şi am simţit că mi se ridică o părticică din greutatea de pe inimă.

În zorii zilei următoare, am auzit o bătaie în uşă şi m-am trezit cât ai clipi. În acel moment vraja lui Cal se risipise complet, iar toată îngrijorarea şi disperarea năvăliseră înapoi peste mine. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, viaţa mea se întorsese cu fundul în sus. Demonii din Nick şi Daisy o luaseră razna, Archer era prizonierul Consiliului, iar fragila relaţie pe care o clădisem cu tata era făcută bucăţele. Nu mi se părea corect să se întâmple atâtea rele într-un timp atât de scurt.

Sau poate că îmi consumam acum toată porţia de lucruri oribile. Poate că următorii optsprezece ani aveau să fie plini exclusiv de jocuri cu zaruri şi colecţionarea diverselor specii de pisici. Ar fi fost frumos.

Ciocănitul se auzi iar şi mi-am dat seama că nu era la uşa mea, ci la cea a lui Cal, aflată pe acelaşi coridor. M-am cufundat la loc în pernă. Oare urmam eu sau aveau să-l ia mai întâi pe Archer?

Ori poate că deja îl luaseră pe Archer.

Am alungat gândul acesta, m-am spălat şi m-am îmbrăcat. Hainele pe care le purtasem cu o noapte în urmă zăceau încă pe podea, într-un morman ţeapăn. M-am cutremurat când le-am luat şi le-am azvârlit în mica pubelă de alamă instalată sub chiuveta din baie. Nu era prima dată când aveam sânge pe haine, dar speram din suflet să fie ultima.

Când veniră după mine, stăteam pe marginea patului, îmbrăcată în rochia neagră, mulată, pe care Lara mi-o cumpărase din magazinul lui Lysander. Am deschis uşa şi am dat cu ochii de Kristopher.

— Sophie, sunt gata să te primească, spuse el.

Am încuviinţat. Inima îmi palpita în piept şi gura mi-era complet uscată.

Mă conduse pe scări în jos, dar, în loc s-o luăm la dreapta, către sediul Consiliului, am cotit spre stânga, într-o altă parte a Abaţiei Thorne care îmi era complet străină. Holul acesta părea mai întunecat, lipsit de marmura şi poleiala care păreau să îmbrace restul casei. Aici nu se vedeau decât lambriuri din lemn şi zăbrele groase din fier în jurul becurilor. În sfârşit, ne-am oprit în faţa unei uşi grele şi zgâriate.

Camera nu semăna cu niciun alt spaţiu al Abaţiei. Era relativ mică, pe de-o parte, şi întunecoasă. Nu avea ferestre şi singura sursă de lumină era un candelabru cu braţe groase de metal, încercuit de lumânări topite. Totul mirosea a umezeală şi, vag, a mucegai, iar pe podeaua uzată din lemn se zăreau pete întunecate. Nu voiam să mă gândesc de la ce veneau.

O masă lungă din lemn ocupa aproape toată partea din faţă a camerei. În spatele ei se aflau cinci scaune din lemn, cu spătar înalt. Toate erau ocupate

de membrii Consiliului. Mai întâi am văzut-o pe Lara, iar apoi mi-am dat seama cu surprindere că lângă ea stătea doamna Casnoff.

Eram atât de şocată s-o văd înapoi la Thome încât îmi trebui o secundă ca să-mi dau seama că tata nu se afla la masă. Lara ridică privirea, mă văzu şi îmi făcu semn să înaintez. În faţa mesei se găsea o băncuţă joasă, făcută din acelaşi lemn întunecat care mobila întreaga încăpere. Era ca şi cum aş fi fost încuiată într-un uriaş sicriu de stejar.

Archer stătea pe băncuţă, cu coatele sprijinite pe genunchi, încă avea încheieturile prinse cu sfoara lui Kristopher, iar hainele îi erau sfâşiate şi ţepene din pricina sângelui uscat. Însă, când m-am aşezat lângă el, ridică capul şi încercă să-mi zâmbească. Chiar dacă semănă mai mult cu o grimasă. Voiam să întind mâna şi să-l ating, dar ştiam că asta n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Magia năvălea în mine şi mi-am îngăduit, doar o clipă, să mă imaginez eliberând-o asupra mesei străjuite de cinci chipuri ameninţătoare.

Aş fi putut s-o fac. Puterile mele erau mai mari decât toate ale lor la un loc.

Dar apoi? Aş fi fugit, distrugând toată munca tatei şi mi-aş fi petrecut restul vieţii ascunzându-mă. Nu, mulţumesc. Orice mi-ar fi rezervat Consiliul, nu putea fi atât de rău.

— Sophia, după cum fără îndoială ai observat, tatăl tău nu se află lângă noi, spuse Lara, în timp ce Kristopher se strecura ca să-şi ocupe locul de cealaltă parte a ei. Am hotărât, iar el a fost de acord, că nu-şi poate menţine obiectivitatea necesară pentru a participa la condamnarea ta.

Atunci am privit în jur şi l-am remarcat în sfârşit pe tata, sprijinit de peretele din fund, aproape ascuns în beznă. Stătea cu braţele încrucişate la piept, dar nu-i desluşeam chipul. Apoi mi-am dat seama că, după spusele Larei, el nu participase la pronunţarea sentinţei mele. Oare avusese vreun rol în luarea deciziei cu privire la soarta lui Archer?

— Dar, de vreme ce legile Consiliului cer să avem cinci membri prezenţi la luarea oricărei hotărâri, Anastasia a fost de acord să ocupe locul vacant. Voi doi vă confruntaţi cu acuzaţii foarte grave. Vocea Larei ar fi trebuit să fie puternică şi gravă, sunetul judecăţii venite de sus. În schimb era joasă şi calmă, aproape intimă. Archer Cross, tu te-ai infiltrat în Hecate Hali ca membru al organizaţiei L'Occhio di Dio. Recunoşti de bunăvoie acest lucru?

în viaţa mea nu mi-am dorit mai mult să am puteri telepatice. Te rog, nu face pe isteţul, te rog, nu face pe isteţul, mă gândeam eu, încercând să trimit cuvintele în creierul lui Archer prin puterea voinţei. Ori funcţionă, ori Archer avea mai multă minte decât credeam eu.

— Da, spuse el încet.

Fu ca şi cum un oftat i-ar fi străbătut pe cei cinci Prodigium care stăteau acolo. Apoi, ca la un semn, toţi au întors ochii spre mine.

— Sophia Mercer, tu ai pătruns într-o zonă interzisă de pe insula Graymalkin şi, pentru a face asta, ai complotat cu un membru al organizaţiei L'Occhio di Dio. Recunoşti de bunăvoie?

Îmi stătea pe limbă un milion de argumente şi explicaţii, de exemplu că fuseserăm în partea aceea a insulei pentru că surorile Casnoff puneau la cale nişte mizerii malefice, dar le-am înghiţit. Nu voiam decât să se termine odată.

— Da.

Lara dădu din cap aprobator şi mi se păru că văd o urmă de uşurare pe chipul ei. Mâzgăli ceva pe o lungă bucată de pergament aflată în faţa ei. Spuse fără ca măcar să ridice privirea:

— Domnule Cross, de vreme ce ţi-ai recunoscut vinovăţia în cazul

acuzaţiilor care ţi-au fost aduse, acum îţi vom pronunţa sentinţa.
Inima mea îşi încetini bătăile şi, brusc, mi se făcu foarte frig, de parcă aş fi fost pe cale să mă teleportez. Dar nu era magie, doar frică.
— Este decizia Consiliului ca mâine, în zori, să fii dus pe terenurile Abaţiei Thorne şi să fii executat.
Fu ca şi cum tot aerul mi-ar fi năvălit afară din plămâni. Afară din cameră. Mi se păru că pereţii începuseră să vibreze, dar nu erau pereţii. Eram eu, tremurând atât de tare încât nu mai vedeam în faţa ochilor. Mâine. În zori. Nu mai erau nici douăzeci şi patru de ore până atunci. În mai puţin de o zi, Archer avea să fie mort. Cuvintele îmi răsunau în minte, stârnindu-mi o durere de cap aproape la fel de puternică precum cea din inimă.
Lângă mine, Archer trase adânc aer în piept, iar eu mi-am înfipt unghiile în palme ca să nu-l iau de mână. Mi-era teamă de ce s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi atins. Puterile se zvârcoleau în mine aşa cum o făcuseră cu o noapte în urmă, când îl crezusem pe moarte. Nu cred că exista ceva ce aş fi putut vizualiza şi care să mă împiedice să fac ţăndări toată clădirea aia dacă eliberam măcar o fărâmă de magie.
— Cât despre tine, Sophia, spuse Lara, atrăgându-mi atenţia înapoi către masă. Tu reprezinţi o cu totul altă problemă.
Mă concentrasem atât de tare asupra uciderii lui Archer încât aproape uitasem că încă nu fusesem pedepsită.
Lara se încruntă, formând o cută verticală între sprâncene, şi spuse:
— În ceea ce te priveşte, acesta este doar ultimul dintr-un lung şir de evenimente supărătoare. A mai fost situaţia creată la Hecate toamna trecută. Acum câteva săptămâni ai rănit mai mulţi Prodigium în incinta clubului Shelley's. Ai reuşit, aproape de una singură, să deschizi cutia care adăpostea grimoarul Virginiei Thome.
Am scuturat din cap. Cum de ştia despre asta? Am vrut să mă întorc iar către tata, însă părea că nu-mi pot dezlipi ochii de Lara, de buzele cu care continuă să rostească pe un ton calm:
— Şi poate cea mai tulburătoare dintre toate este forţa abilităţilor tale de necromantă. Fără exagerare, niciodată n-a mai existat vreun Prodigium la fel de priceput ca tine în privinţa asta.
— Ce, vă referiţi la strigoi? am întrebat nedumerită. Pentru că… da, am reuşit să-i controlez, dar asta m-a stors aproape de tot.
Doamna Casnoff se aşeză mai bine pe scaun, cu mâinile împreunate pe masa zgâriată, şi vorbi pentru prima oară:
— Nu ne refeream la strigoi, Sophie. Vorbeam despre Elodie Parris.

Capitolul 37

Cuvintele ei căzură asupra mea ca nişte bolovani.
— Mi-ai spus că a încercat să comunice cu tine la Hecate. E adevărat?
Simţeam privirile tuturor celor din cameră îndreptate asupra mea, chiar şi pe cea a lui Archer.
— Da.
Doamna Casnoff se aplecă în faţă.
— A făcut acelaşi lucru şi aici, la Thorne?
Degetele îmi erau reci ca gheaţa. Le-am strâns în poală, însă n-am răspuns. Cu toate astea, Lara încuviinţă ca şi cum aş fi făcut-o.

— Niciodată nu s-a mai întâmplat ca o fantomă să comunice cu un Prodigium, cu atât mai puţin să-l urmărească de cealaltă parte a Oceanului Atlantic. Elodie ar trebuie să bântuie Hecate. Dar ea te bântuie pe tine. Scutură uşor din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. E posibil să fie un efect secundar al faptului că şi-a împărţit magia cu tine chiar în clipa morţii, însă, din nou, nu există niciun precedent asemănător. Dacă luăm în calcul, pe lângă asta, atât puterile de care ai dat deja dovadă, cât şi moştenirea ta, mă tem că nu avem de ales.

îmi simţeam mintea ca pe un burete suprasaturat. Pur şi simplu erau prea multe informaţii ca să încerc măcar să le lămuresc. Cumva o legasem pe Elodie de mine şi, în ciuda tuturor eforturilor pe care le depusesem peste vară ca să nu mai fiu înspăimântător de puternică, tocmai asta zicea Consiliul că sunt. Şi ce voiau să spună cu „moştenirea”?

Apoi doamna Casnoff îşi lăsă privirea în jos, iar Lara mai mâzgăli ceva pe pergamentul ei. Ea fu cea care continuă:

— Este hotărârea noastră să fii supusă Deposedării.

Apoi, ca unul, membrii Consiliului murmurară ceva, un cuvânt sau o frază într-o limbă care nu-mi era nici pe departe familiară. Orice ar fi fost, avea putere, şi încă una atât de mare încât părul îmi flutură de pe umeri în timp ce eu stăteam prosteşte, pironită pe scaun. Mâna lui Archer se lăsă peste a mea, caldă şi grea, ceea ce îmi aminti de prima dată când ne atinseserăm, în seara adunării de la Hecate. Din spate, l-am auzit pe tata spunând ceva pe un ton tăios ca o lamă. Oricât de stupid ar părea, îmi venea să râd. Se pare că în sfârşit aveam să capăt lucrul pentru care venisem aici.

Acum tata stătea lângă mine, cu degetele încleştate pe umărul meu.

— Sophie a fost cu Archer pe insula Graymalkin din ordinul meu, spuse el, iar eu imediat i-am prins mâna.

— Tată, nu!

Însă nici măcar nu se uită la mine. Îşi ţinea privirea aţintită asupra doamnei Casnoff.

— Bănuiam că tu erai cea care i-a creat pe Daisy şi Nick, aşa că i-am trimis pe Sophie şi Archer să facă cercetări. Dacă cineva ar trebui să fie supus Deposedării, eu sunt acela. Dădu din cap înspre Lara: Conducerea Consiliului a fost întotdeauna cea mai mare dorinţă a ta. Ţi-o cedez de bunăvoie.

Folosi aceleaşi cuvinte pe care le rostiseră şi ei când ne condamnaseră pe mine şi pe Archer şi, încă o dată, o undă de putere străbătu încăperea.

De data asta impulsul fu mai puternic, şi, când m-am uitat, lumânările din cameră se topiseră, aproape stingându-se. Lara trase adânc aer în piept, rotindu-şi umerii de parcă ceva greu s-ar fi lăsat peste ei. Tata vorbi – şi în clipa aceea păru că se face mai mic:

— Las-o pe Sophie să se întoarcă nevătămată la mama ei.

— Of, James! spuse Lara aproape cu tristeţe. Sacrificiul tău e nobil, chiar dacă inutil şi previzibil.

Kristopher, Roderick şi Elizabeth îl fixau toţi cu aceeaşi privire, o combinaţie stranie de milă şi dispreţ. Groaza care îmi dăduse târcoale vreme de peste o lună mă cuprinse brusc, puternică şi grea, tăindu-mi răsuflarea. Asta era. Lucrul pe care îl simţisem apropiindu-se era în sfârşit aici.

— Aţi fost o mare dezamăgire pentru noi. Ochii ei se îndreptară către mine. Amândoi.

În cameră se lăsă tăcerea, dar Lara n-avea nevoie de încurajări ca să continue. În mod evident, ăsta era momentul pe care îl aşteptase.

— Când tatăl meu şi Virginia Thorne au transformat-o pe Alice, au crezut că

au creat arma perfectă – o fiinţă care deţinea mai multă putere decât visaseră vreodată, aflată totuşi complet sub controlul lor. S-au ales în schimb cu o nebună isterică, pe care au fost nevoiţi s-o eutanasieze ca pe un câine. Desigur, tata tot mai avea mari aşteptări de la Lucy, însă ea refuză să colaboreze cu Consiliul. Aşa că acesta a aşteptat pur şi simplu până când James a fost destul de mare, apoi s-a descotorosit de părinţii lui.

Îmi trebui o secundă să îmi dau seama ce spunea. Alexei Casnoff fusese creatorul lui Alice, aşa că el îi controla rudele de sânge. O făcuse pe Lucy să-şi ucidă soţul. Pe bunicul meu. Apoi o omorâse şi pe ea. Eram uimită că mai auzeam ceva dincolo de sângele care îmi pulsa în urechi, dar Lara continuă să vorbească.

— Tata a înţeles importanţa utilizării demonilor în războiul nostru împotriva Ochiului. Din păcate, bunica şi mama ta s-au dovedit… incapabile de a fi folosite astfel. Tata şi-a făcut atâtea speranţe în ceea ce te priveşte.

Nu credeam că era cu putinţă ca tatăl meu să pară mai palid, dar, pe măsură ce spusele Larei i se aşterneau în minte, pielea i se făcea albă ca o coală de hârtie. Furia şi groaza dădură năvală în mine, iar atunci m-am aşteptat ca şi magia să-mi explodeze. Dar, cu toate că puterile mi se zvârcoleau în vene, era ca şi cum ar fi fost încuiate într-o cutie de sticlă. Le simţeam, însă nu puteam ajunge la ele.

— Nu te mai obosi! îmi spuse Roderick. Imediat ce ai fost condamnată la Deposedare, puterile ţi-au fost blocate. Şi ale tatălui tău la fel, de îndată ce a rostit vraja de legare. 0 vrajă foarte utilă. Altfel, vrăjitoarele sau magii ar putea încerca să se lupte ca să scape de Deposedare.

Lângă mine, Archer se îndreptă de spate şi am văzut mici scântei albastre la vârful degetelor sale. I-am surprins privirea şi am clătinat din cap. El era un luptător uluitor, dar nu şi cel mai puternic mag. Dacă ar fi încercat ceva acum, ar fi sfârşit doar pe post de pată pe podeaua din lemn.

Lara continua să se uite la tata.

— Totuşi, tatăl meu a fost un om inteligent. A păstrat ritualul folosit pentru invocarea lui Alice, în caz că nici tu nu te dovedeai a fi ce aveam noi nevoie. Din păcate, n-ai făcut-o. Nici fiica ta. Dar mai avem şi alţii.

Tata râse amuzat.

— Pe Nick şi Daisy? Sunt prea sălbatici ca să vă mai fie de vreun folos.

— Nu, spuse doamna Casnoff, vorbind pentru prima oară de la pronunţarea sentinţei mele. Nick şi Daisy sunt doar cei despre care ştii.

Dacă n-ar fi fost vorba de ea, aş fi spus că ochii îi păreau rugători.

— Tu n-ai fi fost niciodată suficient de agresiv cu inamicii noştri, James. Ştiu că ai motivele tale, însă pur şi simplu nu ne mai puteam permite să fim vulnerabili.

—E o nebunie, spuse tata cu vocea tremurând. Le-aţi dat Ochiului şi familiei Brannick, tuturor, fir-ar al naibii, mai multe motive ca niciodată să îi extermine pe ai noştri.

Doamna Casnoff continuă să pară copleşită de durere.

— S-au infiltrat printre noi, James, spuse Lara, ţuguindu-şi buzele. Ne trebuie orice armă pe care o avem la dispoziţie.

Se înşela. O simţeam până la os, dar nu ştiam dacă era o abilitate de medium sau doar bun-simţ. Invocarea demonilor ar fi fost privită ca o declaraţie de război. În mintea mea nu încăpea îndoială. Mă cuprinse disperarea când m-am gândit la tot răul pe care îl făcuse familia asta. Alexei Casnoff îi distrusese pe Alice, pe Lucy, pe bunicul meu… iar acum fiicele lui voiau să scape de mine şi de tata. Toată povestea era atât de nebunească,

încât nu ştiam dacă să râd sau să urlu.
Însă decizia fu luată pentru mine când Lara făcu semn cu capul înspre fundul încăperii, iar cei doi gardieni vampiri, poate aceiaşi pe care îi zărisem ieri seară, ieşiră din umbră şi îl înşfăcară pe tata.
— Nu! am strigat, dar paznicii deja îl târau înspre uşă.
— O să fiu bine, zise tata, uitându-se în ochii mei.
Vocea nu-i tremură, însă îi citeam frica din privire.
M-am holbat la el. Mintea mea panicată încerca să găsească ceva, orice, de spus. La urma urmei, asta putea fi ultima dată când îl mai vedeam. Însă creierul îmi era copleşit de groază şi tot ce-am putut rosti a fost:
— Tată.
Apoi el dispăru şi sunetul uşii trântite răsună în camera întunecată.

Capitolul 38

Eu şi Archer am fost duşi în partea cea mai de jos a Abaţiei Thome şi băgaţi într-una dintre celulele despre care vorbea tata cu o noapte în urmă. Nu arătau deloc aşa cum mi le imaginasem. Îmi închipuisem bare de oţel, un pat îngust, ca într-o închisoare. Dar nu erau decât nişte grote cu uşi de fier. Am fost aruncaţi într-una dintre cele mai mari. Zidurile din piatră albă erau lipicioase din cauza umezelii şi singura lumină venea de la o sferă asemănătoare cu cea pe care o creasem eu zilele trecute, care plutea deasupra capetelor noastre. Puterea trosnea prin toată încăperea – o vrajă, mă informă Archer, care împiedica pe orice prizonier să folosească magia. Se pare că descoperise asta noaptea trecută.
Multă vreme n-am făcut decât să stăm pe podeaua umedă, ţinându-ne de mână. Pe undeva prin casă, tatăl meu era supus unui ritual care îl putea omorî. Urmam eu şi, a doua zi pe vremea asta, Archer avea să fie mort. Era prea mult să mă gândesc la asta, darmite să mai şi vorbesc, aşa că am rămas multă vreme tăcuţi.
M-am tot uitat la lumina care pâlpâia pe zidurile din piatră, până când Archer spuse:
— Mi-ar plăcea să putem merge la film.
M-am holbat la el.
— Suntem într-o temniţă înfricoşătoare. Există riscul ca eu să mor în următoarele câteva ore. Tu vei muri în următoarele câteva ore. Şi dacă ţi-ai putea pune o singură dorinţă, ar fi să vezi un film?
Clătină din cap.
— Nu asta am vrut să-ţi spun. Mi-aş dori să nu fim aşa. Tu, demon, vânător de demoni. Mi-aş dori să te fi cunoscut într-un liceu normal, să fi avut şi noi rendez-vous-uri normale şi, nu ştiu, să-ţi fi cărat cărţile sau ceva de genul ăsta.
Uitându-se la mine, Archer miji ochii şi mă întrebă.
— Asta-i o chestie pe care oamenii chiar o fac?
— Doar în serialele tv din anii 1950, am spus eu, întinzând mâna şi mângâindu-i părul.
El mă cuprinse cu un braţ şi se sprijini de perete, trăgându-mă la pieptul lui. Eu mi-am strâns picioarele sub mine şi mi-am lipit obrazul de clavicula lui.
— Aşa că în loc să tropăim prin păduri la vânătoare de strigoi, ai vrea să mergem la filme şi la baluri şcolare.

— Ei bine, poate că ocazional am mai merge la câte o vânătoare de strigoi, admise el, după care mă sărută pe tâmplă. Să păstrăm relaţia interesantă.
Am închis ochii.
— Ce altceva am mai face dacă am fi adolescenţi obişnuiţi?
— Hmm… să vedem. Păi, întâi şi întâi, ar trebui să-mi iau o slujbă ca să-mi pot permite să te scot în oraş ca orice băiat normal. Aş putea aşeza produse în raft pe undeva.
Imaginea lui Archer îmbrăcat cu un şorţ albastru, punând cutii cu napolitane pe un raft la Walmart era prea bizară ca să pot stărui asupra ei, dar m-am prins în joc.
— Am putea avea certuri dramatice în faţa dulapurilor noastre, am spus eu. E ceva ce am văzut deseori în liceele omeneşti.
El mă strânse într-o scurtă îmbrăţişare.
— Da! Acum, asta chiar pare distractiv. Iar apoi aş veni la tine acasă în toiul nopţii şi ţi-aş pune muzică tare sub fereastră până când m-ai primi înapoi.
— Te uiţi la prea multe filme, am chicotit. Am putea fi parteneri de laborator!
— Asta nu seamănă cu ce făceam la ora de Autoapărare?
— Da, dar la un liceu normal ar fi mai multă ştiinţă şi mai puţini pumni în nas.
— Drăguţ.
Ne-am petrecut următoarele câteva minute construind scenarii de genul ăsta, incluzând toate sporturile în care s-ar dovedi utile abilităţile tip L'Occhio di Dio ale lui Archer şi jucatul în piese de teatru. Când am terminat, eu râdeam în hohote şi mi-am dat seama că, măcar pentru puţină vreme, reuşisem să uit în ce nenorocită de încurcătură uriaşă ne găseam.
Probabil ăsta fusese şi scopul.
Totuşi, după ce râsetele ni se potoliră, groaza reîncepu să-şi facă loc. Cu toate astea, am încercat să glumesc, spunând:
— Ştii, dacă o să supravieţuiesc, o să fiu acoperită cu tatuaje ciudate ca ale lui Vandy. Eşti sigur că vrei să fii împreună cu Femeia Ilustrată, fie şi pentru puţin timp?
El mă prinse de bărbie şi-mi ridică ochii spre ai lui.
— Crede-mă, zise cu blândeţe, şi dacă ai avea un tigru gigantic tatuat pe faţă, tot aş vrea să fiu cu tine.
— OK, serios, gata cu vrăjeala, i-am răspuns, trăgându-mă mai aproape. Îmi place Archer cel rău şi ironic.
— În cazul ăsta, ţine-ţi gura, Mercer! rânji el.
Apoi îşi lipi buzele de ale mele. Eram foarte conştientă de faptul că probabil avea să fie ultimul nostru sărut. Cred că şi el la fel. Fu un sărut diferit de toate celelalte de până atunci, mai lent şi cu o nuanţă de disperare în el. Când se sfârşi, amândoi gâfâiam, stând cu frunţile lipite.
— Sophie, murmură Archer, dar în clipa aceea uşa grea de fier se deschise cu un scrâşnet.
în pragul ei stătea Kristopher. Părul îi părea albastru în lumina sferei. Abia dacă ne observă, căci se întoarse către cineva aflat în spatele lui şi strigă:
— Aici.
Două siluete întunecate intrară în celulă, cărând ceva între ei.
Tata. Era îmbrăcat într-o robă neagră, asemănătoare celei pe care o purtase în seara petrecerii mele, iar capul îi căzuse pe spate în vreme ce doi bărbaţi – vampiri, mi-am dat eu seama – îl puneau pe podea. La început n-am putut vedea decât semnele acelea oribile urcându-i pe gât, încolăcindu-i-se pe obraji

şi pe frunte precum iedera otrăvitoare. În beznă păreau negre, dar am bănuit că aveau aceeaşi nuanţă de purpuriu intens precum cele ale lui Vandy.

însă nu-mi păsa de asta. Tot ce mă interesa era mişcarea constantă a pieptului său şi, când l-am apucat de încheietură, pulsul care se simţea acolo.

— Tată, am spus încet, însă el nu se trezi.

I-am strâns mâna cu mai multă putere. Ceva la el părea schimbat şi îmi luă un minut să-mi dau seama că ceea ce simţeam era lipsa puterilor lui. Mă obişnuisem să percep magia tatei ca pe un post de radio cu frecvenţă joasă pe care numai eu îl puteam auzi. Acum nu era decât tăcere. Propriile mele puteri, captive în mine, păreau să se lovească de cuşca lor invizibilă în semn de solidaritate.

Din ochi îmi picurară lacrimi, aterizând pe veşmântul lui.

Nişte mâini aspre îmi cuprinseră umerii şi vampirii mă săltară în picioare. Kristopher stătea în uşă cu o expresie de nepăsare pe chip.

— Haide, Sophia!

M-am uitat disperată când la tata, când la Archer. Nu, nu putea să se termine aşa. Astea nu puteau să fie ultimele clipe în care îi mai vedeam. Mai aveam încât atât de multe să le spun amândurora!

— 0 să am eu grijă de el, spuse Archer, îngenunchind lângă tata. Şi o să am grijă şi de tine când te întorci.

— Bine, am spus, umezindu-mi buzele pe care le simţeam brusc dureros de uscate. Ne vedem când mă întorc.

Am rostit cuvintele ca şi cum ar fi fost o mantră sau un jurământ. Şi am continuat să mi le repet în minte. „Când mă întorc, când mă întorc.” Dacă tata putea supravieţui, atunci puteam şi eu.

I-am îndepărtat pe vampiri.

— Pot să merg, am zis.

Chiar dacă genunchii îmi tremurau atât de tare încât era o minune că nu cădeam pe podea chiar în clipa aceea, m-am silit să mă îndrept spre Kristopher.

L-am urmat afară din celulă, ţinându-mi spatele drept şi fruntea sus.

Dar în clipa în care am ajuns la baza scării ce duceau către restul Abaţiei Thome, hotărârea mi se înmuie.

Stând acolo, aşteptându-mă, era doamna Casnoff.

Capitolul 39

Abia dacă m-am putut uita la ea atunci când îmi făcu semn s-o urmez. Niciodată nu fusesem cel mai mare fan al ei, dar avusesem încredere în ea. Nu mă puteam gândi decât la noaptea în care ea şi Cal veniseră să mă salveze de Alice, la cum stătuse lângă patul meu şi mă ţinuse de mână. La cum îmi spusese că destinul meu era să slujesc Consiliul. Păcat că neglijase să menţioneze că o să mă omoare dacă n-o să mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

Am urcat pe treptele şerpuitoare din piatră.

— Sophie, ştiu că te simţi trădată.

— Trădată, enervată, îngrozită… de fapt, trec prin foarte multe emoţii în momentul ăsta. Ea se opri, punându-şi o mână pe braţul meu. Există nişte motive foarte întemeiate pentru toate astea.

I-am aruncat mâna.

— Sora dumneavoastră deja a ţinut discursul cu „răufăcătorul explică

totul”. Nu-mi trebuie altul.

— Dar tocmai asta e, insistă femeia. Nu suntem răufăcători. Facem doar ceea ce e mai bine pentru toţi Prodigium. Numărul nostru scade pe măsură ce facţiunile ca L'Occhio di Dio şi familia Brannick se înmulţesc. Tu şi tatăl tău ar fi trebuit să ne protejaţi şi, totuşi, amândoi păreţi a prefera compania duşmanilor.

— Nu asta e… staţi aşa, ce vreţi să spuneţi cu „amândoi”?

De când era tata mare prieten cu Ochiul? Sau cu surorile Brannick, că tot veni vorba?

Ea clătină din cap şi continuă să urce.

— Acum nu mai are importanţă.

Ajunseserăm la capătul treptelor, însă tot la subsol ne aflam. Lungul coridor pe care m-am trezit nu avea ferestre. De-a lungul zidurilor erau înşirate armuri, însă arătau diferit de cele pe care le mai văzusem în alte părţi ale Abaţiei. Dimensiunile păreau stranii şi multe dintre ele erau înspăimântător de mari. Mă cuprinse frica şi, încă o dată, mi-am simţit magia bufnind jalnic şi inutil în interiorul meu.

— Binevoieşte a mă urma, spuse doamna Casnoff, dar până să facem trei paşi, o voce strigă:

— Anastasia!

Era Elizabeth, alergând pe hol cu picioruşele ei de bunicuţă şi cu fusta lungă fluturându-i pe lângă corp.

Doamna Casnoff păru enervată.

— Ce e?

Bătrâna ajunse lângă noi, gâfâind, cu obrajii rotunzi îmbujoraţi.

— Lara trebuie să discute cu tine numaidecât.

încruntându-se, doamna Casnoff răspunse:

— O duc pe Sophie în camera pentru Deposedare. Spune-i că ajung în scurt timp.

—Nu!

Elizabeth scutură din cap.

— A zis să vii acum. Se uită la mine. E vorba de Nick.

Chiar şi în întunericul aproape total al holului, am putut vedea sângele scurgându-se din obrajii doamnei Casnoff.

— E…

— E ca atunci, spuse Elizabeth. Cu părinţii lui, dar de data asta…

Cuvintele femeii se topiră într-un suspin înăbuşit. Îşi acoperi buzele cu mâna, apoi continuă:

— Of, Doamne, Anastasia, o luăm de la capăt!

Habar n-aveam despre ce vorbea, însă doamna Casnoff scuipă o vorbă pe care nu crezusem vreodată c-o voi auzi din gura ei.

— Vino cu noi, Sophie! Iar dacă faci vreo încercare să scapi, pe cuvânt că te omor cu mâna mea. E clar?

Am dat din cap prosteşte, prea uşurată că nu eram dusă în camera pentru Deposedare încât să-mi mai fie frică. Le-am urmat pe cele două de-a lungul coridorului. Capul îmi vâjâia. Dacă se întâmplase ceva rău, poate că toată lumea avea să fie îndeajuns de preocupată încât să pot născoci vreun plan de evadare, lăsând la o parte ameninţările cu moartea ale doamnei Casnoff. Mai întâi, trebuia s-o găsesc pe Jenna. M-am speriat când mi-am dat seama că nu mă mai gândisem la ea în toată nebunia. Oare ştia măcar ce se întâmplase? Sigur, dacă auzea despre partea cu Archer, era posibil să nu mai vrea să plece cu mine nicăieri. Am alungat gândul ăsta. Nu mă ajuta. Apoi mai era Cal.

Trebuia să-l găsesc şi să văd ce-i făcuseră, dacă îi făcuseră ceva. După aceea poate că el, eu şi Jenna aveam să găsim o cale de a-i scoate pe Archer şi pe tata din celulă, pentru ca mai apoi să fugim cu toţii spre Itineris ca şi cum am avea câinii iadului pe urmele noastre.

Ceea ce probabil avea să se întâmple, în sfârşit, am ajuns în foaierul principal şi, chiar şi de acolo, auzeam ţipetele ce veneau de la etaj.

În vreme ce Elizabeth şi doamna Casnoff urcau în goană scările, eu m-am gândit s-o şterg în camera mea, sperând că Jenna şi Cal se aflau în ale lor. Abia dacă făcusem un sfert de întoarcere într-acolo, când un fulger magic mă nimeri drept între omoplaţi, îngenunchindu-mă. Mă mai loviseră şi altădată vrăji de atac – Alice o făcea ca parte din pregătirea noastră –, dar niciodată nu mă duruse atât de tare ca acum. Mă simţeam de parcă aş fi fost electrocutată şi, în acelaşi timp, izbită în spate cu o bâtă.

Când am ridicat capul, am văzut-o pe doamna Casnoff stând pe palier, cu mâna încă întinsă către mine.

— Te-am avertizat, spuse ea. Acum treci aici sus.

Am făcut aşa cum mi s-a cerut. Sinceră să fiu, nu ştiu dacă aş fi putut face altceva. Abia dacă mai reuşeam să merg.

Restul Consiliului era adunat pe holul din faţa biroului tatei. Câteva dintre ghivecele cu palmieri zăceau răsturnate, pământul negru se împrăştiase pe covor. Pe podea, am observat mici cioburi de sticlă şi două pete întunecate. Lara şi Roderick stăteau în mijlocul coridorului, strigând unul la altul.

— Ne-ai asigurat că n-o să se întâmple aşa ceva. Ai jurat că ai control total asupra lui.

Lara îşi ţinea pumnii încleştaţi pe lângă corp când ridică o privire furioasă spre Roderick.

—Am. Clar asta e un soi de rătăcire. Încă putem remedia situaţia.

— Nu, ţipă Elizabeth, nu putem! Lara, a ucis aproape douăzeci de oameni în seara asta. Douăzeci, în doar câteva minute.

Am simţit cum stomacul mi se face ghem. Deci asta era urgenţa. Demonul lor de casă turbase. Am simţit o bucurie sălbatică şi întunecată. Aşa vă trebuie, mi-am zis eu. Asta păţiţi dacă transformaţi copiii în monştri. Dar, amintindu-mi-l pe Nick, amintindu-mi cât de dulce se purta cu Daisy, cum zâmbetul lui îmi amintea de Archer, orice satisfacţie pe care aş fi simţit-o se risipi numaidecât.

— Iar Ochiul ştie că îl avem pe Cross, continuă Elizabeth pe un ton piţigăiat. Vin înspre Thorne. O, Doamne, o să fie ca atunci!

— Nu! se răsti Lara, cu o expresie maniacală pe chip. Nu şi de data asta. O avem încă pe Daisy. Putem remedia situaţia.

Kristopher îşi făcu apariţia pe sub arcada de marmură. Ochii albaştri îi scăpărau de furie.

— E prea târziu. Elizabeth are dreptate. Ei sunt pe drum, Lara. O simt. Ştiu că şi tu simţi.

Dar ea continuă să stea acolo. Din coc i se desprindeau şuviţe de păr blond-închis. Avea o uitătură sălbatică.

— Atunci n-au decât să vină. Anastasia, du-te si eliberează-o pe Daisy din celula ei.

Însă doamna Casnoff rămase pe loc.

— Dacă o asmuţim pe Daisy asupra lor… Lara, dacă n-o putem controla?

M-am simţit invizibilă stând acolo şi urmărindu-i. Într-un fel ciudat, aproape că îmi părea rău pentru ei. Făcuseră un lucru stupid şi periculos pentru că erau speriaţi, iar acum suportau consecinţa. Însă consecinţa aceea era un

război ce avea să ucidă mulţi Prodigium şi, probabil, mulţi oameni.

A fost o prostie, dar am făcut o ultimă încercare de a-mi aduna puterile. Nu ştiu ce aş fi făcut cu ele dacă ar fi funcţionat, însă nici de data asta nu se întâmplă nimic. Am avut doar senzaţia neajutorată că magia mea era chiar acolo, în apropiere, dar de neatins. Şi, totuşi, trebuia să existe o cale de a ajunge la ea. Dacă nu, atunci de ce se mai folosea Deposedarea? Poate că vraja de legare nu era permanentă.

În tăcerea care se lăsase, m-am uitat în jos la covor şi ceva strălucitor îmi atrase atenţia. Nişte cioburi de sticlă. Dar nu, obiectul care scânteia în lumină nu era sticlă. Era un lănţişor subţire din aur.

Din gât îmi ieşi un sunet înăbuşit, undeva între un hohot de plâns şi un strigăt, atunci când m-am lăsat în genunchi şi mi-am dat seama la ce mă uitam.

O piatră sângerie făcută bucăţi.

Capitolul 40

— Unde e? am întrebat-o pe doamna Casnoff. Ăsta e al Jennei.

Am ridicat lănţişorul.

— Ce i-aţi făcut?

Tremuram, iar la ultimele cuvinte vocea mi s-a transformat într-un strigăt. Dacă distruseseră piatra sângerie a Jennei în timpul zilei, atunci ea murise. Mai rău decât atât, arsese de vie, urlând. M-am gândit la premoniţia pe care o avusesem, aceea că eu, Cal şi Jenna nu aveam să ne mai întoarcem la Hecate împreună.

Mirosul de fum.

Degetele mi se strânseră în jurul lănţişorului până când am ajuns să-mi îngrop unghiile în palmă. Lara mă privi cu dispreţ şi spuse:

— Era vremea să facem curat în casă din mai multe puncte de vedere.

Am scos un ţipăt de furie şi am sărit în picioare. Poate că nu-mi mai rămăsese nicio putere, însă asta nu avea să mă împiedice s-o ucid cu mâinile goale dacă îi făcuse rău Jennei. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă un bubuit puternic n-ar fi răsunat în toată casa chiar în clipa aceea. Dar imediat toate privirile se întoarseră dinspre mine, înspre arcada de marmură.

O altă bubuitură, apoi o alta şi, în cele din urmă, oribilul, ascuţitul sunet al lemnului care se rupe.

Fără niciun cuvânt, Lara dispăru într-o uşoară adiere de vânt care îmi spunea că tocmai se teleportase. Probabil la celule, ca s-o elibereze pe Daisy. Doamna Casnoff tot murmura ceva iar şi iar, într-o limbă pe care n-o înţelegeam, şi, sub privirile mele, hainele de bunicuţă ale lui Elizabeth se încreţiră şi se unduiră până când femeia fu acoperită cu blană cenuşie, iar faţa i se întinse într-un bot de animal. Ochelarii îi căzură, scoţând la iveală o pereche de ochi galbeni.

Cred că se aşteptau ca cineva să intre pe sub arcadă, poate să propună începerea tratativelor sau ceva asemănător. Asta era ciudat – din cine ştie ce motiv, ei credeau ca totul se va petrece într-o manieră formală, civilizată. Aşa că fură luaţi prin surprindere când un pumnal argintiu zbură prin aer, nimerindu-l pe Kristopher drept în piept. Acesta căzu pe spate fără niciun sunet, cu ochii pironiţi în gol.

Ceea ce se întâmplă în continuare semănă cu un coşmar.

Vârcolacul care fusese Elizabeth începu să urle şi se năpusti pe hol, către scări, cu doamna Casnoff şi Roderick pe urmele ei. Eu am rămas pe loc, încremenită. Ce naiba era să fac în mijlocul unei uriaşe bătălii magice fără nenorocita de magie?

De la parter nu auzeam decât ţipete, urlete şi zgomot de chestii sparte. Tata şi Archer erau încă prizonieri în celula lor şi numai Dumnezeu ştia unde se afla Jenna. Ori Cal. Nu puteam rămâne acolo, aşteptând să mă ajungă şerpeşte vreun fulger ucigaş. Iar dacă vreunul dintre Ochii de jos m-ar fi găsit, ceva îmi spunea că nu i-ar fi păsat că nu mai puteam face vrăji sau că eram îndrăgostită de unul dintre membrii lor.

Trebuia să fug şi singura ieşire din sediul Consiliului era pe sub arcada de marmură şi prin mijlocul unei lupte de proporţii epice.

Am tras adânc aer în piept şi am băgat lănţişorul Jennei în buzunar. Dacă voiam să aflu ce i se întâmplase, dacă voiam să-mi salvez tatăl şi pe Archer, dacă voiam să-l găsesc pe Cal, atunci trebuia să ies de acolo vie, cu sau fără magie.

— Elodie, dacă eşti prin zonă şi îmi mai poţi oferi vreun ajutor fantomatic, ar fi grozav, am zis cu voce tare.

O spusesem pe jumătate în glumă, însă, cât ai clipi, ea plutea în faţa mea, cu o expresie uşor iritată pe chip.

— Uaau! am murmurat. Deci… ce ziceau despre faptul că eşti legată de mine. E adevărat?

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi încuviinţă, uitându-se urât la mine.

— Bun. Păi, îmi pare rău. Dar îţi promit că dacă mă ajuţi de data asta, o să fac orice-ar fi nevoie ca să ne… ăăă… dezleg.

Ea mă măsură din priviri, apoi buzele i se mişcară. Nu am înţeles prea bine ce a zis, dar semăna cu: „Ai face bine".

Apoi pluti către unul dintre portrete. Degetele i se mişcară pe marginile ramei, ca un fum şi, după câteva clipe, aceasta se deschise, dezvăluind un pasaj. Îmi făcu semn cu capul spre el şi pot să jur că părea mândră de sine.

— Mulţumesc! am spus, însă ea deja dispăruse.

Am şovăit în faţa uşii până când de jos răsună un trosnet asurzitor. Habar n-aveam ce putea fi, dar părea că toată podeaua se despicase în două. Urmă o altă explozie de magie şi chiar dacă nu-mi mai aveam puterile, tot ştiam despre ce era vorba. Lara o eliberase pe Daisy. Nu-mi dădeam seama ce făcuse, însă ţipetele care urmară nu fură omeneşti.

„Tata", m-am gândit eu. „Archer. Jenna. Cal. Ieşi ca să-i poţi ajuta."

Tunelul era îndeajuns de scund încât să fiu nevoită să mă cocoşez şi, după ce am înaintat câţiva metri, coti astfel încât să nu mai pot vedea deschiderea dinspre sediul Consiliului. Asta însemna că se lăsase un întuneric-beznă. Instinctiv, am ridicat mâna ca să creez o sferă, dar apoi mi-am amintit că nu mai puteam s-o fac.

În timp ce mergeam, înaintând cât puteam de repede, auzeam încă sunetele bătăliei dezlănţuite în interiorul casei. Erau bufnituri înfundate, bubuituri ca de tunet, iar o dată mi se păru că aud ţipete. Mi-am impus să merg în continuare, chiar dacă mă întrebam cu disperare ce se întâmpla în spatele meu. Tata, Archer, Jenna, Cal, îmi tot repetam. Nu-i poţi ajuta dacă eşti moartă.

Tavanul coborî si mai mult când tunelul o luă în sus si trebui să mă las în genunchi şi să mă târăsc tot restul drumului. În sfârşit, creştetul mi se lovi de ceva tare. Am pipăit cu degetele. O uşă.

Am împins-o, şi un şuvoi de ţărână şi pietricele se prăvăli asupra mea.

Vedeam tufişurile înalte care formau labirintul din grădină înălţându-se deasupra mea, deci se părea că mă târâsem afară chiar în spatele casei.
Ieşind din tunel, am mijit ochii. Lumina din exterior era atât de puternică încât, într-o clipă de dezorientare, am crezut că răsărise soarele. Dar nu, era întuneric atunci când traversasem în grabă casa împreună cu Elizabeth şi doamna Casnoff. Cu siguranţă nu trecuse îndeajuns de mult timp încât să se fi crăpat de ziuă. Iar lumina nu avea acea sclipire blândă, galbenă ca lămâia, specifică soarelui, ci strălucirea aspră, portocalie, a focului.
M-am ridicat în picioare şi m-am întors cu faţa către casă.
Ardea.
Sub ochii mei, limbi de foc ieşeau prin ferestrele de la etajele superioare, înfăşurând clădirea. Patru mii de metri pătraţi de acoperiş, ne spusese Lara în prima zi, iar acum părea că toate cele patru mii erau cuprinse de flăcări. Căldura îmi ardea pielea, iar fumul aproape că mă sufoca. Fum.
Ei bine, măcar acum ştiam.
Una dintre masivele uşi din lemn de la intrarea principală se prăbuşi din ţâţâni. Casa în care Alice fusese transformată în demon. Locul în care tata îşi petrecuse toată viaţa. Sediul Consiliului.
Dispăruseră.
Iar tata şi Archer se aflau încă în interior.
Voiam să îngenunchez chiar acolo în iarbă şi să plâng în hohote, dar o mână mă prinse de braţ. Am ţipat, repezindu-mă cu toată puterea către oricine ar fi fost acela care mă înşfăcase. Pentru prima dată mi-am dat seama cât de vulnerabilă eram fără magie. Loviturile mele erau slabe şi ineficiente, iar puterile ţipau în mine.
— Sophie, eu sunt. Eu sunt! striga persoana care mă ţinea.
Cal.
— E în regulă, spunea el, trăgându-mă mai aproape. E în regulă.
M-am prăbuşit la pieptul lui, prea slăbită de frică şi de griji ca să mai pot plânge măcar.
— Unde ai fost?
— După ce am depus mărturie, Consiliul m-a trimis înapoi la Hecate. Dar eu… nu ştiu, pur şi simplu am simţit că ceva nu era în regulă aici, aşa că am folosit Itineris-ul ca să mă întorc. Ce naiba s-a petrecut? întrebă Cal.
Am ridicat privirea spre el. Ochii lui căprui reflectau infernul din faţa noastră.
— Consiliul e de vină. Ei invocau demoni. Ei i-au creat pe Nick şi Daisy, iar acum Nick a ucis o grămadă de oameni. L-au condamnat pe Archer la moarte şi… Vocea mi se frânse într-un hohot de plâns. Din cauza asta L'Occhio di Dio atacă casa, iar Lara o foloseşte pe Daisy împotriva lor. Ş-şi tata e încă acolo. Şi Archer. Şi i-au făcut ceva Jennei, dar nu ştiu ce, am încheiat tocmai când unul din numeroasele coşuri ale Abaţiei se sfărâma într-un nor de flăcări şi fum.
Sună ciudat, dar până când n-am rostit totul cu voce tare, nu mi-am dat seama de amploarea pierderilor pe care le suferisem. Gata cu magia. Jenna dispărută, poate moartă. Archer şi tata captivi într-o clădire în flăcări.
— Bine, spuse el blând. Apoi, cu mai multă fermitate: Du-te la Itineris. Am utilizat lanţul ăla al lui Cross ca să ajung până la Hecate şi înapoi, aşa că e tot acolo. Foloseşte-l şi pleacă de aici!
— Cum? am întrebat, încercând să mă adun. Nu mai am puteri.
Cal clătină din cap.
— Nu-ţi trebuie. Itineris-ul are propria lui magie. N-are nevoie de a ta.
— Unde se presupune că ar trebui să mă duc? Habar n-am unde e mama.

Gâtul mi se strânse până în pragul durerii. Tata îmi spusese că urma s-o sune. Dacă era pe drum încoace? Dacă ajungea chiar în toiul evenimentelor?

— Ai fost la Hecate. E acolo?

Cal clătină din cap.

— Nu.

Din clădire se auzi o nouă bubuitură, iar ochii lui se îndreptară spre Thome.

— Du-te la Itineris şi spune-i că vrei să mergi la Aislinn Brannick. Ar trebui să fie suficient ca să ajungi acolo sau măcar pe aproape.

Şi dacă mi-ar fi zis să mă cocoţ pe moară şi să zbor spre Narnia, tot nu ştiu dacă aş fi fost mai şocată.

— Ce? am strigat peste răgetul flăcărilor. De ce m-aş duce acolo?

— Pentru că acolo se află mama ta, răspunse el şi mă privi mai adânc în ochi.

L-am înşfăcat de partea din faţă a bluzei.

— O, Doamne, au luat-o prizonieră sau ce?

El scutură din cap.

— Nu, dar n-am timp să-ţi explic. Ai doar încredere în mine. Ea n-o să-ţi facă rău şi e singurul loc sigur pentru tine la care mă pot gândi. O să văd ce reuşesc să fac pentru tatăl tău. Şi pentru Cross.

L-am prins de braţ.

— Cal, asta-i sinucidere curată, am zis.

Dumnezeu ştia că voiam ca tata şi Archer să fie la adăpost, însă imaginea lui Cal întorcându-se în nebunia aia îmi făcea pieptul să se strângă de teamă.

El îmi desfăcu uşor mâna de pe braţul lui.

— Trebuie, spuse blând.

Dădu să plece, apoi se opri, ca şi cum ar fi stat pe gânduri. Dar, în loc să se răzgândească şi să se întoarcă la Itineris împreună cu mine, întinse mâinile, îmi cuprinse faţa în palme şi îşi lipi buzele de ale mele.

Am fost atât de uluită încât am îngheţat pur şi simplu, cu o mână în aer, lângă umărul lui Cal. Sărutul fu scurt – doar un pic prea lung ca să poată fi considerat cast –, însă, când ne-am despărţit, n-am fost în stare decât să mă zgâiesc la el, cu gura întredeschisă. Cal îşi trecu degetul mare peste buza mea de jos, trimiţându-mi un şuvoi de scântei prin tot trupul.

— Rămas-bun, Sophie!

Apoi o luă la fugă spre Thorne, dispărând în casa cuprinsă de flăcări. Încă un nume pe care îl puteam adăuga listei mele cu pierderi.

Auzisem oameni spunând că, atunci când suferi mai multe traume, creierul pur şi simplu se opreşte, trece automat în modul de supravieţuire. Asta trebuie să mi se fi întâmplat şi mie, pentru că m-am simţit ca şi cum mi s-ar fi administrat o doză uriaşă de anestezic pentru minte.

Am întors spatele Abaţiei Thome şi am pomit-o spre moară. Nu în fugă, nu grăbit. Pur şi simplu mergând. Punând, pe rând, un picior în faţa celuilalt. „Du-te la Aislinn Brannick!“ îmi spusese el. „Mama ta e acolo.” Bine atunci. O să mă duc la Aislinn Brannick.

Odată ajunsă la moară, am găsit lanţul destul de repede. Zăcea la doar câţiva metri de sabia lui Archer. Într-adevăr, o lăsase acolo în noaptea aceea oribilă când începuse totul.

Degetele îmi erau la fel de amorţite ca şi restul corpului când m-am aplecat şi am ridicat-o, simţindu-i greutatea în mână. Aveam s-o iau cu mine, în caz că urma să-l mai revăd vreodată pe Archer.

Şi chiar atunci, mă năpădi din nou acea senzaţie, acel straniu impuls psihic pe care îl simţisem de când părăsisem insula Graymalkin. Doar că de data asta

nu eram cuprinsă de groază.

Ci de fericire. De speranţă.

Urma să-l mai revăd. Nu vă pot spune de unde ştiam. Pur şi simplu ştiam.

Magia mocnea în mine, inutilă, însă la locul ei, şi am simţit cum amorţeala mă părăseşte, lăsând loc unei hotărâri de fier. Dacă Archer putea să supravieţuiască nopţii ăsteia, însemna că şi tata şi Cal puteau. Şi Jenna, oriunde s-ar fi aflat.

Iar împreună poate că avem o şansă de a pune capăt războiului. Am strâns şi mai tare sabia într-o mână, folosind-o pe cealaltă ca să-mi pun lanţul la gât.

— Aislinn Brannick, am murmurat. Oriunde ai fi, sper din suflet că prietenul meu Cal nu se înşeală în privinţa ta.

Apoi am păşit pe uşă.